

Buz Öpücüğü

KANIN GÜNLÜKLERİ

**BRO
SIS**

AMANDA HOCKING

NEW YORK TIMES ÇOK SATANLAR LİSTESİ YAZARI

Kristal sarayda gizlenen sır, tüm krallığı yok edebilir...

**DE
X**

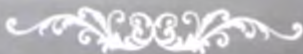
Bryn, çok sevdiği krallığa hizmet etme hayalinin peşinde, yepyeni bir ülkenin kapısından giriyor. Skojare'de, sevgili kraliçenin hizmetinde, çok tehlikeli bir komponun tam ortasında buluyor kendini.

Entrikalar düğümü peş peşe çözüldükçe, şimdiye dek inandığı her şeyde bir karanlık sının barındığı gerçeğiyle yüzleşiyor. Tüm gençlik arzularından ve aşktan vazgeçmeyi göze alarak seçtiği yolun dikenleri birer birer ortaya çıkıyor.

"Kanin Günlükleri" dizisinin ikinci kitabı *Buz Öpücüğü*nde, temposu hiç düşmeyen bir macera, aynı heyecanla devam ediyor.

"Amanda Hocking iyi bir öyküyü nasıl anlatacağını ve okuyucuları yeni öykülere nasıl aç bırakacağını iyi biliyor. Okuyanlar, son sayfayı çevirdiğinde daha fazlasını isteyecekler."

-Kirkus Reviews

Sertifika no: 11940

Tavsiye
Edilen
Satış
Fiyatı

t 2

Kanin Günlükleri 2. Kitap - Buz Öpücüğü

Özgün adı: *The Kanin Chronicles 2 - Ice Kissed*

© 2015 Amanda Hocking

Yazan: Amanda Hocking

Çeviri: Deniz Başkaya

Yayına hazırlayan: Tülin Er

Kapak tasarımı: Eda Ayhangil

Grafik uygulama: Havva Alp

Her 2.000 adet, bir baskı olarak kabul edilmektedir.

1. Baskı / İstanbul, 2016

ISBN: 978-605-09-3823-4

Sertifika no: 11940

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No: 1 Kat: 10 Şişli 34360

Tel: (0212) 373 77 00 / Faks: (0212) 246 66 66

www.dexkitap.com / satis@dogankitap.com.tr

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

Adres: Evren Mah. Gülbahar Cad. No: 62/C Güneşli-Bağcılar /İSTANBU

Tel: (0212) 515 49 47

Sertifika no: 11965

Toplu sipariş için tel: (0212) 373 77 44 **E-posta:** satis@de.com.tr

1

hatıralar

Taze kar taneleri yüzümü ısırdığından gözlerimi yumup başımı eğdim ve daha hızlı koşsun diye Bloom'u dürttüm. Doldastam'ın en iri Trakka atlarından biri olan Bloom şaşırtıcı ölçüde hızlıydı ve şehri çevreleyen taş duvarlar boyunca dörtnala koşan atın ağır toynakları karı kürüyordu.

Başım yine zonklamaya başladı; saç çizgimin hemen altında, sağ şakağım boyunca uzanan, altı dikişle tutturulmuş yaranın verdiği aralıksız bir acı. Acıya son iki gündür ne zaman alevlense yaptığım gibi aldırış etmemeye çalıştım ve Bloom'un dizginlerini daha da sıkıca kavradım.

Geçen gece, geç saatlerde Ridley Dresden'la Skojare'nin başkenti Storravatten'deki işimizi bitirip evimize dönmüştük. Görevin tamamlandığı bildirildiğinden beri görevlerimizden muaf olsak da ben işimize bitmiş gözüyle bakamıyordum. Konstantin Black kaçmıştı ve bulmaya gittiğimiz kraliçeden hiç haber yoktu.

Tüm asiller Kraliçe Linnea Biâelse'nin öldüğü, büyük olasılıkla da biz Ridley'yle Storvatten'e varmadan önce öldüğü gerçeğini kabullenmişlerdi. Aslında kaybolan kraliçenin kayınbiraderi Prens Kennet Biâelse bizi dışarıda görmüş ve kendimizi yeterince kınamadığımız için rahatsız olmuş gibiydi.

Etrafımızı çeviren dalgalar gibi şekil verilmiş, buzlu camdan duvarlarıyla Storvatten Sarayı'nın görkemli salonunda Kennet, Ridley ve benim yanımda dikiliyordu.

Saraydan ayrılmadan önce ondan, "Elimizden daha fazlası gelmediği için çok üzgünüm," diyerek özür diledim.

"Yapabileceğiniz her şeyi yaptınız," diyen Kennet gözlerini bana dikti. Deniz mavisini gözleri mücevher gibi parlıyordu. Derin bir iç çeken Kennet'in çenesinin hemen altındaki yarısaydam solungaçları titreşti.

Sonra uzanıp bir elimi sıcak avuçlarının arasına aldı. Ellerimi saran iri ellerinin sıcaklığına ve gücüne şaşsam da adamakıllı idrak edemeyecek kadar uyuşmuştum. Görev başarısızlıkla sonuçlandığından afallamış, bedbin bir haldeydim ve önceki geceki saldırı yüzünden zihnim hâlâ bulanıktı.

Kennet gürleyen bir sesle, "Kendine bu kadar da eziyet etme Bryn," dedi. "Sandığından daha başarılısın."

Ridley, "Gece çöktüğünde Doldastam'de olmak istiyorsak, gitmemiz gerek," diye araya girdi.

"Evet, tabii." Kennet bitkince gülümsedi. Elimi bırakmaya gönlü yokmuş gibiydi. Ona gülümseyerek karşılık vermek istesem de halim buna el vermedi.

Ridley benim için ön kapıyı açtı. Cam saraydan çıkarırken Kennet arkamızdan seslendi: "Umarım sizinle yine

görüşürüz. Kapımız ikinize her zaman açık.”

Yanıt vermedim çünkü bir daha ne Storvatten’e ne de o saraya dönmeye niyetim vardı. Linnea ya da Konstantin’e dair hiçbir iz yokken geri dönmem için bir neden de olamazdı.

Storvatten’den ayrıldığımızda Konstantin Black’in hapisten kaçışına dair hatıralarım hâlâ bulanıktı. Başım-daki yara doğru dürüst düşünmemi ve başımın zindanın duvarına çarpıldığında olup bitenleri anımsamamı güçleştiriyordu.

İkimiz Storvatten’den ayrılmadan önce Ridley, Konstantin’in izini sürmekte kullanabileceği birkaç saç teli ya da bir kumaş parçası bulma ümidiyle Konstantin’in hücrelerini yoklamıştı. Fakat Konstantin zekiydi; Kanin’e ihanet etmesinden çok önce bir iz sürücüydü o. Dünyamızın işleyişini bildiğinden, geride Ridley’ye izini sürecek hiçbir şey bırakmamış, gittiği yeri bilmemizi imkânsız kılmıştı.

Uzun eve dönüş yolunda Ridley arabayı sürerken, ben de cipin soğuk penceresine yasladığım kafamı toparlamaya çalıştım.

Ridley’ye Konstantin’in kaçışıyla ilgili gerçeği, onun su-yuna gidip kayıp kraliçe Linnea’ya neler olduğunu öğrenmeye çalıştığımı, fakat Konstantin’in çoktan hücrelerinden çıktığını anlattım. Gafil avlandığımı, Konstantin’in kaçtığını... Fakat önemli bir ayrıntıyı es geçmiştim; bilincimi kaybedene dek başımı duvara vuran kişi Konstantin değildi.

Bunu yapan Viktor Dâlig’di.

On beş yıl önce Viktor, Kanin Kralı Evert’ı devirmeye çalışmış ve o sırada Ridley’nin babasını öldürmüştü. O dar-be girişiminden beri kimse onu ne görmüş ne de duymuştu.

Sonra Storvatten zindanında gölgelerin arasından çıkıvermiş, Konstantin Black'in kaçmasına yardım etmişti.

Ridley'ye anlatmam gerektiğini bilsem de hafızamın bana oyun oynamış olma ihtimalinden korkuyordum. Saldırıya dair hatıralarım hâlâ allak bullak ve pusluydu. Kafa travması yüzünden aslında orada olmayan Viktor'u hatırlıyor olabilir miydim?

Fakat şimdi Bloom'u düşen kar tanelerinin arasında sürüp gerçeklerden kaçabilecekmişim gibi mahmuzlar-ken, hatırladıklarımın doğru olmasından daha da çok korktuğumu fark ettim. Viktor Dâlig'in orada olmasından ve onu durduramadığımdan. Krallığımızın en büyük iki düşmanını elimden kaçırdığımdan.

2

itiraf

Kral sırtı bize dönük dikiliyor, ellerini çıtırtılar çıkaran şöminede ısıtıyordu. Soğuk hava tüm krallığı etkisi altına almıştı ve sarayda bile buz gibi rüzgârın taş duvarları dövdüğünü işitebiliyorduk.

Kral Evert Strinne'in masanın ucuna, eşi Kraliçe Mina'nın yanına geçmesini beklerken hiçbirimiz tek kelime etmedik. Kraliçe koltuğunda kaskatı otururken Ridley ve ben uzun masanın diğer ucuna, kraliçenin karşısına oturduk. Kraliçe bize doğru baksa da gözleri bizi görmüyor gibiydi.

Normalde kraliçe yumuşak başlı biriydi -söylediklerinizi gerçekten umursuyormuş gibi bedenini size doğru eğdi- ve gri gözlerinde bir sıcaklık vardı. Oysa bugün soğuk, gözlerinin içine nüfuz etmiş gibiydi ve narin omuzlarında beyaz, kürklü bir pelerinle kıpırtısız oturuyordu.

Kucağında küçük, beyaz bir Gotland tavşanı vardı. Vita. Kraliçenin özel ev hayvanıydı ve kendisi onu ara sıra toplantılara da getirirdi. Fakat son zamanlarda

Vita'yı pek görmüyordum. Biz konuşurken Mina dalgınca tavşanını okşuyordu.

"Ee?" Sonunda Evert yüzünü şömineden çevirdi. Siyah spor ceketini hafifçe parıldıyor, yüksek sırtlı sandalyesine yürürken alevlerin ışığı ceketin üzerinde dans ediyordu. "Byrn'in yaralanmasına bakılırsa Storvatten'de işler pek iyi gitmemiş belli ki."

Sarı saçlarımın şakağımdaki çürüğü örteceği umuyla başımı eğdim fakat çürük feci morarmıştı ve kaşıma kadar geliyordu. Gizlemesi güçtü. Neyse ki en berbat yaram saç çizgimin gerisinde kalıyordu. Dikişler feci yarayı kapatmıştı ve saçlarımın dalgaları, şışı ve tenimin renk tonundaki farklılığı örtüyordu.

"Daha iyi gidebilirdi," dedi Ridley. "Fakat bir bütün olarak düşünüldüğünde berbat da değildi."

"Siz Doldastam'e varmadan önce Evert, Prens Kennet'la telefonda görüşmüş," dedi Mina. Sesinde ara sıra, genellikle de saraya ziyarete gelen yüksek mevkili kişileri ya da başka kraliyet ailelerinden asilleri etkilemek için kullandığı İngiliz aksanı seçiliyordu. "Storvatten'de neler olup bittiğini *tam olarak* biliyoruz."

Sandalyemde kaskatı kesildim ve içgüdüsel bir hareketle omuzlarımı geri çekerken yüzüme sakın bir ifade verdim. Çıkardığım işten memnun olmasam da Storvatten'de işlerin kötü gitmesinin sadece benim hatam olmadığını biliyordum. Skojarelerin muhafızları ve güvenlik önlemlerinin yetersiz olması bir yana, hapishaneleri de doğru dürüst korunmuyordu.

Kral Evert elini kaldırıp karısını susturdu. Platin yüzüklerindeki parlak elmaslar ışığı yansıtıyordu. "Ben göre-

vinizin nasıl geçtiğini sizin ağzınızdan işitmek istiyorum.”

“Eh.” Ridley oturduğu yerde eğilip büküldü ve boğazını temizledi. “Bize kayıp Skojare Kraliçesi’ni bulma görevi verilmişti fakat bilgi toplamak için harcadığımız tüm çaba engellendi. Prens bize bir şeyler söylemeye ya da görüşü tanıklarıyla konuşmamıza izin vermeye yanaşmadı.”

Mina mağrurca çenesini kaldırdı. Gözlerinde sert bir bakış vardı. “Prensin o kadar güçlü olduğunu fark etmemişim.”

Ridley, “Emirlerini kraldan alsa da biz sadece prensle temas halindeydik,” diye açıkladı. “Bizi yönlendiren prensti. Kraliçeye neler olduğuna dair olası ipuçlarını aramak için alanı aramaya gitmiştik ve o ara Bryn ve Tyrle büyükelçisi Konstantin Black ve Bent Stum’ı yakalamayı başardılar.”

“Konstantin’i dize getirdin demek?” Evert bir an etkilenecek görünerek beni süzdü.

“Evet,” dedim. “Onu zapt edip saraya geri getirdim, orada Bent Stum’la birlikte zindana atıldı.”

“Anladığımı kadarıyla Bent kendisini öldürmüştü, öyle mi?” diye sordu Evert.

“Evet, hücrelerine atılmasından kısa bir süre sonra canına kıydığına inanıyoruz,” diye yanıt verdi Ridley. “Sonrasında Bryn, Konstantin’i daha fazla sorgulamak için zindana indi ve o ara Konstantin hücrelerinden çıkmış. Bryn’e saldırıp onu bayılttıktan sonra kaçmış.”

“Bu...” Derin bir nefes alıp kendimi çevremdekilerin tepkilerine hazırladım. “Bu tam olarak doğru değil.”

Göz ucuyla Ridley’nin dönüp bana baktığını görsem de ona bakmaya yanaşmadım. Bakışlarımı krala odakladım.

“Ya?” Evert koltuğunda sırtını iyice dikleştirdi. “Ya sonra ne oldu?”

“Aşağı inip Konstantin’i sorgulayacak oldum,” dedim. “Hücrelerinden çıkmıştı bile; bu kadarı doğru. Fakat başta fark edemediğim yalnız olmadığıydı. Viktor Dâlig’in de orada olduğunu gördüğümde artık çok geçti.”

Mina’nın nefesi kesilirken yanımda duran Ridley alçak sesle küfretti. Kral Evert’in yüzündeki ifade bir saniyeliğine de olsa allak bullak oldu. Sonra gözlerini kısıp bana baktı.

“Viktor Dâlig?” dedi Evert. “O olduğunda emin misin?”

“On iki yaşımdan beri iz sürücü eğitimi alıyorum,” dedim. “Aranıyor afişlerini yüzlerce kez gördüm. O olduğundan eminim.”

Evert yüzünü çevirdi ve yüzükleriyle oynayıp dalgınca uzaklara baktı. Kraliçe karnına bir yumruk inmiş gibi duruyordu. Ridley’nin yumruk yaptığı elleri masanın üzerindeydi ve burnundan öfkeli nefesler veriyordu.

Hâlâ uzaklara bakan Evert, “Bunu neden daha önce söylemedin?” dedi.

“Viktor başımı zindanın taş duvarına defalarca vurdu,” diye karşılık verdim. “Başta hafızam zayıftı ve bu koldan bahsetmeden önce kesinlikle emin olmak istedim.”

Evert siyah gözlerini bana çevirdi. “Peki şimdi emin misin?”

Dürüstçe, “Evet, eminim,” dedim.

“Bir şey söyledi mi?” diye sordu Evert.

“Sadece Konstantin’e beni öldürmesini söyledi ve Konstantin hızlı davranmayınca Viktor bana saldırdı.”

Evert derin bir iç çekerek, “Bu her şeyi değiştirir,” dedi. “Savaşa hazırlanmalıyız.”

Mina kulaklarına inanamadığını belli eden bir tonda neredeyse haykırarak, “Beyni hasar görmüş bir iz sürücünün lafından yola çıkarak mı?” dedi. Tüylerim diken diken oldu.

“Viktor Dâlig beni zaten bir kez öldürmeye çalıştı,” dedi Kral Evert, “ve on yılı aşkın bir süredir kaçak. Geçen zamanda neyin peşinde olduğu hakkında hiçbir fikrim olmasa da Konstantin Black’le çalışıyorsa eskisinden daha tehlikeli olduğunu düşünmem gerek. Bir kez daha canıma kast etmesine göz yummayacağım.”

“Bunların hepsi varsayım.” Mina başını iki yana salladı. “Varsayımlara dayanarak savaş hazırlığı yapamazsın, özellikle de neyle karşı karşıya olduğumuzu ve düşmanımızın nerede olduğunu bilmediğimiz düşünüldüğünde.”

Evert katı bir tavırla, “Mina, tavsiyelerine değer veriyorum fakat bu meseledeki kararım kesin,” dedi. “Onu bulacağız ve yok edeceğiz. Bundan ötesi yok.”

Mina gözlerini yere çevirip Vita’yı daha da yakınına çekti. Sonrasında tek kelime daha etmedi. Evert danışmanlarıyla görüşmesi gerektiğini söyleyip ayağa kalktı fakat kısa süre sonra Ridley’yi yanına çağırıacaktı. Savaşa hazırlanıyorsak, Ridley’nin iz sürücüleri toplayıp onları askerlik görevine hazırlaması gerekecekti.

Kralın, huzurundan çekilmemiz emrini vermesiyle Ridley ayağa kalkıp toplantı odasından hışımla çıktı. Peşinden gittim fakat adımları uzun ve öfkeli olduğundan ona yetişmem biraz zaman aldı.

İkimiz ellerinde temizlik malzemeleri olan hizmetçiler dışında kimsenin olmadığı saray holünden geçerken Ridley’nin arkasından seslendim. “Ridley, bekle.”

Ridley bana doğru döndü. Siyah gözleri ateş saçıyordu ve dudakları kenetlenmişti. Kendimi birkaç gün önce gözlerinin çok farklı bir şekilde alev alev yandığı, beni kolları arasına alıp dudaklarını tutkuyla dudaklarıma bastırdığı o anı düşünmekten alıkoyamadım.

Fakat bana her ne arzu besliyorsa şimdi yerini güçlkle dizginlediği bir öfke almıştı. “Bana söylemen gerekirdi Bryn.”

“Emin değildim...”

“Hadi oradan!” diye kükremesiyle irkildim. Hizmetçiler holün diğer ucundaydılar ve bir an bize bakıp hızla uzaklaştılar. “Krala hemen söylememeni bu şekilde açıklayabilirsin fakat *bana* söylemen gerekirdi.”

“Özür dilerim,” dedim çünkü diyecek başka sözüm yoktu.

Ridley elini siyah saçlarında gezdirdi ve çenesini sıkarak gözlerini benden kaçırdı. “Biliyorum, son zamanlarda ilişkimiz... karmaşık fakat bu durum bana gördüklerini anlatmamanın mazereti olamaz.”

“Sebep bu değil.” Onu ikna etme telaşı içindeydim. “Sadece emin olmam gerekiyordu. Kesinlikle emin olmadan bu kadar önemli bir şeyi söyleyemezdin sana.”

Ridley yüzünde karanlık bir ifadeyle bana sıırıttı. “Demek kral ve kraliçeyle yapacağımız bir görüşmede beni her şeyden habersiz bırakmanın daha iyi olacağını düşündün.”

“Hayır, Be-ben... Öyle düşünmedim.” Yalan da değildi bu. Son zamanlarda işler çok karışık ve sağlıklı düşünmiyordum. Özellikle de konu Ridley olduğunda. “Her şeyi berbat ettim. Özür dilerim.”

“Hayır.” Ridley ellerini sallayıp benden bir adım uzaklaştı. “Özürlerine ihtiyacım yok Bryn. Ayrıca şu an düşünüyorum da belki de en iyisi birbirimizden elimizden geldiğince uzak kalmamız olacak.”

Ağzımdan iğreti bir, “Ridley,” çıksa da onunla tartışmadım.

Ridley dönüp uzaklaştı; ayak sesleri boş holde kuvvetle yankılanırken başım yine ağrımaya başladı. Kendimi uzun zamandır ilk kez bu kadar yalnız hissediyordum.

3

milis

Spor salonuna adım attığımda eğitim yapanların görüntüsü aralıksız mırıltılara dönüştü. Kapı gıcırdayarak arkamdan kapandığında üzerime çevrilen gözleri hissedebiliyordum. Skojaremsi görünüşüm yüzünden Doldastam'de gözlerin bana dikilmesine alıştım; sarı saçlarım ve açık tenim, geri kalan Kaninlerin bronz teni ve siyah saçlarıyla tam bir tezat içindeydi.

Kral o öğleden sonra Viktor Dâlig'e, Konstantin Black'e ve onların tüm işbirlikçilerine resmen savaş açtığı için, izci okulu bir ordu eğitim kampına dönmüştü.

Şehir hızla ve sessizce değişmişti. Yoğun kar yağışı altında iz sürücü okuluna yürüdüğümde Högdragenlerin evlerin önünde nöbet tuttuklarını fark ettim – daha önemli görülen marki ve marksinna evlerinin önünde ikişer nöbetçi varken o kadar da saygın olmayanlara birer nöbetçi yeterli görülmüştü. En az önemsenen mahallelerde bir bloğa bir nöbetçi yerleştirilmişti.

İz sürücülerle dolu bu oda bile farklı görünüyordu: Bir

kısmı sıra olmuş, bir eğitimciyi dinliyor; bazıları ise koşu antrenmanı yapıyor ya da dağınık düzen eğitimi alıyordu. Düne kadar sadece iz sürücüyken şimdi asker olmuşlar, belki de hiç karşılaşmayacakları bir düşmanla savaş hazırlanıyorlardı.

Tüm bu değişimlerin sorumlusu bendim çünkü krala Viktor Dâlig'i ve Konstantin Black'i bir kez daha elimden kaçırdığımı söylemiştim. Herkes bu yüzden bana bakıyordu ve yüzlerinde saygıdan şüpheyeye ve öfkeye uzanan farklı ifadeler vardı.

Ember Holmes dağınık düzen eğitimindekilerin arasından geçerek geldi. Siyah saçlarını atkuyruğu yapmıştı ve kâkülleri terden bronz tenine yapışmıştı.

Ellerinde boks bandajı olsa da Ember'ın parmak eklemleri kızarmıştı ve birinden kan akıyordu. Minyonluluğunu telafi etmek için diğer herkesten iki kat fazla mücadele ediyordu ve o gün karşısındaki rakibi epey zorladığından şüphem yoktu.

Ember omzunun üzerinden, "Daha önce hiç başka bir iz sürücü görmediniz mi?" diye sordu ve spor salonundaki herkese öfkeli bir bakış atıp bana doğru yürüdü.

İz sürücülere eğitim veren öğretmenin bağırarak bir emir vermesi herkesi yeniden harekete geçirmiş gibiydi. Odadaki ses normale dönerken gözlerin üzerimden çekildiğini hissettim.

"Geç kaldın," dedi Ember. O söylemese de bunun farkındaydım zaten. "Bugünü dinlenerek geçireceğini düşünmüştüm."

Ona, "Dinlenmek aklımdan geçti," desem de bu bir yalandı. Baş ağrıları hâlâ ara sıra alevleniyordu ve bazen

sağ gözümün görüşü birkaç dakika için bulanıklaşıyordu. Fakat daha fazla dinlenmeye ihtiyacım yoktu. İşe koyulmaya hazırdım.

Sadece buraya gelip tüm bunlarla uğraşmak istememiştim. Özellikle de güvenlik önlemlerinin çıtasının ne denli yükseldiğini bilmediğim için. Viktor Dâlig ve Konstantin Black tehlikeli olsalar da yerlerini bilmiyorduk ve ikisi yalnızdı. Bir başka kabileyi ya da ülkeyi işgal edecek halleri yoktu. Bir ordu bana gereksiz geliyordu.

“Bryn Aven.” Tilda Moller bana sıırıtsa da duman rengi gözlerinde muzip bir ışıltı vardı. “Bize katılman ne hoş.”

Antrenman giysileri içindeki diğer iz sürücülerin aksine Tilda omuzlarında apoletler olan, siyah, keten bir ısmarlama ceket ve aynı renkte bir pantolon giyyordu; ordu üniformamızdı bu. Önü açık ceketin altında beyaz gömleği ve karnının hafif çıkıntısı seçiliyordu. Saçları sıkıca atkuyruğu yapılmıştı ve elinde bir klasör ve kâğıtlar vardı. Bu haliyle Tilda’nın bir subaydan farkı yoktu.

“Seni burada görmeyi ummuyordum.” Ona gülümse dim. “İzinde olmandan endişe etmişim.”

Beni, “Görev değişimi,” diye düzeltti. “Savaşmasam da organizasyon işlerine yardım edip atamaları düzenleme me engel değil.”

“Beni nerede istiyorsun peki?” Bir şeyler yaptığım sürece Tilda’nın beni nereye verdiği önemli değildi. Canım çok sıkkın olduğundan biraz evden çıkmak bana iyi gelebilirdi.

Tilda parmağını klasörde gezdirirken sol elinin yüzükparmağına sarılı, yeni ve parlak bir gümüş şerit fark ettim.

Ember da şeridi fark ettiğinden, “Vay, bu da ne?” diye sordu.

“Ha, bu eski şey mi?” Tilda güldü. Elini daha iyi görmemiz için kaldırırken yanakları kızardı. “Kasper ayın başında bana resmen evlenme teklif etti fakat diğerlerine, size bebekten bahsettikten sonra söylemeyi bekliyordum. Artık bildiğinize göre de yüzüğü takmaya başlamalıyım diye düşündüm.”

“Tanrım, Tilda! Tebrikler!” Ember ciyaklayıp kollarını Tilda’ya doladı ve onu hantalca, sertçe kucakladı.

Gülümsedim. “Evet, tebrikler. Harika bir haber bu.”

“İkinizin de heyecanlanmanıza sevindim,” dedi Tilda. Kendisini Ember’ın kollarından dikkatle ayırdı. “Çünkü ikiniz nedimem olur musunuz diye soracaktım da?”

“Dalga mı geçiyorsun?” dedi Ember. Öyle heyecanlanmıştı ki patlayıvereceğinden korktum.

“Evet, tabii ki olur,” dedim. “Benim için bir onur.”

Ember tek nefeste, “Ne zaman? Ne giymemi istersin?” diye sordu.

“Eh, bir mesele de bu,” dedi Tilda. “Aslında birkaç ay sonra, bebek doğmadan önce evlenmeyi düşünüyorduk. Fakat şu an olup bitenleri görünce düğünü erkene çekmeye karar verdik. Bu yüzden de aklımızda 3 Mayıs var.”

Hayretle, “Bir hafta sonrası,” dedim.

“Biliyorum biliyorum fakat hepimiz buradayız; ayrıca sen ve Ember her an göreve gönderilebilirsiniz,” diye açıkladı Tilda. “Sadece küçük ve samimi bir şey olsun istiyoruz ve birbirimizi seviyoruz. O halde neden şimdi yapmayalım?”

Tilda bana ümitli gözlerle, neredeyse benden onay bek-

liyormuş gibi baktı. Hamilelik haberine yanlış yaklaşımından sonra bu yeni habere daha olgunca yaklaşmam gerektiğini biliyordum.

Gülümsedim. “Haklısın ve bu gerçekten kulağa harika geliyor Tilda. O özel gününü ne zaman istersen kutlamak beni mutlu eder.”

“Teşekkürler.” Rahatlamış görünen Tilda elini salladı. “Neyse, düğün işini sonra da konuşabiliriz. Şimdi işe koyulmamız gerek.”

“Tamam,” dedim. “Peki, şimdi ne yapmalıyız?” Seçeneklerimi gözden geçirmek için odaya göz attım.

Tilda, “Gücün yerindeyse dağınık düzen eğitimi yapabilirsin,” önerisinde bulundu. Belli ki klasöre göre değil, hislerine göre karar almıştı.

Ember, “Güzel. Antrenman yaptığım adam biraz ara vermek ister zaten,” diye ekleyip güldü.

Bu bana en iyi olasılık gibi görünse de dikkatim başka bir yere odaklandığından hemen yanıt vermedim. Odaya göz atarken uzak köşede, boks ringinin arkasında neredeyse gizlenmiş gibi duran Ridley’yi fark ettim. Yirmi kadar iz sürücü yerde, Ridley’nin etrafında oturuyordu, önlerinde bir aşağı bir yukarı yürüyen Ridley’yi büyük bir dikkatle izliyordu.

Spor salonunun gürültüsünden Ridley’yi duyamayacak kadar uzağında olsam da kollarını sırtında kavuşturduğunu ve ateşli bir konuşma yaptığını görebiliyordum. Tilda’yla aynı üniformayı giyse de farklı olarak ceketinin düğmelerini iliklemişti ve ceketin üzerine iri, gümüş bir tavşan rozeti iliştirilmişti. Rozet onun Överste olduğunu gösteriyordu.

Savaş zamanında Rektör orduyu denetleyen baş subay

görevini üstlenirdi. Üstleri yalnızca Högdragen'in lideri, şansölye ve kraldı. Överste savaşıla ilgili hiçbir kararı almasa da iz sürücülere (yani askerlere) komuta etmesi ve onları emirlerine hazırlaması gerektiğinden önemli bir mevkidi.

"Bryn?" Ember bana seslense de ona bakmadım.

"Orada neler oluyor?" diye sordum ve Ridley'ye doğru hareketlendim.

"Ridley izcileri eğitiyor," diye yanıt verdi Tilda.

Ona doğru dönüp, "İzcileri mi?" diye sordum.

Tilda, "Gidip Viktor Dâlig ve Konstantin Black'i bulacaklar," dedi. "Üslerini bulup Viktor'un nasıl bir operasyon planı yaptığı hakkında aşağı yukarı bir fikir edinmeleri ve bize rapor vermeleri isteniyor. İzcilerin verdiği bilgiye dayanarak Viktor'u ve onun için çalışan herkesi bulmaları ve yok etmeleri için askerler göndereceğiz."

Tilda, "Bütün iz sürücüler -pardon, askerler- savaşırken Doldastam savunmasız kalmasın diye Högdragen burada kalacak," diye ekleyince aklıma kapı önlerini bekleyen nöbetçiler geldi.

İzciler Viktor Dâlig'i bulana dek -tabii *bulurlarsa*- onun bir daha ne zaman ve nerede saldıracağını bilemeyecektik. Bu da buradaki herkesin önlem olarak alarm durumunda olması anlamına geliyordu. Özellikle de Viktor ve Konstantin'in neyin peşinde olduklarını hâlâ anlamadığımız için.

"Bir de sen sormadan söyleyeyim, hayır, izcilere katılamazsın," dedi Tilda. Gözlerinde özür dileyen bir bakış vardı. "Ridley bunu sana söylememi istedi."

Ember, "Muhtemelen yaralı olduğundandır," dedi. "Kolumu kırdığımda son göreve çıkamadığım gibi." Ember

Bent Stum'ın kırdığı, hekimlerin tamamen iyileştirdiği kolunu salladı.

Tilda başını eğip bana baktı. Dolgun dudakları kenetlenmişti ve gözlerinde hüznü bir bakış vardı. Hiçbir şey demedi. Benim gibi o da geride tutulmamın nedeninin yaram olmadığını biliyordu. Daha önce bir kez Viktor Dâlig'i elimden kaçırmıştım. Aynı hatayı tekrar yapmama izin vermeyeceklerdi.

"Eğitim yapmalıyız," dedim. Çünkü konuşmaktan sıkılmıştım.

Tilda başını sallayıp uzaklaştı ve daha önceki gibi kâğıtlarını gözden geçirmeye koyuldu. Ember beni antrenman yaptığı minderlerin üzerine götürdü. Partneri kendisine çalışacak bir başkasını bulmuştu ve adam Ember'ın kendisiyle antrenman yapmayacağını görünce rahat bir nefes almış gibiydi.

Ben boks sargısını elime sararken Ember bana o gün odaklanılması istenen hareketleri açıkladı. İşim bitince sargıyı bir kenara bırakıp Ridley'ye baktım. O da o aynı zamanda bana bakmış bulundu ve göz göze geldik.

Odanın diğer ucundan bile gözlerindeki öfkeyi görebiliyordum. Beni henüz affetmemişti ve günün birinde edeceğinden şüpheliydim.

Sonra Ember'ın yumruğunun verdiği acıyı çenemde hissettim ve içgüdüsel bir tepkiyle ben de ona bir yumruk savurdum. Ember yüzünü korumaya geçince karnına doğru hamle ettim ve karnındaki sert kaslara sağlam bir darbe indirdim.

Ember acı içinde inlese de bana yayvan bir gülümsemeyle baktı. "Hah şöyle!"

vicdan azabı

Rüzgâr biraz olsun yatıştığından, hava üzerime yapışan teri kurutsun diye ceketimin önünü açık bıraktım. O günkü eğitimimizi bitirmemizin ardından Ember birlikte şehir meydanındaki fırında tatlı yememiz için ısrar etmiş, bunu hak ettiğimi söylemişti. Tilda'mın bazı evrak işlerini halletmesi gerekiyordu. Sonrasında düğün planları hakkında daha ayrıntılı konuşmamız için bizimle buluşmayı planlıyordu.

Kaslarım ağrıyor, sağ bileğim her hareket ettirdiğimde sesli çıtırtılar çıkarıyordu fakat bana bir şeyler hak etmişim gibi gelmiyordu. O günün sonunda kendimi her zamankinden de daha büyük bir fiyasko gibi hissetmiştim.

Santimetrelerce kar, çalıştığımız yerde birikmişti. Çevrede havaya direnen insanlar ve hayvanların izleri olsa da sokaklar çoğunlukla terk edilmişti. Kaninler hava koşulları ne derece zorlu olsa da başlarının çaresine bakarlardı fakat mazoşist oldukları anlamına da gelmiyordu bu. Çoğumuz ne zaman dört duvar arasında, ateşin başında kalmamız gerektiğini bilirdik.

Fakat Ember havaya aldırış etmiyor gibiydi. Sadece şapkasını kulaklarının üzerine çekmiş, kar tepeciklerinin arasında ağır ağır yürüyordu.

İkimiz fırına doğru yürürken, "Bugün feci sessizdin," dedi Ember.

Omuz silktim. "Eğitimdeydim sadece."

"Bundan fazlası var." Ember duraksayıp, "Biliyorsun, kimse seni suçlamıyor," dedi.

"Bazıları suçluyor."

Ember dudak büktü. "Onlar aptal. Herkes senin Viktor Dâlig ve Konstantin'i durdurabilmek için elinden geleni yaptığını biliyor."

Epeyce dışarıda kaldığımızdan soğuk beni etkilemeye başlamıştı. Yine de ceketimin fermuarını çekmedim. Sadece çenemi sıktım ve dişlerim takırdamasın diye kendimi tuttum.

Kocaman, beyaz bir husky köpek bir kasap dükkânının önündeki çöpleri eşeliyordu. İri kar taneleri köpeğin kalın kürküne yapışmıştı. Biz yanından geçerken bana baktı. Açık mavi gözleri beni delip geçer gibiydi. Omurgamdan aşağı bir ürperti yürüdü. Hızla bakışlarımı kaçırdım.

"Ya elimden gelen her şeyi yapmadıysam?" diye sordum.

Ember öyle şaşırmıştı ki durdu. "Nasıl? Neden bahsediyorsun sen?"

"Demek istediğim, elimden geleni yaptım." O durduktan sonra ben birkaç adım ilerlediğim için dönüp yüzümü ona çevirmem gerekti. Arkasındaki husky'nin yine karın altına gömülü çöpleri eşelemeye döndüğünü gördüm.

Ember gözlerini kıstı. "O halde ne diyorsun sen?"

"Bilmiyorum." Derin bir nefes aldım. Soğuktan nefesim

titriyordu. Başımı göğşe çevirip kirpiklerime takılan kartanelerini gözlerimi kırpıştırarak silkeledim. “Elimden geleni yaptım fakat yetmedi. O halde...ne önemi var ki?”

Fakat her şey bundan ibaret değildi. Ember’a açıklayamadığım bir şeyler vardı.

Viktor Dâlig beni yenmişti ve bu doğruduydu. Onu görmek bir hayaletle karşılaşmak gibiydi ve şaşkına döndüğümünden hakkımdan gelmeyi başarmıştı. Bu onu durdurmak istemediğim anlamına gelmese de bir an için de olsa gafil avlanmam benim suçumdu.

Fakat Viktor beni öldürmek istemişti. Başımı taşa çarpığında niyeti canımı almaktı; bundan kesinlikle emindim. Fakat başaramamıştı ve içinden bir his hayatta olmamı Konstantin Black’e borçlu olduğumu söylüyordu.

Kaç beyaz tavşan. Kaçabildiğin kadar hızlı kaç. Konstantin Black’le zindanda karşılaştığımda bana böyle fısıldamıştı. Kaçmakta olduğu halde bedbin bir haldeydi; gri gözlerinde yumuşak ve üzgün bir bakış vardı ve bedeni iki büklüm, sakalının gölgesinde kalan bronz teni soluktu. Konstantin zarar görmemi istememişti.

Konstantin’in birisi adına çalıştığına, babama gerçekleştirdiği saldırının ve değiştirilmiş çocukların peşine takılmasının onun fikri olmadığına ikna olmuşum. Storvatten’de bana her şeyi aşk uğruna yaptığını bile söylemişti. Bu her ne demekse.

“Storvatten’de ne oldu?” Ember bana yaklaştı. “Bana Viktor Dâlig’den hiç bahsetmedin. Her şeyi başka insanlardan işitmem gerekti,” diye ekledi. Ona olanlardan bahsetmediğim için kırıldığını belli etmemeye çalışıyordu.

“Neler işittin?” Başımı yana eğdim. Başkalarının

neler dediklerini merak ediyordum.

Ember hafifçe omuz silkti ve "Seni gafil avlamış ve dize getirmiş, sonra da Konstantin'le kaçmış," dedi. "Bundan fazlası var mı? Viktor sana bir şey söyledi mi?"

Kasap dükkânının arka kapısından eğildi ve metal bir tavaya sertçe vurup gürültüsüyle husky'yi korkutup kaçırdı. Köpek aç gözlerle bana doğru baktıktan sonra kaçıp karların içinde kayboldu.

"Hayır. Hiçbir şey söylemedi." Başımı iki yana salladım. "Fakat..."

"Fakat ne?"

Hafifçe şiddetlenen rüzgâr sarı saçlarımın dalgalarını yüzümün önüne üfledi. Dalgınca saçlarımı yüzümden çektim. Ember ceketine daha da sıkıca sarınırken siyah gözlerini üzerime dikti.

Nihayet, "Kraliçeyi bulsam bazı yanıtlara ulaşacağım hissini içimden atamıyorum," dedim. Gerçeği kısmen aktarmamın artık Konstantin'in o kadar da kötü biri olmadığını düşünmediğimi itiraf etmekten daha iyi olacağına kanaat getirmiştım.

"Skojare kraliçesi mi?" Akli karışan Ember'ın alnı kıvrıştı. "O öldü sanıyordum."

"Teori bu," dedim. "Ben onu biraz daha aramak istesem de Skojare kralı arama çalışmalarını durdurdu ve Ridley yapabileceğimiz bir şey kalmadığını söyledi."

"Skojare kralı daha fazla araştırma yapmanızı istemiyorsa Ridley haklı demektir," dedi Ember.

"Biliyorum fakat..." Dudağımı ısırdım. "Linnea'yı bulsaydım sanırım Konstantin'in neyin peşinde olduğunu anlayabilirdim."

“Onu *bulursan*, tabii hayatta olduğunu varsayarsak...” dedi Ember. Gözlerimi yere çevirsem de tek kelime etmedim. “Ve burada kalıp savaşa hazırlanmak için kesin emirler aldın. Böyle bir zamanda vakit kaybı olabilecek bir arayışa giremezsin.”

“Biliyorum.” Gönülsüzce iç çektim. “Sadece kendimi bu denli işe yaramaz hissetmekten nefret ediyorum.”

“Son zamanlarda olup bitenler seni kötü etkilemiş olmalı.” Ember koluma girdi ve beni fırına doğru götürmeye başladı. “Fakat işe yaramaz olduğun anlamına gelmez bu. Güçlüsün, zekisin. Müthiş bir askersin ve bu da önemli.”

Köşeden dönmemizle hamur işlerinin tatlı kokusu burnumuza geldi. Midem guruldarken o gün öğle yemeği yemediğimi fark ettim. Eğitimime çok odaklandığımdan yemek aklımdan çıkmıştı.

Lezzetli bir böğürtlen turtasının hayalini kurmaya başladım; tatlı ve ekşinin, ekşinin baskın çıktığı muhteşem bileşimi. Fakat geçici iyi ruh halim fırının kapısının açılmasıyla ve Juni Sköld’ün karın üzerine adım atmasıyla kayboldu.

Beni olduğum yere çakan tam olarak onu görmek değildi. Juni fırında çalıştığı için onu orada görmek beni şaşırtmamalıydı. Doldastam’daki en iyi insanlardan biriydi ve parlak teni mutluluk ve iyilik yayıyordu.

Beni afallatan yanındaki kişi ve o kişinin Juni için ne ifade ettiğiydi. Kızın hemen arkasında Ridley Dresden vardı. Üzerinde hâlâ üniforması olan Ridley, kız arkadaşına eve kadar eşlik etmek için iş çıkışı soluğu burada almıştı.

Ember, “Sorun nedir?” diye sordu. Kol kola girdiğimizden benimle beraber o da durmak zorunda kalmıştı.

Juni, Ridley'nin söylediği bir şeylere gülerken döndü ve bizi görmesiyle yüzündeki gülümseme daha da yayvanlaştı. Ridley ise beni gördüğü için sıkılmış gibiydi.

Bunun kısmen bana hâlâ kızgın olmasından kaynaklandığından emin olsam da kısmen de beni Juni'yle çıkarırken *-iki kez-* öpmesiydi. İlk kez fırının birkaç blok ötesinde öpüşmüştük ve öyle tutkulu, öyle ateşli bir öpüşmeydi ki bunu düşündüğümde bile nabzım hızlanıyor, midemde kelebekler uçuşuyordu.

Juni, "Bryn!" diye seslendi. Ridley'nin yavaş adımlarla peşinden geldiği kız bana doğru yürüdü. "Seni görmek ne güzel! Nasılsın?"

"Ben..." Yüzüme yapmacık bir gülümseme bile kondu-ramadım.

Juni'nin katıksız sevincini ve içtenlikle iyiliğimi düşünmesi, dünyanın gördüğü en kötü varlıklardan biri olduğumu fark etmemi sağlamıştı. Buna bir de Ridley'nin tavırları -ellerini ceplerine sokup gözlerini benden ısrarla kaçırmayı eklenmişti. Nihayet Ridley gözlerini gözlerime çevirmeyi başardığında bakışı öyle sertti ki kendimi iki santim boyundaymış gibi hissettim.

Ben sonsuza dek orada tek kelime etmeden dikilecekmişim gibi durduğumdan Ember, "Uzun bir gün oldu," deme ihtiyacı duydu.

Birden, "Üşüdüm de..." dedim. "Sanırım içeri girsem iyi olacak."

"Soğukta fazla kalma o zaman," dedi Juni. Fakat şaşkın bir hali vardı. "Ayrıca kendine dikkat et."

"Teşekkürler, sen de." Başımı eğip elimden geldiğince hızlı adımlarla fırına yürüdüm.

BUZ ÖPÜCÜĞÜ

Kapıyı çekip açarken Juni'nin Ridley'ye, "Neden ona bir şey demedin?" diye sorduğunu işittim. "Kavgalı mısınız yoksa?"

Ridley'nin yanıtını işitmek için neredeyse koşarak fırına girdim.

5

arşivler

Zor başlayan gün, saray kütüphanesindeki kitap yığınları üzerinde uyuyakalmamla son buldu. Güne okulun etrafında sabahın beşinde diğer iz sürücülerle kalın kar tabakasının içinde koşarak başlamıştım. Ridley yanımdan yürüyor, emirler yağdırıp bizden kendimizi daha fazla zorlamamızı istiyordu.

Zorladım da. Kendimi bütün gün zorladım. Her antrenmanda, engelli koşuda ve dağınık düzen eğitiminde. Ümidim sonunda düşünemeyecek kadar bitkin düşmektir. Bedenimin sınırlarını zorlarsam Konstantin'e dair tüm endişelerim ve Skojare'de yaşanan her şey nihayet kaybolacaktı. Endişem kaybolacağından değil, endişelenecek gücüm kalmasın diye.

Fakat ne yapsam kâr etmedi. Tüm bedenim zorlanmaktan ağrısa da düşünceler zihnimi kemirmeye devam ediyordu. Storvatten'de yarım bıraktığım işler vardı. Kraliçe Linnea'yı bulmam için gönderilmiş fakat bunu yapmamıştım. Konstantin Black'in, Linnea'nın kaybolu-

şunda parmağı olduğuna işaret eden bulgular düşünüldüğünde Linnea'nın *bir şeyler* bildiği sonucu çıkıyordu. Belki de Konstantin'in Viktor Dâlig'le bağlantısına ışık tutabilecekti.

Fakat Linnea'nın nerede olduğunu ya da hayatta olup olmadığını bile bilmediğimden başka kaynaklara yönelmem gerekiyordu. Eğitimden sonra Ember beni ve birkaç başka iz sürücüsünü şehir meydanındaki bir şarap barına davet etti. Biraz dinlenmem gerektiğini söyleyip teklifi reddetsem de bu bir beyaz yalandı. Niyetimin ne olduğunu söylesem Ember bana katılmaya kalkardı. Fakat bütün gün çok çalıştığından bana suçluluğumu hafifletmeye çalışmamda yardımcı olmak yerine eğlenmeyi hak ediyordu.

Saraydaki kütüphane halka her zaman açık olsa da anlaşılan en azından bir-iki gündür hiç ziyaretçisi olmamıştı. Duvarlara dizili kitaplıkların yerden tavana, neredeyse iki katlı bir ev kadar yükseldiği geniş bir odaydı burası.

Oda karanlık ve soğuktu. Bu yüzden ilk işim şömineyi yakmak oldu. Duvarlardan birinde geniş bir pencere vardı ve camları buz tutmuştu. Kitap aramak için pencerinin yanından geçerken çatlaklar arasından soğuk bir rüzgâr esti.

Kaninler tarihlerini çok ama çok ciddiye alıyorlardı. Soylarına, kamu kayıtlarına ve yüzlerce yıl eskiye uzanan olaylara dair raflar dolusu kitap vardı. Neyse ki bana lazım olan kitaplar daha yeni tarihli olduğundan alt raflardaydılar. Bu da kitaplara erişmek için tehlikeli merdivenleri kullanmak zorunda kalmayacağım anlamına geliyordu.

Konstantin Black ve Viktor Dâlig arasında bir bağ bulmaya çalışırken en bariz alana yönelmeye karar verdim: Soyağaçlarına. Viktor bir hain olmakla suçlanıp unvanı elinden alınmadan önce bir markiydi. Bu yüzden de soyu sırtında ve kapağında altın renkli harfler olan, siyah, deri ciltli, zarif bir kitaba kaydedilmişti.

Viktor epeyce rütbeli bir marki olsa da eşi ondan daha yüksek bir konumdaydı; hem babası hem de erkek kardeşi tacı giymiş bir Kanin prensesiydi o. Yirmi iki yıl önce doğum sırasında ölmese kardeşi Kral Elliot Strinne'in ölümünden sonra kesinlikle kraliçe olacaktı. Bu da o zaman kralın Viktor olacağı anlamına geliyordu.

Fakat olaylar o şekilde gelişmemişti.

Nesillerce geriye gidip Viktor'un soyuna kraliyet mensubu olmayan Kaninlerden herhangi birinin karışıp karışmadığına baksam da Viktor'un soyu hiç bozulmamıştı. Babamla ortak ataları olsa da bu beni şaşırtmamıştı. Yeterince geriye gidilirse, Doldastam'daki her marki ve marksinnanın ortak ataları olduğu ortaya çıkardı.

İz sürücülerin soyları önemli olsa da -Kaninler için tüm soyların saflığı önemliydi- kraliyet mensupları kadar önemsenmezdi. Konstantin'in soyunu aktaran kitap, Viktor'un soyuna ait kitap kadar iyi hazırlanmadığından daha fazla yıpranmış, baştaki eskimiş sayfalar sökülüştü.

Konstantin'in aile kayıtları Viktor'unkiler kadar ayrıntılı olsa da Konstantin'in ailesi çok daha küçüktü. Tek çocuk olan Konstantin küçük yaşta yetim kalmıştı ve anne-babası da küçük iz sürücü ailelerinden geliyordu. Özellikle geçmişte, tıbbi tedavinin zor bulunduğu dönemde iz sürücüler arasındaki çocuk ölüm oranı çok yüksekti

ve Konstantin'in ailesinde bu durum göze çarpıyordu.

Fakat Konstantin, tüm olumsuzluklara karşın hayatta kalan köklü bir iz sürücüler soyundan geliyordu. Muhtemelen kararlığı ve gücü de bundan kaynaklanıyordu. Onca neslin çıkardığı iz sürücülerin en iyisiydi o.

Konstantin'in geçmişinin hiçbir noktasında, Viktor Dâlig'le ailesel bir yakınlaşma görünmüyordu. Birbirleriyle hiçbir bağları olmamalıydı.

Kan bağı araştırması fayda getirmeyince daha yakın tarihe dair kayıtlara yöneldim; özellikle de Viktor'un kralı devirme girişimlerine. Bu konuda epey yazı vardı ve okuldayken bunların çoğunu okumak zorunda kalmıştım. Fakat hafızamı tazelemem gerekiyordu.

Kral Elliot Strinne kısa sürede ağır bir hastalığa yakalanmıştı. Feci bir baş ağrısıyla başlayan hastalık birkaç günde kralın canını almıştı. Nihayetinde ölümü menenjitte bağlı komplikasyonlarla açıklanmıştı ve o kış Doldastam'de üç menenjit vakası daha -bunlardan biri de Şansölye Berit'ti- kaydedilmişti. Neyse ki hastalıktan ölen başka kimse olmamıştı.

Hastalığın yol açtığı panik kısa sürede kralın ölümü ve yerine vâris atanmasıyla gölgelenmişti. O dönemde tahta en yakın vâris yeğeni olsa da kız henüz on yaşındaydı.

Üstelik yanında bir kral olmadan hükmeden bir kraliçe iki yüz yıldır görülmemişti ve ben Kanin toplumunun ataerkil doğasının, kralın yeğeninden tacın sakınılmasına etkisi olmadığına inanmak istesem de bu ancak hüsnükuruntu olurdu.

Şansölye Berit -bir danışmanlar kuruluyla birlikte- Viktor Dâlig'in tahta geçme hakkının en çok kızın-

da olduğuna yönelik itirazlarına karşın, Elliot'ın kuzeni Evert Strinne'i kral olarak atama kararı almıştı. 15 Ocak 1999'da -Elliot'ın ölümünden iki hafta sonra- Evert Kanin kralı olmuştu.

İşte sonrasında Evert'ın yemin törenine dair bölümü okurken donakaldım.

On beş ocak günü, 13:08'de Evert Henrik Strinne, Şansölye Iver Aven'in yönettiği törende kral olmak için yemin etti.

1990'ların sonlarında babam, Iver Aven siyaset merdiveninde yükselmek için çabalamış ve sonunda şansölyenin sağ kolu olmuştu. Berit Abbott'a menenjit tanısı konduğunda sağlığına odaklanmak için görevlerinden uzaklaşması gerekmişti. O ara şansölyelik görevini babam üstlenmişti.

Kral Evert yemin ettiğinde ben dört yaşına yeni basmıştım. Bu yüzden o döneme ait anılarım silikti; çoğunda da cenazenin karanlık tonları ve taç giyme törenindeki flamaların, çiçeklerin parlak renkleri vardı. Babamın, selefi Şansölye Berit için çalıştığını bilsem de bu ayrıntı bana asla önemli gelmemişti.

Tarih derslerinde bu ayrıntı hep geçirtilirdi; şansölyenin yönettiği törende kral yemin etmişti falan filan... Babam da Berit Abbott'ın otoritesi altında hareket ettiğinden, resmi belgeye imza atan Berit olmuştu. Şansölyenin yokluğunda ona vekâlet eden babam belki de Evert'ın kral oluşuna dair gelişmelerle ilgili en zararsız ayrıntıydı fakat bunun son derece önemli olabileceğini fark ettim:

Konstantin Black ve Viktor Dâlig arasındaki bağ buydu.

Evert'ın taç giymesinden iki gün sonra Viktor Dâlig bir darbeyle tahtın, "haklı" vârisini başa geçirmek için Evert'ı devirmeye çalışmıştı. Dört Högdragen üyesini öldürdükten sonra yakalanmıştı. Sonraki hafta kralın yönettiği kısa bir mahkeme yapılmıştı. Viktor ihanetten hüküm giymişti, unvanı alınmıştı ve ertesi gün idam edilecekti.

Çoğu kişinin aşırılık addettiği bir hamleyle Kral Evert, Viktor Dâlig'in üç küçük kızının da unvanlarını elinden almış ve miraslarına el koyup Doldastam'de ve Kaninler arasında yaşamalarını yasaklamıştı. Öfkeleyen Viktor bu kararda parmağı olan herkesten öç alacağına yemin etmişti.

Evert tüm bunlara gülüp geçse de o gece Viktor Dâlig hücrelerinden kaçmayı başarmış, on beş sene boyunca da kaçmıştı.

Babamın Viktor'un mahkûmiyetiyle hiçbir ilgisi yoktu çünkü karar sadece Kral Evert'a aitti. Fakat Viktor, Evert'ın taç giyme törenine Doldastam'daki diğer herkes gibi katılmıştı. Babamın Evert'a yemin ettirdiğini görmüş olmalıydı ve Berit Abbott'ın hastalığı göz önüne alındığında Viktor pekâlâ konseyin Viktor'un kızının değil, Evert'ın tahta geçmesine karar verişinde babamın etkili olduğunu düşünmüş olabilirdi.

Bunlar Konstantin Black'in dört yıl önce babamı öldürme girişimine nihayet açıklık getiriyordu. Saldırı Viktor'un intikam planının bir uzantısıydı sadece.

Evert'ın tahta çıktığı günlerde asıl şansölye olan Berit Abbott hastalığını yenememiş, 2001'de görevden çekilmesiyle yerine babam gelmişti. Berit çok geçmeden ölmüştü.

Berit'in cezasını zaman verdiğinden Konstantin bir sonraki suçluya yönelmişti: Babama.

Fakat Konstantin tüm bunları neden önemsiyordu? Tüm bu karmaşa o on yedi yaşında, Högdragen olma hayalleri kuran, kraliyet ailesiyle hiçbir bağı olmayan bir iz sürücüyken yaşanmıştı. Söylendiği kadarıyla Konstantin krallığın sadık bir hizmetkârıydı ve isyan edeceğine dair hiçbir belirti göstermemişti.

Viktor intikam planları için Konstantin'i yanına nasıl çekmişti? Ayrıca planlarını hayata geçirmek için neden o kadar uzun süre beklemişti? Konstantin babamı öldürme girişiminde bulunduğu anda Viktor'un kraldan intikam almaya yemin edişinin üzerinden on bir yıl geçmişti.

Ayrıca tüm bunların Konstantin'in değiştirilmiş çocukların peşine takılmasıyla ne ilgisi vardı? Belki de bir tür Fareli Köyün Kavalcısı olmaya çalışıyordu; ödemesi yapılan dek çocukların hepsini kaçıracaktı. Bu senaryo düşünüldüğünde, bana ödemesi ancak kralın kellesi olabilir gibi geliyordu.

Fakat bunlar Viktor'un Skojare'ye olan ilgisini açıklamıyordu. Onların Viktor ve ailesinin gördüğü kötü muameleyle, dolayısıyla da Viktor'un intikam planlarıyla bir ilgisi yoktu.

Daha önce açık olmayan bağlantıları görebilsem de hâlâ kayıp parçalar vardı. Bu da beni eskisinden de büyük bir hüsrana sürüklüyordu. Etrafım kitaplarla ve halkıma dair tüm o bilgilerle çevrili de olsa hiçbir yanıtı ulaşamamıştım.

Ateşten geriye sadece korlar kalsa da ben soğuğu yeğliyor, soğuğun beni kitapların üzerine abanıp otururken

uyanık tutacağını ümit ediyordum. Nihayet bedenim yorgunluktan çöktü. Nasıl uykuya daldığımı bile anlamamıştım.

Bir an loş ışığın altında bulanıklaşan satırları okurken, hemen ardından içinde sadece beyaz olan bir rüya görmeye başladım. Sonra ağır ağır bir yüzün şekillenmeye başladığını, açılan gözkapaklarını ve safir gözleri gördüm.

Bir şekilde bunun kayıp Skojare kraliçesi Linnea olduğunu biliyordum.

Rujunun kırmızısıyla parlayan dudakları belirdi. Tamamen ortaya çıkan yüzünün etrafı platin sarısı buklelerden bir haleyle çevriliydi. Sonra kulağımın dibinde fısıldıyormuş gibi konuşmasını işittim.

Gelip beni bul.

6

tonâren

Çocukluğumun geçtiği eve yaklaştığımda annemin kapı önündeki karı kürediğini gördüm.

Uzun, sarı saçlarının dalgaları topuzundan kurtulmuş, beyaz yanakları soğuktan biraz pembeleşmişti. Annem uzun boyluydu ve zarif yapısının yanıltıcı bir kırılganlığı vardı. Atletik ve güçlü; ağır, sulu karla dolu kürekleri kaldırabilen bir kadındı.

“Bryn!” Annem yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bana baktı. “Bugün seni beklemiyordum. Eğitimin var sanıyordum.”

“Bugün cumartesi o yüzden tatildegiz,” diye yalan söyledim.

Savaş hazırlığı yaparken tatil olmazdı. Pazarları eğitimimiz biraz daha gevşek olsa da haftanın hiçbir günü izin alamazdık. Ben o günkü eğitimi -muhtemelen ertesi ve daha ertesi günkü eğitimleri de- asıyordum fakat anneme bundan bahsetmeye niyetim yoktu. En azından henüz.

Kütüphanede, boynumda korkunç bir tutulmayla uyan-
dığım da rüyam hâlâ gözlerimin önündeydi. Göksel bir his
verse de bana fazlasıyla gerçek gibi geliyordu. Daha önce
hiç tecrübe etmemiş olsam da bunun bir lysa olduğundan
emindim. Lysalar, psikokinez yeteneği açısından en güçlü-
lerimiz olan Trylleler arasında yaygın olsa da Kanin, Sko-
jare hatta Vittra halkları da bu kavrama yabancı değildi.

Bir lysa, ortak rüya görme ve astral yansıtma arasında
bir şeydi. Bir başkasının düşüncelerine bir hayal, genel-
likle de bir rüyayla girme yetisiydi bu. Lysa'yı gönderen
troll çok güçlü değilse, lysa çoğu zaman kısa sürerdi ve
psişik güçleriyle tanınmayan Skojare gibi kabilelerde sa-
dece acil durumları haber verme görevi görürdü. Gerek-
sinim ve korku, bir lysa'nın gerçekleştirmesini mümkün
kılacak kadar telekinez yetisini güçlendirirdi.

Linnea'nın lysa'sını göndermek için neden beni seçti-
ğini bilmesem de artık elimde hayatta olduğuna dair bir
kanıt vardı. Bir şeyden eminsem, o da onu bulmam ge-
rektiğiydi.

İçimden hemen dışarı koşup annemle konuşmak gel-
se de bakımsız haldeydim ve epeydir duş almamıştım.
Bu halim annemi telaşlandırabilirdi. Bu yüzden alela-
cele daireme dönüp anne-babamın evine gitmeden önce
yıkandım. Elimden geldiğince dikkatli ve ketum olmam
gerekliyordu çünkü o gün aslında çalışıyor olmalıydım.
Biri -özellikle de Ember, Tilda ya da Ridley- beni görecektir
olursa işler gereksiz yere sarpa sarardı ve bunlarla uğra-
şacak halim yoktu.

Annem gözlerini endişeyle kısıp, "Bir sorun mu var?"
diye sordu. Uzanıp eldivenli eliyle şakağımda kaybolmaya

başlayan çürüğe nazikçe dokundu. Saldırıdan sonra eve döndüğümde çürük daha da beter olmuş, annem o zaman çürüğü gördüğünde deliye dönmüştü.

“İyiym ben.” Annemi gülümseyerek teskin etmeye çalıştım. “Biraz konuşuruz diye düşündüm de.”

“Evet, tabii.” Annem elini çekip eve işaret etti. “Hadi içeri girelim.”

İkimiz de kışlık ceketlerimizi ve ağır botlarımızı çıkarana, hatta annem bize sıcak böğürtlen çayı hazırlayana dek bekledim. Tek yapmak istediğim hızla sorularımı sıralamak olsa da bunun normal bir ziyaret olduğu hissini vermek için elimden geleni yaptım.

Annem önümdeki mutfak masasına bir fincan çay koyup, “Baban sarayda bir toplantıda,” dedi. Ardından karşıma oturup çayını yudumlamaya başladı.

“Tüm bu olanlara bakılırsa işi başından aşkın olmalı,” dedim.

Annem başını salladı. “Senin de işinin başından aşkın olduğuna eminim.”

“Evet, iş çok,” dedim. Sonra gergin bir sessizliğe gömüldüm.

“Çıkar ağzındaki baklayı.” Annem sandalyesine yaslanıp şaşkın bir gülümsemeyle beni süzdü. “Buraya bir şey konuşmaya gelmişsin ve lafı dolandırmana gerek yok.”

Derin bir nefes alıp konuya girdim. “Konstantin Black, Kraliçe Linnea’yı kaçırmak için Storrattten’e gitti fakat bunu yapmadı. Kraliçenin nerede olduğunu bilmediğine hayatı üzerine yemin etti ve görünüşe göre Storrattten’den kimse kraliçenin nerede olduğunu bilmiyor. En azından ona en çok değer veren kişiler.”

Annem durup biraz düşündü. “Sence Konstantin mi yaptı?”

“Evet,” dedim. Annem ciğerlerine hızlıca bir nefes çekse de konuşmadı.

“Üç olasılık var: Konstantin onu kaçırpı öldürdü, Storvatten’den biri onu öldürdü ve suçu Konstantin’in üzerine atmaya çalıştı; ya da kraliçe kaçtı. İlk iki senaryoda kraliçe öldüğünden üzerinde durmaya değer tek olasılık üçüncü.”

Aniden meseleye ilgisi artan annem, “Sence kaçtı mı?” diye sordu. “Neden kaçsın ki?”

Dudaklarımı büzdüm. Kafamdakini söylememin bir başka yolu olmasını ne de isterdim. Annem nefret dolu, kindar biri olmasa da Konstantin’e karşı öfkesi ve güvensizliğinden dolayı onu suçlayamazdım. Ne de olsa Konstantin’in hem kocasını hem de kızını öldürmesine ramak kalmıştı.

Nihayet, “Bence Konstantin onu uyardı,” dedim. Annem gözlerini yere çevirip sandalyesinde kıpırdandı. Tedirgin haline rağmen konunun üzerine gittim. “Sanırım Calgary’de Emma Costar’ın başına gelenlerden sonra, Bent Stum kızı öldürünce, Konstantin başkalarının zarar görmesini istemedi.”

“Bryn.” Sert bir bakış atmak için gözlerini bana çevirdi. “Buna inanıyor olamazsın.”

Annemin meydan okumasına aldırış etmeden, “Storvatten’de gerçekten tuhaf bir şeyler dönüyor,” dedim. Kazanamayacağım bir tartışmaya girişmeyecektim. “Konstantin’in çalışma tarzına uymuyor bunlar; hâlâ insanlar arasında çalışan, değiştirilmiş Kanin çocuklarını

hedef alıyordu. Linnea sarayda yaşamış bir Skojare kraliçesiydi ve bebekken bir insan bebeğiyle değiştirilmemişti.”

Annem çay fincanıyla oynadı. Masanın üzerinde çevirdiği fincana gözlerini dikti. Omuzları kaskatıydı ve dik kat kesilmesiyle tüm bedeni gerilmişti.

Neredeyse gönülsüzce, “Sana inandığımı varsayalım,” dedi. “Neden buradasın? Tüm bunlara ne tür bir ışık tutmamı umuyorsun?”

“Haklıysam ve biri Linnea’yı Storvatten’den ayrılması için uyardıysa kraliçe nerede olabilir?” diye sordum.

Annem gibi Linnea’da Storvatten’de doğup büyümüştü. Muhtemelen asla bir insanla karşılaşmamış ve saraydan sadece yüzmek ya da diğer asilleri ziyaret etmek için çıkmıştı. Skojare yüzgeçleri yüzünden insan toplumunun arasına asla karışamazdı.

Skojarelerin artık pek paraları yoktu ve sahip olduklarının çoğu kasalarda saklanan mücevherlerdi. Linnea kaybolduğunda hiç mücevher kaybolmadığı rapor edilmişti. Dolayısıyla kraliçenin üzerinde para yoktu.

Beş parasız, hayatı boyunca el üstünde tutulmuş, güzel fakat mutasyona uğramış bir genç kız olarak seçenekleri sınırlıydı.

Annem, “Ben Storvatten’de genç bir kızken, o donmuş saraya kapatılmıştım ve anne-babam beni en çok parayı verecek talibe satmak istiyorlardı,” dedi ve sessizce, “sık sık kaçmak isterdim,” diye ekledi. “Nihayet babanla kaçtım fakat Linnea’nın Doldastam’de aramızda gizlendiğini hiç sanmam. Biz Skojareler burada göze batarız.”

Sonra cılız bir gülümsemeyle bana baktı ve o zaman düşüncesinin ne kadar doğru olduğunu anladım. Skojare-

lerin kendine has açık tenleri yüzünden, Linnea'nın diğer troll kabilelerinin arasına karışması imkânsızdı.

"Peki bunu yapabileceği hiçbir yer yok mu?" diye bastırdım. "Bir keresinde bana gençliğinde senin ve bazı arkadaşlarının bir haftalığına bir yerlere gittiğinizi söylememiş miydin?"

Annemin yüzünde özlem dolu bir şaşkınlık belirdi ve ağzının kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı. "Tonâren," dedi. "Neredeyse unutacaktım."

"Evet, tonâren," dedim ve annemin bana bu konuda söylediklerini hatırlamaya çalıştım.

"Resmi bir şey değildi," diye açıkladı annem. "Bu sadece huzursuzlaşan ve tıklılıp kalmak istemeyen asil gençler için kullandığımız sözcüktü. Solungaçları olmayanlar bazen insan dünyasına kaçmaya çalışır, bir-iki haftalığına şehirlere giderlerdi.

"En iyi arkadaşımın solungaçları vardı ve onu geride bırakmak istemediğimden başka bir seçeneğe yönelmemiz gerekti." Annem çayını uzun uzun içti. "Isolera Gölü."

"Isolera Gölü mü?" diye sordum. "Bana bundan hiç bahsetmemiştin."

"Epeydir unutmuştum zaten, bana şimdi yarım yamalak anımsadığım bir rüya gibi geliyor." Başını iki yana salladı. "Çocukluğumuzda işittiğimiz bir öykü. Kadim ve güçlü bir kraliçenin büyüyle hep sıcak ve mahrem kıldığı sihirli bir yer. Sert Kanada kışları üzerimize çöktüğünde içinde yüzeceğimiz bir vaha.

"Fakat orada insanları ve istenmeyen troll'leri uzak tutmak için de bir büyü vardı. Oraya gittiğini söyleyen hiç kimse orada gerçekten bulunduğundan, her şeyi sade-

ce hayal etmediğinden emin olamıyordu.”

“Peki, orası gerçek mi?” diye sordum.

“Ben...” Zihnini odaklamaya çalışan annemin alnı kaşlarını çatmasıyla kırıştı.

“İşin aslı kesin bir şey söyleyemiyorum. Fakat Linnea birisinden kaçıyor ve tıpkı onun yaşındayken benim gibi Isolera Gölü’nün gerçek olduğuna inanıyorsa sanırım oraya gitmiştir.”

Heyecanımı bastırarak, “Göl nerede?” diye sordum.

“Kıyı boyunca bir gün yüz, ardından yarım gün kuzeye yürü. Doğru yoldan gittiysen en parlak yıldızın altında bulursun orayı.” Annem bunları bir ninni mırıldanır gibi söylemişti.

Ümitle, “Daha kesin bir tarif veremeyecek misin?” diye sordum.

Annem bir kaşını kaldırıp bana baktı. “Muhtemelen var olmayan sihirli bir yer için mi? Hayır, üzgünüm, veremeyeceğim. Narnia’ya giden yolun kesin tarifini istemek gibi bu.”

“Narnia’ya gitmek için dolaba giriyorsun. Bu gayet kesin bir tarif.”

Annem gözlerini devirdi. Sandalyesini geriye itip ayağa kalktı. “Hadi babanın çalışma odasına gidelim. Harihaya bakarsak daha iyi anlayabiliriz.”

Annemin peşinden babamın dağınık ofisine gittim. Annem babamın ağır ve yıpranmış atlasını bir raftan indirip masaya yaydı. İnsanların kendi dünyalarındaki atlaslardan farklı olarak bu atlasta troll arazileri, önemli şehirler ve yerler işaretlenmiş ve insan dünyasında troll'lere ait bölgeleri kolayca bulabilmemiz için hepsi de

insanlara ait önemli bölgelerle üst üste bindirilmişti.

Annem atlasın üzerine abanıp kendi kendine mırıldandı. Yanında dikildim. Söylediği her sözü işitmesem de anladığımı kadarıyla eskiden ne kadar hızlı yüzebildiğini anımsamaya çalışıyordu.

Nihayet, epey bir kafa yormasının ardından annem babamın masasından bir kalem çıkarıp Ontario'ya karşılık gelen bölgedeki boş bir noktayı çember içine aldı.

Gururla, "İşte. Orası Isolera Gölü," dedi.

Öne eğildim ve gözlerimi kısıp haritaya baktım. Alanın üzerinde çok sayıda mavi lekeler vardı. Bunlar gölleri temsil ediyordu. Fakat annemin çember içine aldığı kısımda hiç su yoktu ve epey sulak bir bölgede kuru bir kara parçası gibi duruyordu.

"Orasının doğru yer olduğundan emin misin?" diye sordum. "Etrafında bir sürü göl var fakat orada hiçbir şey yok."

"Eh, tabii gerçek değilse ya da bir büyüyle gizlenmiyorsa. Tabii haritada illa ki her şey olmayabilir." Annem doğrulup kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Fakat göl var ve orada."

"Linnea kaçtıysa sence orada mıdır?" Gözlerimi ona çevirdim.

"Ya göldedir ya da gölü bulmaya çalışıyordur." Annem başını salladı ve kenetlenen dudakları yüzüne hüznü bir ifade verdi. "Tabii ölmediğini varsayarsak."

firari

Tilda katı bir dille bana, “Ridley’yle konuşman gerek,” dedi. Homurdanıp sırtını duvara yasladı.

Annemle konuşmamın ardından gizlice fakat gizlenmeyi pek de beceremeyerek okula girdim ve aynı zamanda kadınlar tuvaleti olarak da kullanılan soyunma odasında bekledim. Neyse ki Tilda hamileliğinden dolayı sık sık tuvalete gittiğinden -bana sıkça bundan yakınmıştı- yakında geleceğini biliyordum.

Nitekim tuvalet bölmesinde on beş dakika beklemiştim ki içeri girdi. İhtiyacını gidermesinin ardından bölmesinden çıktı ve beni görünce neredeyse çılgılık atacaktı. Sakinleştğinde bana sert bir bakış attı; iki vaaza bedel bir bakıştı bu.

Aceleyle ona o gün eğitime neden katılmadığımı ve Linnea’yı bulma planımı, bunun neden bence o kadar önemli olduğunu açıkladım. Tilda beni dinlerken gri gözlerindeki sert bakış yumuşadı fakat yüzünde beni onaylıyormuş gibi bir ifade de yoktu.

“Fakat sen benim komutanımsın,” diye ayak diredim. “Bana izin verebilmen gerekir.”

Tilda başını iki yana salladı. “Biliyorsun ki seni görevlerinden azat etme yetkim yok. Olsaydı bile bir anlamı olmazdı. Ridley’nin onayını almazsan asker kaçağı sayılırsın.”

Başımı arkamdaki duvara yaslayıp tavana baktım ve seçeneklerimi gözden geçirdim. Bir yanda izinsiz gidersem sadece Högdragen olma ümidimi kaybetmekle kalmayacak büyük ihtimalle iz sürücülükten atılacaktım. Bu “savaş” bitene dek beni orduda tutarlardı fakat savaş biter bitmez işsiz kalırdım.

Diğer yandan izin almak demek Ridley’yle konuşmak demekti.

Tilda alçak ve teskin edici bir sesle, “Sence bu yapılması doğru olan işse ki öyle görünüyor, o halde Ridley’yle konuşman gerek,” dedi. “İkiniz arasında ne olursa olsun adil davranacak ve sana kulak verecektir.”

Tilda’ya ümitle baktım. “Benim için onu getirir misin?” diye sordum. Homurdanmaya başlayınca hemen açıklama yaptım. “Şimdi oraya gidersem eğitimi yarım gün asmam olay olur. Sadece şu işi halledip buradan gitmek istiyorum.”

Tilda iç çekse de yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi. “Peki. Burada bekle.”

Tilda, Ridley’yi getirmeye gidince soyunma odasındaki banklardan birine oturdum. Kızların soyunma odasında Överste’yle konuşmam tuhaf kaçacak olsa da kadın iz sürücüler sayıca az olduğundan büyük olasılıkla soyunma odasına gelen olmazdı. Aslında okulun en sakın alanıydı burası.

Ridley'nin sertçe ittiği kapının duvara çarpmasıyla hızla ayaklandım. İçeri girdiğinde bana bakmayıp karşımdaki bir noktaya gözlerini dikmeyi tercih etse de niha-yet siyah gözlerini buz gibi bir bakışla bana çevirdi.

Ridley'ye üniforma yakışmıştı; her zamanki gibi en üst düğmesini açık bıraktığından göğsünün küçük bir kısmı görünüyordu. Kral ya da Högdregen üyeleri onu bu halde görse başı derde girebilirdi fakat yüzündeki sert ifadeye bakılırsa bence umurunda bile değildi bu.

Ridley, "İşini boşlayacağın kadar önemli olan nedir?" diye sordu.

"Kraliçe Linnea."

"O konuda gereken her şeyi yapmıştık..."

"Sanırım kraliçenin nerede olduğunu biliyorum," de-yip sözünü kestim. Bu söyledığım dikkatini çekti.

Bir saniye için bana her zamanki gibi baktı ve yüzün-deki öfke maskesi kayboldu. İçime bir ateş dalgası yayıldı ve bana Ridley için hissettiklerimi anımsattı. Fakat bu hissi bastırdım. O an Ridley benden nefret etmese de bun-lara ayıracak zamanım yoktu.

"Neden bahsediyorsun sen?" diye sordu Ridley.

"Bir lysa'yla bana ulaştı," dediğimde Ridley'in gözle-rinde kuşkucu bir bakış belirdi. "Lysaların ne denli nadir görüldüğünü bilirim, özellikle de Skojarelerden geliyor-larsa. Fakat bunun gerçek olduğundan eminim. Linnea hayatta ve bana gelip onu bulmamı söyledi."

Ridley bir kaşını kaldırıp kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Sana nerede olduğunu söyledi mi?"

"Hayır, pek sayılmaz," dedim.

"Eğer gördüğün gerçek bir lysa ise ve Linnea gerçekten

gidip onu bulmanı istediye neden sana *tam olarak* nerede olduğunu söylemedi ki?”

“Bilmiyorum.” Başımı iki yana salladım. “Skojarelerin tonla psişik gücü yok. Bu yüzden muhtemelen elinden sadece bir anlık mesaj göndermek gelmiştir. Bir SOS gibi.”

Ridley gözlerini hafifçe kıstı. “Bu da bizi ikinci bir soruya götürüyor: Neden sen?”

Hayal kırıklığıyla iç çektim. “Bilmiyorum. Onu gördüğümde sorarım.”

“Yerini bilmiyorsan onu nasıl bulmayı planlıyorsun?” diye sordu Ridley. Ona hızlıca, annemle Isolera Gölü hakkındaki sohbetimizi aktardım.

Ridley’ye Linnea’yı bulma planımı anlatıp bunun neden çok önemli olduğunu hatırlattığımda Ridley tek kelime etmedi. Gözlerini yere dikip burnundan derin derin nefes aldı. Sonra gözlerini yumup alnını ovuşturdu.

Nihayet, “Orası ne kadar uzakta?” diye sordu.

“Haritadaki noktaya bakılırsa sanırım Storvatten’den yüz elli-iki yüz kilometre uzakta. Bu da buradan bir günlük yolculuk demek.”

Ridley durup düşündükten sonra başını bir kez salladı. “Tamam.” Bir an öyle ferahlamıştım ki neredeyse ona sarılacaktım. Fakat hemen ardından, “Fakat ben de seninle geleceğim,” diye ekledi.

“Ne?” dedim. Sesimin hayretimi çok iyi yansıttığından emindim. “Sen... Sen... Ordunun başındasın.”

Konuşurken bocalamamın nedeni aslında, “*benden nefret ediyorsun*” demek istememdi. Fakat bunu söylemediğimden, benimle gelmemesi için bir sonraki mantıklı sebebi ileri sürdüm.

“Yarın pazar, sakın bir gün,” dedi Ridley. “Şimdi yola çıkarsak ve sırayla araba kullanırsak salı günü orayı bulup dönmüş oluruz. Bu sabah iz sürücüler Viktor Dâlig ve Konstantin Black’i aramaya çıktılar. Burada sadece temel tatbikatlar yapılacak. Biz dönene kadar Tilda durumu idare eder.”

Ağzımı açıp itiraz etmek için bir şeyler düşünmeye çalışsam da tek yapabildiğim şaşkın halde ona bakmak oldu.

Nihayet, “Benimle gelmek zorunda değilsin...” dedim.

“Linnea, Viktor hakkında *bir şeyler* biliyorsa onu bulduğunda orada olmak istiyorum,” dedi Ridley. Gözlerindeki kararlılığa bakılırsa geri adım atmayacaktı. Onu suçlayamazdım da.

Suçluluğum fiziksel şekle kavuşup boğazımda acı veren bir yumru olmuş gibi yutkundum. “Anlaşıldı.”

Ridley bana, “Gidip ihtiyacın olan eşyanı hazırla,” diye emir verdi. “Ben Tilda’yla ve kralla konuşup her şeyi ayarlarım. İşim bitince evinde buluşup yola çıkarız.”

8

Çekişme

Bir saat önce hafifçe yağan kar sulusepkene dönmüştü ve taneler arabanın n camına çakıl taşları gibi çarpıyordu. Seslere rağmen uyuyabilen Ridley'nin hakkını teslim etmem gerekirdi; başı bir yana yatmış, giderek kötüleşen tali yollarda Land Rover'la birlikte sarsılıyordu.

Yirmi saatten uzun bir süredir efsanevi ve muhtemelen var olmayan Isolera Gölü'ne doğru gidiyorduk. Yolculuğumuzun başında trene binmiş, sessizliği Ontario haritalarına göz gezdirerek doldurmaya çalışmıştık.

Yola çıkmadan önce, annemden bir Skojare kitabı ödünç almıştım. Annem Storvatten'deki geçmiş hayatına ait birkaç eşyayı saklamıştı. Kitapta çok sevdiği büyükannesinin ona okuduğu peri masalları vardı. Isolera Gölü'ne dair birkaç şiir ve öykü de. Başvurabileceğimiz tek kaynak olduğu için kitabı yanıma almıştım.

Ridley trende yüksek sesle gölle ilgili öyküleri okumuştı. Öyküler cümlelerin ortasında İngilizceden İsveeye geçiveriyordu ve Ridley'nin telaffuzu benimkinden

çok daha iyiydi. Beş kabilenin içinde dış dünyadan en çok soyutlanan, dolayısıyla da eski dünyaya -ve troll kabilelerinin özgün diline- en bağlı kalan kabile Skojare'ydi.

Ridley yüksek sesle şunları okumuştı: "Ağaçların arasında, *sliggrande flod'*nn* ötesinde, hiçbir insanın ayak basmayacağı karlar arasında bir *trolleri*** ve güzellikler diyarı, ömrünüzde görebileceğiniz en güzel yer var."

Gözlerimi kapatmış, Ridley'nin huzur veren bariton sesini dinlemiştim. Ridley kitabı normalde konuştuğu gibi okuyordu; bir öfke ya da huzursuzluk belirtisi olmadan. Göğsümde pişmanlık ve özlemin sızısını hissettim. Ridley yanı başımdaydı. Koltuğun kolçağı üzerinde kollarımız birbirine değiyordu. Yine de benden öyle uzaktı ki.

Ona baksam bir zamanlar sadece sıcak bakan kahverengi gözlerinde buzdan bir duvar görecektim.

Tek istediğim yaşananları silebilmektir. Ona Viktor'dan hemen bahsedebilir, hatta onu öpebilirdim. Sadece aramızdaki ilişkiyi eski haline döndürmek istiyordum fakat yaşananları silecek sözler bende yoktu. Bu yüzden sadece gözlerimi yumup Ridley'nin öyküyü okumasını dinlemiştim.

Tren istasyonunda bir araba kiralamamızın ardından durum biraz düzelmişti. İkimizin de sırayla direksiyona geçmemiz gerekiyordu ve Ridley ilk nöbeti almayı teklif etti. İyi uyumamıştım ve en azından uyursam konuşmamızın gerginliğine ve tuhaflığına katlanmak zorunda kalmazdım.

Birkaç saat önce sıra bana gelmişti. O zamandan beri Ridley derin bir uykudaydı. Çoğunlukla rahat, nispeten

* İsveççe, "Sliggrande Nehri" (ç.n.)

** İsveççe, "büyü" (ç.n.)

olaysız bir sürüş olmuştu fakat bulutlar yavaş yavaş çoğalıyor, gitgide kararıp güneşi örtüyordu. Sonra kar yağmaya başlamıştı; kar o kadar da fena değildi, ta ki şimdi camları döven buzlu kara dönüşene dek.

Silecekler yağışa yetişemez olmuştu. Cip kaygan zeminde kontrolden çıktı. Son anda arabanın yoldan çıkmasını önlesem de araç asfalttaki bir çukura girdi.

Sarsıntıdan uyanan Ridley şaşkın halde, “Ne oluyor?” diye sordu.

“Her şey yolunda.”

Ridley oturduğu yerde sırtını dikleştirdi. Gözlerini kırpıştırıp uykusunu dağıttı ve göğün üzerimize yağdırdığı karmaşaya baktı.

Direksiyonu sıkıca tutan ellerime bakıp, “Geçmemi ister misin?” diye sordu.

Başımı iki yana salladım. “Hayır, ben iyiyim. Daha yeni uyandım.”

O anda Land Rover kaymaya başladı. Arabayı hızla toparlasam da Ridley’nin endişeleri dinmedi.

“Emin misin?” diye sordu Ridley. “Çünkü uykumu aldım ve gözümü dört açabileceğimi hissediyorum.”

“Evet, eminim,” diye ısrar ettim. “Ayrıca sanırım yaklaşıyoruz.”

Hemen sonra, “Çünkü bazen emin olduğunu söyleyen de emin olmuyorsun,” diye ekledi.

“Neden bahsediyorsun sen?” Gözlerimi yoldan çevirmek istemediğimden ona yan yan baktım ve “Asla emin olmadıkça eminim demem,” dedim.

Ridley boş bir kahkaha attı. “Sen öyle diyorsan...”

“O da ne demek şimdi?”

“Demek oluyor ki...” Elini dalgalı, uykusunda birbirine karışmış saçlarında gezdirdi. “Hiçbir şey. Hiçbir şey söylememem gerekirdi.”

“Fakat söyledin.”

Ridley uzun bir nefes verdi. “Sadece...beni şüphesiz ciddi ciddi öpmüştün fakat sonra bana ciddi olmadığını söyledin.”

Başta bir şey söyleyemeyecek kadar afalladım. Ridley'nin konuyu açtığına inanamıyordum. Nihayet, “Bu adil değil,” diye şikâyet ettim.

Ridley hissizce, “Hayat adil değildir Bryn,” diye mırıldandı. Nedense bu beni ateşledi.

“Sen de beni öperken ciddiydin,” diye karşılık verdim. “Üstelik bir kız arkadaşın var!”

Ridley nerdeyse bağırarak, “Juni benim kız arkadaşım değil,” dedi. Koltuğunda huzursuzca kıpırdandı. “Birkaç kez çıktık, hepsi o kadar.”

Dudak büktüm. “Saçmalıyorsun Ridley.”

Ridley açtığım konu üzerine tartışmak yerine, “Ayrıca bunun bir önemi yok,” dedi. “Açık bir şekilde, defalarca kimseyle asla flört etmek istemediğini ilan ettin. Bu yüzden bir başkasıyla çıkmamın seni neden rahatsız ettiğini anlamıyorum.”

“Rahatsız etmiyor. Ne istiyorsan yap.”

Ridley bir şeyler mırıldansa da ne dediğini sormadım. Susup pencereden dışarı bakarken ona ses etmedim. Dışarıda pek bir şey görüldüğü de yoktu. Sulusepken öyle yağıyordu ki görüş mesafesi son derece kısalmıştı.

İşte bu yüzden bir ağaç aniden karşımıza çıkıverdi. Karla karışık yağmurun aşırı ağırlığı altında kökünden

BUZ ÖPÜCÜĞÜ

sökülen ağaç gelişigüzel sağa sola uzanan dallarıyla yola devrildi.

Direksiyonu hızla kırıp ağacın etrafından geçmeye çalışsam da geçecek alan yoktu. Dar, neredeyse tel kadar bir otoyol şeridi genişliğinde bir yoldu ve ağaç yolu tamamen tıkamıştı. Tekerlekler buzlu karışımında kaydı ve yoldan çıktık.

Çarpışma

Cip doksan derece savrulup yolun kenarındaki sığ setten aşağı kaydı ve bir ağaca çarparak durdu.

İkimiz soluk soluğa kaldık ve tek kelime etmedik. Kontrol panelinden öfkeli bip sesleri gelmeye başladı. Sesler bir şeye  arptığımızı haber veriyordu. Biz fark etmemişiz gibi.

“Sen iyi misin?” diye sordu Ridley.

“Evet. Sen?”

Ridley başını salladı. “Bırakacaktın ben s recektim işte.”

“Yolda bir ağaç vardı!” Elimle metrelerce gerimizde kalan yola işaret ettim. “Benim hatam değildi.”

“Evet.” Ridley gözlerini devirdi. “Tabii. *Hiçbir şey* senin hatan olmaz zaten.”

Onunla tartışmak istemediğimden hasarı tespit etme bahanesiyle araçtan indim. Neyse ki Land Rover devasa bir  am ağacına çarpmıştı da ağacın uzun ve kalın iğneli dalları sulusepkenin acıtan iğnelerini uzak tutuyordu.

Ben yoldan çıktığımda nispeten yavaş gidiyorduk. Bu

yüzden de araç ağaca hızlı çarpmamıştı. Tampondaki küçük hasarlar dışında Land Rover'da bir sorun görünmüyordu.

Ridley araçtan çıkıp dibinde dikildiğim ağacın yanına geldi. Dallar bize kanat gerse de hava, çam iğnelerinde biriken kar eriyecek kadar ılıktı. Dalların arasından akan su şıpır şıpır üstüme dökülüyordu.

"Ben asla hatasız olduğumu söylemedim," dedim. Kazanın tetiklediği adrenalini beni sertleştirmiş ve öfkelen-dirmişti. Ağzımdan çıkan sözlerin aklımdan geçenlerden daha sert kaçtığını bilsem de bunu umursamıyordum. "Bunu hiç düşünmedim bile."

"Öyle davrandığın kesin," diye çıkıştı Ridley. Sesi en az benim kadar sert çıkmıştı. Dönüp ona öfkeli bir bakış attım.

"Viktor kaçtığı için durmadan kendimi suçlamadığımı sanıyorsan..."

"Seni suçlamıyorum!" diye bağırdı. Sonra durdu. Sonra birdenbire kavgacı hali kayboldu. Yüzündeki buzdan maske eridi ve incinmiş, biraz da dalgın bir hale büründü. "Neden benden bir şeyler saklıyorsun?"

"Sana ondan bahsetmediğim için üzgünüm." İçtenlikle titremesine şaşıtığım sesimi hemen sakinleştirdim. "Sadece gördüğümden emin olmam gerekiyordu. Viktor'la yaşadıklarının ardından durduk yere canını sıkmak istemedim. Fakat şimdi sana daha erken söylememin daha doğru olacağının farkına vardım ve üzgünüm. Ne kadar üzgün olduğumu anlatamam."

"Özürlerine ihtiyacım yok." Ridley başını iki yana salladı. "Sana kızgın değilim bile."

"Değil misin?"

Ridley omuz silkti. “Demek istediğim, Konstantin’le konuşmaya gittiğinde beni de yanına almalıydın.”

“Yalnız başıma olursam daha kolay açılabilceğini düşünmüştüm.” Ona yürüttüğüm mantığı açıklamaya çalışsam da yüzünden kararımı doğru bulup bulmadığını okuyamıyordum.

Ridley tereddütle, “Bu akla yatkın, biliyorum...” dedi.

Sözleri havada kaldığı için, “Fakat?” dedim.

“Fakat Viktor az kalsın seni öldürecekti Bryn.” Ridley cipten indiğinden beri ilk kez bana baktı. O karanlık ateş gözlerine geri dönmüş, için için yanıyordu. “Birkaç kat yukarıda uyuyordum ve babamı öldüren adam yıllar sonra geri döndü ve az kalsın öldüreceği kişi benim...”

Ridley sustu. Ben de sözünün gerisini getirmesi için onu zorlamadım. Her ne söyleyecekse duymak istediğimi sanmıyordum. Kalbimin atışı bu düşünceme itiraz edebilirdi fakat mantığım onun sözünü bitirmemesinin, onun için ne ifade ettiğimi bilemememin daha iyi olduğunu söylüyordu.

Nihayet, “Aramızda neler olduğunu bilmiyorum,” dedi. “Fakat seni kaybetmek istemiyorum.”

Yutkundum. “Ben de seni kaybetmek istemiyorum.”

“Öyleyse bana güven, olur mu?” dedi Ridley. “Bana haber vermeden öylece gidemezdin. Sana bu işte birlikte olduğumuzu söylemiştim ve Viktor geri döndüğüne göre sözümün daha da arkasıdayım.”

“Bunu yapabilirim,” dedim, “Ve söz veriyorum bundan sonra senden sır saklamayacağım.”

Ridley bana elini uzatıp, “Yine arkadaş mıyız?” diye sordu.

“Arkadaşız.”

Ridley ellerini ceplerine sokmuştu fakat benim ellerim hasarı yoklamak için araca dokunduğumdan soğuk ve nemliydi. Elini sıktığımda elimi saran sıcaklığı hayret vericiydi. Bir anda bunun kötü bir fikir olduğunu anlasam da elini bırakmadım.

Havada kar, su ve taze çam iğnesi kokusu vardı. Damlayan sular saçlarımızı ıslatmış, Ridley’nin saçlarını olduğundan da dalgalı yapmıştı ve kahverengi gözleri daha da parlak görünüyordu. Islanmıştım ve üşüyordum. Kollarının arasında nasıl da ısınacağımı hayal ettim.

Sonrasında hayalim yarım kaldı. İkimiz birbirimize yaklaştık ve Ridley elimi bıraktı.

Alçak sesle, “Şey... Yola çıksak iyi olacak,” dedi.

“Evet,” dedim ve zorlama bir gülümsemeyle ondan uzaklaştım. “GPS’e bakıp mesafeyi ölçmeliyiz.”

İçimde bir girdaba dönen çelişkili hislerimi bastırdım. Beni bekleyen işe dönüp arabaya girdim.

Gölün koordinatları tam belli değildi. Bu yüzden Ridley’nin tabletindeki GPS uygulamasıyla enlem ve boylamı elimizden geldiğince iyi tahmin etmeye çalıştık. Tableti konsoldan aldım. Bilgiler ağır ağır güncelleniyordu. Burada internet sinyalleri kötüydü ve sinyal çubuğu bir belirip bir kayboluyordu. En azından tablet çalışıyordu.

Ridley araca girince, “Ne gösteriyor?” diye sordu. Saçındaki suyu silkeleyip elimdeki tablete baktı.

“GPS’e göre çok da uzak değiliz ve doğrudan Isolera Gölü’ne giden bir yol yok. Yürüyerek gitmeyi denesek, ne dersin?”

“Tabii. Neden olmasın?”

Land Rover'ı çalıştırıp dikkatle yola çıkardım ve önümüze düşen ağacın yanına park ettim. Aracın çalışmasında bir sorun yoktu ve bu beni biraz olsun rahatlatmıştı. Ayrıca aracı yol üzerine park etmek döndüğümüzde bulmamızı kolaylaştıracaktı.

Kışlıklarımızın üzerine pançolar giydik ve çantalarımızı aldıktan sonra aracı kilitleyip yabanın içine doğru yürüyüşümüze başladık. Ridley'nin tabletini koyacağı su geçirmez bir çantası vardı. Bu iyiydi çünkü havaya bakılırsa yağışın duracağı yoktu.

Ağaçların arasındaki gezintimizde ilk saat en kötüsüydü. GPS'in bizi yönlendirdiği yere gitsek de hiçbir şey bulamadık. Daha ilerilere gittik. Her fırsatta dalları kırıp ağaçlara kırmızı ipler bağlıyor; kaybolmadan araca dönebilmemiz için geride işaretler bırakıyordum.

Botlarımıza, şapkalarımıza ve eldivenlerimize rağmen sıırıslık olmuştuk. Soğuğa alışık olsam da her şeye nüfuz eden soğuk kemiklerimi sızlatıyordu. Attığım her adım acı verir olmuştuk fakat Ridley'nin de benim de öyle kolay kolay pes etmeye niyetimiz yoktu.

Soğuğa daha fazla dayanamayacağımı hissettiğim noktaya yaklaştığımda çam ağaçları arasında tuhaf bir ışıltı gördüm. Düşen karın görüntüsünde hafif bir değişiklikti bu; kar taneleri bir kar küresinin etrafından dolaşıyormuş gibi. Fakat bu etki kısa sürmüştü. Başımı yana eğdim. O noktadan ışık demetleri yayıldığını gördüğümünden neredeyse emindim.

Az öncekinden hızlı adımlarla yürümeye başladım. Ridley peşimden geliyordu.

Ridley arkamdan, "Ne oluyor?" diye seslendi.

Bana yetişmesi için bekledim ve önümüzdeki ağaçlara işaret ettim. “Sanırım bir şey gördüm.” Başımı tekrar yana eğdiğimde bir an için o şeyi fark ettim... Havada bir parıltı. “Doğru açıyla baktığımda görebiliyorum.”

Ridley gözlerini kısıp kaşlarına yapışan kar tanelerini sildi. “Hiçbir şey göremiyorum.”

Bunun delice olduğunu, yaşadığımın pekâlâ soğukun yol açtığı delilik halinin ortaya çıkardığı bir tür serap olabileceğini bilsem de içimden bir his öyle demiyordu. İkimiz yaklaştıkça daha da emin oldum. Ridley peşinde olduğum şeyi göremediğini tekrar söylese de geri dönmemi de istemedi.

Belki de sebep Skojare soyundan gelmemdi. Annem gölün diğer kabilelerin bile bulamamaları için büyüyle gizlendiğini söylemişti. Gölü az da olsa görmeme yetecek kadar Skojare kanı taşıyordum demek.

Çam ağaçları sıklaştıkça başımı eğmem ve yolumu açmam için dalları itelemem gerekti.

Nihayet ağaçların arasından geçince başımı kaldırdım. Güneş öyle parlaktı ki gözlerimi kısmam gerekti. Işıktan korumak için kolumu gözlerime siper ettim ve ancak birkaç saniye sonra gözlerim ışığa doğru dürüst bir şeyler görebilecek kadar alıştı.

İlk gördüğüm, devasa bir safir gibi parlayan ve kilometrelerce bir alana yayılan bir göl oldu. Kalın bir çam ağacı duvarıyla çevrili bir açıklığın ortasındaydı ve şüphesiz o güne dek gördüğüm en güzel su kütlesiydi.

Ridley arkamdan, “Isolera Gölü,” diye fısıldadı. Sesinde hayret vardı. “Gerçekmiş.”

isolera

Parlak ışığın içinde, gölü çevreleyen neredeyse limon yeşili görünen çimlerin dört bir yanına pembe ve morun parlak tonlarında çiçekler serpişmişti. Çimler elmas tozuyla karışmış gibi görünen ve gölün dalgalarının nazikçe çarptığı ince kumlara uzanıyordu.

Hava öyle sıcaktı ki üzerimdeki kışlıklarım tahammül edilemez oldu. Önce şapkamı ve pançomu çıkardım. Ardından üzerimde sadece yola çıkarken kazağım ve kotumun altına giydiğim siyah taytım ve tişörtüm kaldı.

“Bu nasıl olur?” dedi Ridley.

Gözlerimi güçlükle gölden ayırıp ona çevirdim. Botlarını ve ceketini çıkarmıştı fakat benden çok daha ağır hareket ediyordu. Açık mavi bir kelebek kanatlarını çırparak yanından geçti ve gözleri bir an transa geçmişçesine kelebeği takip etti.

“Böyle bir büyü yapıp yıllarca canlı tutabiliyorlarsa Skojare’nin bugüne dek hiç görmediğimiz bir gücü olmalı,” dedim. Yeniden suya doğru döndüm. “Annemin kitabı-

na inanacak olursak yüzlerce yıl,” diye ekledim.

Dodastam’de bahçeyi canlı tutabilmek için özel “seralarda” yarım düzine bahçıvanın çalışması gerekiyordu. Bahçıvanların psikokinez becerileri meyveleri ve sebzele-ri yarı arktik sıcaklıklara karşın canlı tutsa da üzüm ve domates yetiştirmenin güçlüğü bu vahayı canlı tutmakla kıyaslanamazdı bile. Dahası bahçıvanların çoğunun güç-leri bizden büyük olduğu için Trylle’den getirmek zorunda kalıyorduk.

Ridley, “Atalarımız daha da güçlüydü,” derken sesi sersemlemiş gibi çıktı. “Geçen yüzyıllarda becerilerimizi yitirdik. Demek istediğim, bunu ömrümüz boyunca defa-larca işittik fakat bir başka kabile bunu yapabiliyorsa biz hayal ettiğimizden de fazlasını kaybetmişiz demektir.”

Ben göle doğru yürürken ayaklarımın altındaki çimler yumuşak, tüylü bir halı gibiydi. Kumsal hep kızgın gü-neşin etkisine maruz kalmış gibi görüldüğünden kumun ayaklarımı kavuracak kadar sıcak olacağını beklerken mükemmel bir his bıraktığını gördüm. Donmuş ayak par-maklarımla buluşan kum ipek gibi ve ılıktı.

Ridley’ye, “Hiç böyle bir şey görmüş müydün?” diye sor-dum.

“Hayır.” Ridley’nin sesi daha yakınımdan gelmişti. Geçen sürede bana yaklaşmış olmalıydı. Fakat dönüp ona bakmadım. “Kendimi rüyadaymış gibi hissediyorum,” dedi.

Başımı yavaşça salladım. “Ne demek istediğini gayet iyi anlıyorum.”

Annem Skojare kanı taşıdığı için uzun süre sudan uzak kaldığında suyun onu çağırdığını hissetse de ben

asla bu tür bir çekim hissetmemiştim. Suda olmaktan ortalama bir Kanin'den daha fazla keyif alsam da yüzmek benim için kesinlikle bir *ihtiyaç* değildi.

Fakat şimdi o çekimi hissediyordum. İçimdeki bir şeyleri çekiştiriyordu. Benliğimin özüne sarılı, görünmez bir ip beni göle bağlıyormuş ve şimdi o ip çekiştirilmekten iyice gerilmiş gibi. İçimi harika bir ferahlık kapladığında, bir süredir ne denli çok endişe duyduğumu bile unutuverdim.

Eğilip suyu avucuma aldım. Başta sadece parmaklarımın arasından akışını izledim. Gördüğüm tüm ırmaklardan ve göllerden daha berrak bir suydum bu. Sonra kavuşturduğum avuçlarımdaki suyu ağzıma götürüp uzun bir yudum aldım. Su taze, saf ve tatlıydı. Bir anda içimin daha önce hiç, gece iyi bir uyku çekip de uyandığımda bile hissetmediğim bir tazeliğe dolduğunu hissettim.

Ridley, "Bryn?" dedi. İsmimi söyleyişinden epeydir bana seslendiğini fark ettim ve omzumun üzerinden ona baktım. Kumsalın kenarında, arkamda dikilmişti ve yüzünde rahat, hülyalı bir ifade olsa da gözlerindeki endişe seçilebiliyordu.

"Evet?"

"Hâlâ bir görevimiz var," diye hatırlattı bana. "Linnea'yı bulmamız gerek ve burada olduğundan bile şüpheliyim."

Bir an için gözlerimi ondan kaçırıp karşımdaki göle baktım. Kendimi Isolera Gölü'ne bırakmaktan, hem ılık hem de serin sularıyla ıslanmaktan çok hiçbir şeyi istemiyordum. Fakat Ridley haklıydı. Yapacak işlerimiz vardı.

Ayağa kalkıp geri adım attım. Artık su parmaklarımı yalamıyordu.

“Nereye baksak?” diye sordum. Fakat gözlerim çoktan açıklığı taramaya başlamıştı bile.

Isolera Gölü’nün büyüünün ötesinde kalan soğuk gerçekliğin önünü bir duvar gibi örten kalın, her dem yeşil ağaçlar haricinde çevrede hiç ağaç yoktu. Açıklığın alanı da çok da geniş değildi. Alanın çoğunu göl kaplıyordu. Linnea’yı göremiyordum ve nerede saklandığına dair hiçbir fikrim yoktu.

Ridley, “Buradaysa, göldeyse,” dedi, “yüzmemiz gerek.”

Bundan fazla ikna edilmeye ihtiyacım yoktu. Suyun beni az önceki gibi büyülemesine izin vermemem gerektiğini bilsem de içinde yüzmek beni çok mutlu ederdi. Tek yapmam gereken kendimi kaybetmemekti.

Soyunan Ridley’nin üzerinde boksör şortu kalmıştı ve bir yanımda göğsündeki ve karnındaki gergin kaslara göz atmak istese de kasten elimden geldiğince ona bakmadım. Sadece yapacak bir işimiz olduğundan değil, arkadaş olmaya karar verdiğimiz ve bunu fantezilerle mahvetmek istemiyordum. Kim bilir nasıl bir his olurdu?.. Göğsünün, karnının sert konturlarında parmaklarımı gezdirmek, ta ki...

Başımı iki yana sallayıp suyun içine yürüdüm. Suyun zihnimi bu düşüncelerden arındıracağını ümit ettim. Yeterince ilerlediğimde suya daldım ve göl beni tamamen sardı. Kendimi hiç o kadar iyi hissettiğimi hatırlayamıyordum. Benliğimi katıksız bir mutlulukla sarmak gibiydi bu.

Kısa bir süre yüzüp bu hissin keyfini sürdüm. Fakat sonra akciğerlerim oksijene ihtiyaç duydu ve yüzeye çıktım. Derin derin soluyup tepemdeki mavi göğe baktım. Ta ki Ridley bir dakika sonra soluk soluğa suyun yüzeyine çıkana dek.

“İyi misin?” diye sordum. Birkaç metre ötemde beliren Ridley’nin yanına yüzdüm.

“İyiyim,” deyip gözlerindeki suyu sildi. “Nefesini ne kadar tutabiliyorsun?”

Omuz silktim. “Bilmem. Beş dakika kadar herhalde.”

İlkokuldayken nefes tutma becerimi uzun uzun sergilerdim. Diğer çocukların bunu havalı bulacaklarını düşünüyordum fakat sonra bunu sadece bir sirk gösterisi gibi gördükleri ortaya çıkmıştı. Ortalama bir Kanin nefesini otuz saniye kadar tuttuğundan yeteneğim epey etkileyici olduğu kadar biraz da ürkütücü görülüyordu. Fakat kendimle kıyaslamam gerekirse annem su altında nefesini yarım saat kadar tutabilirdi.

“Ya, o sürenin yakınından bile geçemem.” Ridley başını iki yana salladı. “Gölün dibine dalmaya çalıştım fakat mesafe bana çok geldi. Linnea’nın solungaçları varsa derinlerde takılıyor olabilir.”

“Bu mantıklı,” dedim. “Ne kadar derine gideceğime bakıp onu arayacağım. Sen daha sık yerlerde oylanmak ister misin?”

“Bana uyar.”

Derin bir nefes alıp suya daldım. Dibi bulup aramamı orada sürdürmeye niyetlenip dosdoğru aşağı indim. Burası solungaçlı troll’ler için yaratılan gizli bir cennetse dipte bir şeyler olacağını düşünmek abartılı bir hayalcilik sayılmazdı.

Ridley gölün derinliği konusunda şaka yapmamıştı. Su son derece berrak olsa da çok geçmeden etrafımı göremeyeceğim kadar karanlık oldu. Küçük, gümüşü bir balık yanımdan yüzerek geçtiğinde pullarının üzerinde hafif

bir ışık yansıması fark ettim.

Başım ve göğsüm ağrımaya başlasa da suyun coşku-su beni pençesine aldı. Su sanki içimden akıp beni katıksız bir neşeyle dolduruyordu. Daha da derine yüzdüm. Linnea'yı bulmak için her zamankinden daha kararlı olduğumu düşünmek isterdim fakat aslen arayışım gölün üzerimde bıraktığı hislerin gölgesinde kalıyordu.

Fakat ağır ağır bu hisler bedenimde karbondioksitin çoğalmasıyla yerini acıya bırakmaya başladı. Akciğerlerim yanıyordu. Yukarı, suyun derinlerine güçlkle ulaşan ışıklara baktığımda fazla derine daldığımı anladım.

Neredeyse beş dakikadır dalıştaydım ki bu da yüze ye dönmemin bir o kadar süreceği demek oluyordu. Nefes tutma süremi iki katıydı bu. Başım dertteydi.

Gözlerimi yukarıdaki güneşe odaklayıp ayaklarımı hızla çırparak saate karşı bir yarışa başladım. Ciğerlerim patlayacak gibiydi ve karın kaslarımda acı veren spazmlar başladı.

Fakat yukarıdaki ışık gitgide büyüyordu ve kendimi zorlarsam başarabilirdim. Basınç başımdaki ağrıyı artırıyordu ve sağ gözüm bulanık görmeye, zonklamaya başladı. Sonra her şey karardı ve bacaklarım yüzmeleri için komut vermeme rağmen gevşedi.

sanrı

İyi haber hâlâ nefes alabilmemdi. Akciğerlerimi kolaylıkla dolduran oksijeni hissedebiliyordum. Bir yandan da karnım yumruk yemişçesine ağrıyor, başım zonkluyordu. Fakat tüm bu acılar hayatta olduğum anlamına geliyordu.

Bir kadın sesi yumuşakça, “Sanırım kendine geliyor,” dedi.

Ridley panik içinde, “Bryn!” diye bağırıp yanağımı tokatladı.

“Bana vurmayı kes,” diye mırıldandım ve güçsüzce Ridley’nin kolunu ittim. Altımdaki zemin yumuşak olduğundan, herhalde çimin üzerinde uzanıyordum ve boğulma tehlikesi geride kalmıştı.

Ridley sesli bir nefes verdi. “Ödümü patlattın Bryn.”

“Üzgünüm.” Gözlerimi açtığımda Ridley ve kayıp kraliçenin üzerime abandıklarını gördüm. “Hey, onu buldum.”

Linnea gülümsedi. Buralarda ruj olmadığından dudakları teninin porselen tonlarıyla uyumlu soluk pembe bir renkteydi. Tuhaf bir şekilde, makyajsızken onu daha

önce gördüğüm halinden daha yaşlı görünüyordu.

On altısında fakat on altının başlarındaydı ve masum bir hali vardı. Fazlasıyla parlak rujunu gördüğümde kra-
lice gözüme büyükler gibi giyinme oyunu oynayan küçük
bir kız gibi görünmüştü. Şimdi ise tam olarak kendi ya-
şında görünüyordu. Saç lülelerinin ve kocaman, mavi göz-
lerinin Shirley Temple'a bir hayli benzemesi de cabasıydı.

Linnea, "Aslında ben seni buldum," diyerek beni dü-
zeltti. Seni gördüğümde boğulmak üzereydin. Seni kıyıya
çektim."

"Teşekkürler."

Yattığım yerde sırtımı dikleştirdiğimde bir baş dön-
mesi az kalsın beni yere serecekti. Fakat kendimi topladım.
Her şeyin bir rüya gibi görüldüğü bu yerde uyan-
mak da anlamsız geliyordu. Her şey gerçek değilmiş gibi
parıltılar saçıyordu.

"İyi misin?" Ridley beni dengelemek için elini omzuma
koydu ve gücü her zamanki gibi beni teskin etti.

Bir an için arkasından vuran güneş ışıısıyla ve çıplak
göğsünden damlayan sularla Ridley gözüme büyüleyici gö-
ründü. Bana dokunmak için üzerime eğilmişti ve yakınlığı
nefesimi kesiyordu. Nefesimin kesilmesi de kestane rengi
gözlerine endişeli bir ifade oturmasına neden oldu. Hemen
hislerimi içimden atıp gözlerimi ondan ayırdım.

Linnea'ya, "Si-siz iyi misiniz?" diye sordum. Bir yan-
dan kendime gelmeye çalışırken biraz kekelemiştim.

Linnea başını salladı. Makyajsız olması haricinde onu
son gördüğümünden farksızdı. Hiç yara almamış gibiydi.
Üzerinde ince bedenini ortaya çıkaran mavi bir bikini ol-
duğundan yara ya da çürükleri olsa belli olurdu.

Sadede gelmek için, “Burada ne arıyorsunuz?” diye sordum. “Neden Storvatten’den ayrıldınız?”

“Orada daha fazla kalamazdım.” Başını iki yana sallayan Linnea’nın çenesinin altındaki yarısaydam solungaçlar şişip indi. “Orada bir şeyler dönüyor.”

“Ne demek istiyorsunuz?” diye sordu Ridley.

“Saraydaki muhafızlar tuhaf davranmaya başladılar,” diye açıkladı kraliçe. “Genellikle ilgisiz ve umursamaz olurlardı fakat son zamanlarda beni dikkatle gözlediklerini fark ettim. Nasıl açıklayacağımı bilmiyorum fakat nereye gitsem gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyordum.”

“Bundan birilerine bahsettiniz mi?” diye sordum.

“Hemen değil,” diye devam etti Linnea. “Başta parano-yakça davrandığımı düşünüyordum. Bu yüzden konuyu kocama açmak için birkaç hafta bekledim. Mikko öyle çok da endişelenmese de muhafızlarla konuşacağını söyleyerek korkularımı dindirmeye çalıştı.”

Ridley, Linnea’ya, “Sonrasında bir şeyler değişti mi?” diye sordu. Sesine suçlayıcı bir ton vermemek için elinden geleni yaptığını fark etmiştim.

Epeydir Linnea’nın kocası Skojare Kralı Mikko’dan, kralın Linnea’nın kayboluşunda parmağı olabileceğinden kuşkulanıyorduk. Konstantin Black çevrede gezinirken bile Storvatten’de Mikko ve muhafızların tavırları bir tuhaftı. Bilgi toplama ve doğru dürüst bir soruşturma yürütme çabamızı baltalamışlardı. Üstelik Mikko eşinin kayboluşunu önemsemezken bir anda bu yüzden yıkılmış gibi davranmaya başlamıştı.

Ayrıca kralın Linnea’yla evliliği meselesi vardı. Çoğu kraliyet ailesinde olduğu gibi, iki ailenin aracı olduğu an-

laşmalı bir evlilik yapmışlardı ve Mikko, Linnea'dan iki kat yaşlıydı.

Linnea, "Hiçbir şeyin değişmesi için fırsat olmadı," diye yanıt verdi. "Mikko'ya şüphelerimden bahsettim ve iki gün sonra karanlık adam bana oradan gitmek zorunda olduğumu söyledi."

"Durun biraz." Elimi salladım. "Ne adamı?"

"Adını hiç söylemedi fakat senden daha koyu tenliydi." Linnea bronz teninden bahsettiği Ridley'ye işaret etti. "Siyah, dalgalı saçları ve gri gözleri vardı."

Linnea'nın tarif etmesine ihtiyacım olmasa da kesinlikle emin olmam gerekiyordu. Kraliçe'nin bahsettiği kişi Konstantin Black'ti.

Ridley, "Size yaklaştığında ne yapıyordunuz?" diye sordu.

"Her zamanki gibi Mikko'yla uyumaya gitmiştim fakat gözüme uyku girmedi." Linnea sırtını arkaya yasladı ve kollarını göğsüne çektiği dizlerine doladı. "Son zamanlarda sarayın bana verdiği kötü hisler yüzünden biraz gergindim. Bu yüzden yüzmek, yorulup endişemi üzerimden biraz atmak için havuza gittim."

Linnea, "Aslında havuza gizlice gittim," diye ekledi. "Muhafızlar çok tuhaf davrandıklarından peşime takılmalarını istemedim. Fakat ben oraya varıp geceliğimi çıkarır çıkarmaz o adam birdenbire ortaya çıkıverdi.

Linnea gözlerini fal taşı gibi açıp, "Hani *X-Men*'deki Mystique var ya onun gibi aniden belirdi," diye ekledi.

Skojareler hayatlarının büyük bir bölümünde saraya kapanıp insanlardan ve dünyanın geri kalanından uzak kaldıklarından, zamanlarının çoğunu film seyretmekle ve kitap okumakla geçiriyorlardı.

Konstantin'in öyle bir anda ortaya çıkıvermesi kraliçe için hayret verici bir sahne olsa gerekti. Linnea dünyamızın bazı büyülerine aşina olsa da diğer kabilelerle iletişimi azdı. Birçok Kanin gibi Konstantin'in teni de renk değiştirebiliyor, bu sayede bedeni arkasındaki fonun önünde kamufle olabiliyordu. Buna canlı canlı şahit olmak şaşırtıcı bir tecrübeydi.

Ridley, Konstantin'in kötü biri olduğu fikrine daha çok takıldığı için kraliçeye, "Canınızı yaktı mı?" diye sordu. Ben ise henüz Konstantin'in kötü biri olmadığına kanaat getirmemiş olsam da kötü olduğundan kesinlikle emin olamıyordum. "Sizi tehdit etti mi?" diye ekledi Ridley.

"Hayır. Demek istediğim, sanmıyorum." Alnı kırışan Linnea dudaklarını büzdü. "Canımı yakmadı fakat 'Buradan gitmeniz gerek,' dedi. 'Yaşamak istiyorsanız saraydan olabildiğince uzaklaşmalı ve asla geri gelmemelisiniz. Ayrıca bundan kimseye bahsetmemeniz gerek.'"

"Nedenini söyledi mi?" diye sordum.

"Hayır." Linnea'nın başını iki yana sallamasıyla yüzünü iki yandan saran ıslak buklelerinden sular sıçradı. "Ona neden saraydan ayrılmam gerektiğini, kim olduğunu sorsam da sadece daha da ısrarcı davrandı ve zaman kalmadığını söyledi."

"Siz de onun dediğini yaptınız demek?" diye sordu Ridley. Sesindeki şaşkınlığı gizlemekte güçlük çekiyordu. "Neden?"

Linnea hafifçe omuz silkip, "Çünkü benim zaten hissettiğim şeyleri dillendirmişti," dedi. "Sarayda kendimi güvende hissetmiyordum, o da korkularımı teyit etti."

"Ve bundan kimseye bahsetmediniz, öyle mi?" diye sordum.

“Hayır.” Linnea kaşlarını çattı. “Buna zamanım olmadığı düşün­düm. Mikko’ya ve büyükanneme söylemek istemiş­tim. Endişeden hastalanmışlardır.” Hemen sonra Linnea canlandı. “Onlarla konuştunuz mu? Nasıllar?”

“Storvatten’de sizi aramalarına yardımcı olduk ve ikisini de gördük. İyiler.” Konuyu geçiştirdim. Kocasına dair endişelerimi onunla paylaşmak istemiyordum. En azından Linnea’nın söyleyeceği her şeyi dinleyene dek.

Ridley yeniden deminki konuya döndü. “Saraydan görünmeden nasıl kaçabildiniz?”

“Sarayın bir tünelle Superior Gölü’yle birleşen bir tatlı su gölü var,” dedi Linnea. Oradan yüzerek çıktım. Kimse beni odamdan çıkarken görmediği için de her şey kolay oldu. Göl­den çıktığımda nereye gideceğimi bilmediğimden yüzmeye devam ettim. Sonra aklıma büyükannemin bana anlattığı Isolera Gölü’yle ilgili öyküler geldi. Ben de gölü bulmaya çalışmaya karar verdim.”

“O halde...” Linnea’nın ne zamandan beri kayıp olduğunu anımsamaya çalıştım. “On gündür burada mısınız? Nasıl hayatta kaldınız? Yemek yediniz mi?”

“Bilmiyorum.” Bu durum Linnea’yı da şaşırtmış gibiydi. “Acıkmadım. On gün geçtiğini fark etmemişim bile. Ben iki ya da üç gün olmuştur sanıyordum.”

Arkamda kalan göle baktım ve Ridley’nin trende okuduğu peri masalı kitabından bir satırı hatırladım. *Isolera’nın suyu onun hayalini kuran herkesin ihtiyaçlarını karşılar.* Burada esaslı bir büyü vardı. Sebep belki boğulmama ramak kalmasıydı fakat gölün gücü beni huzursuz etmeye başlamıştı.

Linnea’ya, “Beni çağırdınız mı?” diye sordum. Gözleri-

mi gölden ayırıp yeniden kraliçeye çevirdim. “Lysa’yla?”

“Evet!” Linnea gülümsedi. “Ve işe yaradığı için çok mutluyum! Büyükannem acil durumlarda lysa kullanmam için beni eğitmişti fakat asla iyi becerememiştim bu işi. Çok enerji gerektiriyor. Ancak sanırım bu yerin büyü-sü gücümü artırdı.”

“Neden ben?” Başımı iki yana salladım. “Neden büyü-kanneniz ya da kocanız değil de ben?”

“Mikko ya da Nama’ya gidersem beni aramaları için muhafızları alarma geçirme hatasına düşerler diye düşündüm ve muhafızlara güvenmiyorum,” diye açıkladı Linnea. “Skojare kanı taşımayan herhangi birinin Isolera Gölü’nü bulacağından şüpheliydim ve Storratten’le bağı olan tanıdığım tek Skojare de sendin.”

Ridley, “Peki şimdi ne yapmak istiyorsunuz?” diye sordu. “Storratten’e dönmeyi planlıyor musunuz?”

Linnea uzunca bir iç çekti ve bir an için gözüne olduğundan çok daha yaşlı göründü. “Bilmiyorum. Burada sonsuza dek kalamayacağımı biliyorum ve Mikko’yu çok özledim.”

Ayak parmaklarının altındaki kuma baktığında bu kısa anı fırsat bilip Ridley’yle bakiştık. Linnea’nın Mikko’yu özlediğini söylemesi ikimizi de şaşırtmıştı. O ana dek ikisinin evliliği bizde bir yükümlölük izlenimi bırakmıştı.

“Neden bizimle Doldastam’e gelmiyorsunuz?” diye sordu Ridley. “Oraya varınca ailenizle temas kurar, ne yapmak gerektiğine karar veririz.”

Linnea Storratten’den buraya kadar yüzmüştü. Dola-yısıyla da giyeceğı mayodan başka bir giysisi yoktu. Ney-

se ki bir buçuk hafta önce karadan yürüdüğü sırada hava biraz daha sıcaktı. Yine de hâlâ onun bunu nasıl başardığından emin olamıyordum.

Sanırım Linnea annem gibi görüldüğünden çok daha dirençliydi. Annem ve Linnea gibi Skojarelerin kışın dondurucu göllerin zorlu soğuğuyla baş edebilmeleri gerekiyordu.

Ridley, Linnea'ya ceketini, ben de blucinimi verdim. Bu da sadece taytımınla yola çıkmayı göze aldığım anlamına geliyordu. İdeal bir durum olmasa da idare edecektim.

İçeri girdiğimizdeki gibi dalları iterek geçtiğimizde çok tuhaf bir hisse kapıldım. Rüya içinde rüya görür gibiydim, hani uyandığınızda bile rüya görmeye devam edersiniz ya, işte öyle bir his. Isolera Gölü'nden çıktığımızda hava çok karanlıktı; güneş bir şekilde hâlâ gökte olduğundan çok kafa karıştırıcı bir tabloydu bu.

Neyse ki kar yağışı durmuştu. Ay küçük bir dilimden ibaret olsa da taze karlarda yansıyor, olduğundan parlak görünüyordu. Gelirken yolumuzun üzerinde bıraktığım ipler ve kırık dallar sayesinde nispeten kolayca cipe geri dönebildik.

Araca vardığımızda Isolera Gölü'nün görüntüsünü güçbela anımsayabiliyordum.

Ridley cipi Doldastam'deki sarayın önüne park ettiğinde pazartesi günü vakit hayli geç olmuştu. Ridley'yle ikimiz dönüşte gelirken yaptığımız gibi arabayı sırayla kullandık. Fakat uzun yolculuk ikimizi de yormuş ve ağrılar içinde bırakmıştı. Linnea ise arka koltukta otururken hep heyecanlıydı ve şaşkın gözlerle etrafı izliyordu.

Linnea, Storvatten'ın dışındaki dünyayı pek görmemişti ve yolculuğumuzun çoğu boş yollar ve geniş, boş düzlüklerden ibaret olsa da Linnea büyük bir ilgiyle pencereden dışarı baktı. İnsan dünyasıyla girdiğimiz küçük etkileşimler -benzin istasyonlarında durduğumuzda ve trene bindiğimizde- sırasında sevinçten havalara uçacak gibiydi.

Linnea'nın solungaçlarını elimizden geldiğince gizleyebilmek için ona boynuna saracağı bir şal vermiştik. Ayrıca kapüşonlu sweatshirt'ümü ve blucinimi de giymişti. Giysilerim ona biraz büyük gelse de sweatshirt'ün büyük olması işe yaramıştı. Bu sayede kapüşon buklelerini ve yüzgeçlerini rahatça örtebiliyordu.

Sarayın kapısının hemen önünde nöbet tutan iki Högd-ragen ("savaşla" başlayan yeni âdetlerden biriydi bu) bizi durdurdu. Sanki Viktor Dâlig krala suikast düzenleyecek olsa kıbarca ön kapıyı çalacaktı!

Högd-ragenlerden biri Tilda'nın erkek arkadaşı -daha doğrusu artık nişanlısı olan- Kasper Abbott'tı. Kasper'in siyah üniformasının üzerindeki gümüşü süslemeleri sokak lambasının ışığı altında parıldıyordu. Siyah saçının kıvrıkcıklarını jöleyle güzelce yatırmıştı ve sakalı kusursuz bir şekilde düzeltilmişti. Esas duruşta olsa da Ridley, Linnea ve ben ona yaklaşırken bana soran gözlerle baktı.

İlk muhafız bize, "Gece olduğundan saraya giriş yok," dedi.

Ridley, "Kralla bir işimiz var," diye yanıt verdi.

Kasper, "Kralla ne işiniz var?" diye sordu ve benden ayırdığı gözlerini yüzünü hâlâ bol sweatshirt'ün kapüşonuyla gizleyen Linnea'ya çevirdi.

Diğer muhafız Kasper'a öfkeli bir bakış attı. Ardından Ridley yanıt vermeden muhafız bize, "Kral ve kraliçe uyumak için odalarına çekildiler," dedi. "Sabah gelin."

Kasper, "Elliet, bu Ridley Dresden, Rekto ve Öcers-te," dedi. Meslektaşını önümüzde rencide etmemek için elinden geleni yapıyordu. "Kendisi kralı görmek istiyorsa konu önemli olmalı."

Bu tartışmanın bir yere varmayacağını gördüğümünden sarayın ön kapısındaki kocaman, buzlu camlı pencereye gözlerini diken Linnea'ya doğru döndüm. O da bana bakınca başımı sallayıp onu yüreklendirdim. Linnea kapüşonunu arkaya atıp boynundan şalını çıkardı ve muhafızlara gülümsedi.

Ridley biraz alaycı bir ses tonuyla, "Kayıp Skojare kraliçesi Linnea Biâlse'yi tanıyorsunuzdur," dedi. "Bence Kral Evert bizim için bir istisna yapacaktır."

Kasper fısıldar gibi, "Elliot," dedi. "Kralı çağır. Ben onları toplantı salonuna götürürüm, orada kralı beklerler."

"Evet, tabii." Elliot, Linnea'yı eğilip hızlıca selamladı. "Özür dilerim majesteleri." Bir adım geri atan muhafız kaldırım taşlarının üzerinde sendeledi. Ardından aceleyle kralı çağırarak içeri gitti.

Elliot gittikten sonra rahatlayan Kasper, "Bunun için özür dilerim," dedi. "O iyi bir muhafız. Sadece bazen kendisini işine fazlaca kaptırabiliyor."

Kasper bizi saraya soktu ve holden geçirip genellikle kralla buluştuğum salona götürdü. Gelişimiz sürpriz olduğundan şömine yanmıyordu ve içerisi epey serindi. Geçen hafta Doldastam'ın üzerine çöken soğuk havanın gitmeye niyeti yok gibiydi.

Linnea istemsizce titredi fakat bunun nedeninin soğuk mu yoksa başka bir şey mi olduğundan emin olamadım. Kasper aceleyle bizim için ateş yakınca Linnea ona gülümseyerek teşekkür etti. Fakat minneti gözlerine pek de yansımamıştı.

Linnea'ya, "İyi misiniz?" diye sordum. Başını salladı ve bana Kasper'a gülümsediği gibi gülümsedi. Cılız, zorlama bir gülümseme. İfadesindeki sertlikle bir porselen bebek gibi görünüyordu.

Ridley, Kasper'ın ateşi daha çabuk yakması için şöminenin başına fazladan odun taşıırken ben de Linnea'nın yanına gittim. Odanın köşesinde kollarını beline dolamış dikiliyordu. Elimi omzuna götürmemle hafifçe irkildi.

Yumuşak bir sesle, “Sorun nedir?” diye sordum.

“Sadece gerginim.” Linnea bana gülümsemek için kendisini zorlamaya çalışsa da bunun yerine ağzından panik dolu bir nefes çıktı. “Artık geri dönüş yok, değil mi?”

“Ne demek istiyorsunuz?” diye sordum.

Fakat kraliçe yanıt veremeden Kral Evert hemen ardından gelen Kraliçe Mina’yla toplantı salonunun kapılarını açtı. Siyah saçları uykudan kalktığı için dağılmıştı ve üzerinde kürk astarlı, gümüşü, saten bir sabahlık vardı. Eşi de aynı giysinin kadınlar için dikilen modelini giymişti. Kraliçe Mina’nın saçları başının arkasından kalın bir örgüyle iniyordu ve ikisi de uykudan yeni kalkmış gibi görünmelerine rağmen Mina gelmeden önce tacını ve gerdanlığını takmayı ihmal etmemişti.

Ridley’yle ikisini karşılamak için masanın ucuna yürüdüm. Bu sırada Kasper da şöminenin yanında nöbet tutmaya başlamış, belli ki ön kapıyı koruma işini Elliot’a bırakmıştı.

Evert, “Skojare kraliçesi hakkında işittiklerim de nedir?” diye sordu ve ellerini beline götürdü. Sesi hem endişeli hem de kızgın çıkmıştı.

Mina çoktan Linnea’yı görmüştü ve hayretle, “Doğruymuş,” dedi.

Kral neler olup bittiğini öğrenmek isterken eşi Linnea’nın yanına gitti. Mina güven telkin etmek için ellerini Linnea’nın omuzlarına koydu ve kraliyet mensuplarının yanındayken her zaman yaptığı gibi yapay İngiliz aksanıyla konuşmaya başladı. Yumuşak sesi avutucu çıkıyordu.

“Nasılsınız?” diye sordu Mina. “Ne sıkıntılar çektiğinizi hayal bile edemiyorum.”

Linnea ona minnetle gülümsedi ve bir yaşın süzüldüğü gözlerini sildi.

Ridley krala Linnea'yı bulurken yaşadığımız macerayı anlatırken, ben gözümü genç kraliçeden ayırmak istemediğim için onları yarım yamalak dinledim. Mina kolunu Linnea'nın beline doladı ve ikisi dikkatlerini Ridley ve Kral Evert'a çevirdiler. Ben de öyle yaptım.

Ridley, "Kraliçe Linnea'yı bulunca arabayla buraya döndük," diyerek öyküsünü bitirdi.

Yüksek sırtlı koltuğunda oturan Evert bir an başını kaşıyıp Ridley'nin söylediği her şeyi uzun uzun düşündü. Ridley'yle ikimiz kralın karşısında dikiliyor, vereceği yanıtı bekliyorduk.

"Bu çok iyi olmuş, Skojare kraliçesinin güvende olduğuna sevindim." Durup Linnea'ya bir baktı. "Gerçekten de. Fakat Ridley, doğru anımsıyorsam sen izcilere Viktor Dâlig'i aramalarında yardımcı olmak için görevini bırakmak istemiştin. Skojare kraliçesinden hiç bahsetmedin bana."

Ridley boğazını temizleyip ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. Ben de Ridley'nin krala tam olarak hangi bahaneyi sunması sayesinde Doldastam'deki görevlerimizi bırakabildiğimizi merak ediyordum. Doldastam'den çıkışlar yasaklandığı için bunun çok da kolay olmayacağını farkındaydım.

"Kraliçe Linnea'nın Viktor Dâlig'in nerede olduğu hakkında bilgisi olabileceğini düşündüm," diye açıkladı Ridley.

Evert bir kaşını kaldırıp Linnea'ya baktı. "Var mı?" diye sordu.

“Ben... Viktor Dâlig’in kim olduğunu bilmiyorum.” Linnea başını iki yana salladı. “Bilmeli miyim?”

Evert, “Hayır, şu ana dek ismini duymuş olmanız için hiçbir neden yok,” dedi. Evert elini Linnea’ya uzatırken Ridley’ye sert bir bakış attı.

Ridley dik duruşunu bozmadı. “Ayrıca kendisi Skojare kraliçesi. Nerede olduğu halkımızın tamamı için önemli.”

Mina, “Kralım, o haklı,” diye araya girdi. “Ridley ve Bryn Kraliçe Linnea’yı güven içinde geri getirdiler. Övgüye layık bir iş yaptılar. Bu yüzden onlara bağırmamalısınız.”

Kral iç çekip başını salladı. “Üzgünüm. Uykusuz kalan beynim doğru dürüst işlemiyor. Bu aslında kutlama zamanı.” Evert sırtını dikleştirip gülümsedi. “Skojare kralına haber gönderip genç gelinini alması için onu buraya çağıracağız. Geldiğinde de Kraliçe Linnea’nın onuruna bir parti vereceğiz.”

Linnea birden, “Geri gitmek zorunda mıyım?” diye sorunca tüm gözler ona çevrildi.

Kral Evert, Linnea’ya, “Eve gitmek istemiyor musunuz?” diye sordu.

Linnea telaşla, “Kocamı ve büyükanne mi müthiş özleyorum,” dedi. “Fakat Storvatten’de bir şeyler oluyor. Kendimi orada emniyette hissetmiyorum.”

Evert koltuğunda huzursuzca kımıldandı. Korkmuş, ergen bir kraliçeyle nasıl başa çıkacağından emin değildi. “Muhafızlarınız var, kocanız var. Onlarla konuşun. Bir çare bulacağınızdan eminim.”

“Oradaki muhafızlara güvenmiyorum.” Linnea başını iki yana salladı.

“Deneyimlerime dayanarak Storvatten’deki muhafızların bir hayli beceriksiz olduğunu söyleyebilirim,” diye ekledim. Linnea kaybolduktan sonra sarayda geçirdiğimiz süre zarfında muhafızları tembel, beceriksiz ve kesinlikle görevleri için yetersiz bulmuştum.

“Belki öyledir.” Evert boğazını temizledi. “Fakat Kral Mikko’yla görüşmeniz gereken bir mesele bu. Krallığınızda olanlar üzerinde hiçbir kontrolümüz yok.”

Linnea başını öne eğip bir kez salladı. Linnea’yı güvende olmadığı bir yere göndermeyi hiç istemesem de aklıma kralı aksine ikna etmek için hiçbir fikir gelmiyordu. Bir başka krallıktaki muhafızları denetleyemezdi. Bu iş Linnea’ya ve kocasına düşerdi.

Mina, “Güvende olması için bizden birkaç muhafız göndersek nasıl olur?” diye sordu. “En azından kraliçe kocasıyla birlikte Storvatten’deki sorunları çözene kadar.”

Evert başını iki yana salladı. “Kraliçem, şu durumda elimizdeki adamları başka yerlere gönderemeyiz.”

Mina, “Mutlaka gönderebileceğimiz bir-iki muhafız vardır,” diye ayak diredi. Bu kez kraliçenin Storvatten’e geçen gidişimdeki tavrının tam tersi bir tavır sergilediğini fark ettim. Kraliçe o zaman Skojare’ye yardım göndermek isteyen krala bir adamımızın bile eksilmemesi gerektiğini söyleyerek karşı çıkmıştı.

Mina’nın o gece sergilediği şefkatli tavır da şaşırtıcıydı. Birkaç gün önce döndüğümde soğuk, neredeyse acımasız bir hali vardı ki karakterine gerçekten tersti bu. Fakat şimdi normal haline dönmüş gibiydi.

Bir şeyler mi yaşanmıştı yoksa şimdiki tavrı sadece Linnea’nın orada oluşundan mı kaynaklanıyordu? Mina

için samimi bir endişe mi duyuyordu yoksa sadece yabancı bir kraliçe karşısındaki sınavından yüzünün akıyla çıkmak gayesinde miydi?

Mina beni gösterip, “Bryn nasıl olur?” diye sordu. “Skojarelere aşına ve Kraliçe Linnea’ya ne denli faydalı olabileceğini ispatladı zaten.”

Kral Evert bir süre düşündükten sonra biraz isteksizce başını salladı. “Kraliçe Linnea da isterse Bryn, Storvatten’e gidebilir. Fakat Ridley’yi gönderemeyiz. Buradaki görevi çok önemli.”

Linnea şöminenin yanında dikilen Kasper’a işaret edip, “Ya o?” diye sordu. Kasper en az bizler kadar şaşırılmıştı. Linnea, “Rastgele seçilecek birindense kısa bir süreliğine de olsa daha önce yüz yüze geldiğim biriyle gidersen kendimi daha iyi hissederim,” diye ekledi.

Mina, “Bir Högdragen üyesi iyi olur,” diye karar kıldı. “Storvatten’deki muhafızları baştan eğitebilir.”

Kral Evert, “O halde karar verilmiştir,” diye ilan etti. Muhtemelen Mina ya da Linnea’nın bir kişinin daha kraliçeye eşlik etmesine fırsat vermeden. “Bryn Aven ve Kasper Abbott, Kraliçe Linnea’ya Storvatten’e kadar eşlik edecekler.” Kral ayağa kalktı. “Şimdi, kocasını arayıp kraliçenin güvende olduğunu haber vereceğim, sonra da uyumaya gideceğim çünkü vakit hayli geç oldu.”

eğitim

“Högdragen’ı temsil edeceksen bir Högdragen üyesi gibi davranman gerek.”

Kasper, Högdragen eğitim salonunun ortasında diki-liyordu. O sabah yoğun programına sırf beni çalıştırmak için ara vermişti. Dikkatimi ona vermem gerektiğini bil-sem de etrafıma hayretle bakmadan edemiyordum.

Högdragen’a ayrılan alan sarayın arka tarafında kalı-yordu. Bu yüzden öğrenciyken saray turlarına geldiğimiz-de alanın sadece küçük bir kısmını görebilmiştim. Eğitim salonunun bitişiğinde her tür teçhizatla dolu bir spor salo-nu ve bekâr muhafızların kaldıkları bir yatakhane vardı.

Eğitim salonunun alanı okuldaki iz sürücü spor salo-nundan daha az olsa da kirişlerden aşağı sarkan demir çubukları ve lambaların üzerinde kalan çatı pencerele-riyle tavanlar sonsuzluğa uzanır gibiydi. Gümüşü ve siyah -Högdragen üniformasının renkleri- halılar duvarları süslüyordu. Zemin ceviz ağacından parlak, siyah parke-lerle kaplıydı.

Odanın ortasına birkaç güreş minderi serilmişti ve bunlardan birinin üzerinde Kasper dikiliyordu. Koyu renkli tişörtü göğsünün üzerinde kavuşturduğu kollarının kalın kaslarını açıkta bırakıyordu. Uzun boylu ve geniş omuzluydu. Özellikle de ince yapılı Kaninlere göre.

Ona, “Biliyorsun, daha önce de eğitim almıştım,” diye hatırlatmada bulundum. Salonda sadece ikimiz vardık ve ayak seslerim geniş alanda yankılanıyordu.

Kasper sıırttı. “Böylesini almadın.”

Kasper’la birlikte Linnea’ya muhafızlık etmek için Storvatten’e gideceğim için teknik açıdan Högdragen adına bir elçi gibi çalışacaktım. Kral Evert dün gece uyumadan önce ayrıntıların üzerinde durmasa da Kasper, kralın söylediklerinden biraz Högdragen eğitimi almamın benim için iyi olacağını çıkarmıştı.

Kendimi bildim bileli bir Högdragen olmak hayalimdi. Bu yüzden de heyecanımı bastırıp profesyonelce davranmak için elimden geleni yapıyordum. Ridley bunun şart olmadığını düşünse de günün birinde Högdragen’a katılmama faydası olacak hiçbir şeyi geri çeviremezdim.

Böylece geçen gece Linnea’nın yerleşmesine -onu misafir süitine bizzat götürmek için ısrar eden Kraliçe Mina’yla- yardımcı olduktan sonra eve gitmiş, birkaç saat uyumamın ardından sabahın ilk ışıklarıyla Kasper’dan eğitim almak için yola düşmüştüm.

Kasper’a, “Ne konuda çalışacağız?” diye sordum.

Kasper ciddi bir tavırla, “Seni hazır etmek için bir gün kadar zamanım olduğundan bu bir hızlandırılmış kurs olacak,” dedi. “Düzeyini öğrenmek istiyorum ki işe o noktadan başlayalım. Yürüyüşün üzerinde çalışmak da istiyorum.”

“Yürüyüşüm mü?” Kızmıştım. “Yürüyüşümde bir sorun yok.”

Kendimle övündüğüm bir şey varsa o da yürüyüşümdü. İz sürücüler omuzları geride, çeneleri yukarıda ve ayakları bitişik halde dimdik durmayı öğrenirlerdi. Biz kurşun askerler gibi ayakta dikilen ve yürüyen Högdragen’a kıyasla biraz daha rahat hareket etsek de bir Högdragen olma arzumdan dolayı ben onları elimden geldiğince taklit ederdim.

“Bunu o konuya geldiğimizde konuşuruz.” Kasper elini havaya kaldırıp itirazıma engel oldu. “Artık başlamamız gerek.” Kollarını indirip ayaklarını omuzlarıyla aynı hizaya getirdi. “Göster bakalım numaralarını.”

Anlayamadığımdan başımı iki yana salladı. Atkuyruğum başımın arkasında iki yana sallandı. “Ne demek istiyorsun?”

“Bir kavgada başının çaresine nasıl baktığını görmek istiyorum. Skojare kraliçesini muhtemel suikastlardan koruyacaksak bu işi ne kadar kotarabileceğini görmem gerek.”

Bir an için tuhaf bir şekilde gözümün korktuğunu hissederek duraksadım. Daha önce Kasper’dan iri adamlarla kapıştığım olmuştu ve Bent Stum ondan daha kuvvetliydi. Bu yüzden mesele güç değildi. Mesele unvanına olan hürmetim ve iyi bir Högdragen olmak için gereken özellikleri karşılayamamaktan korkmamdı.

Fakat Kasper başlama zamanının geldiğine karar vermişti. Bu yüzden ben hareket etmeyince o etti. Üzerime atılmasıyla hızla kenara çekildim. Gürbüz ve güçlü olsam da onun kadar kuvvetli değildim. Bu yüzden çevikliğimi ve ondan ufak tefek oluşumu avantaja çevirmem gerekiyordu.

Etrafından hızla dolaşıp yere çömeldim ve bacaklarına bir tekme savurmaya hazırlandım. Çömelmemle bacağını tutup beni geriye savurdu. Salonda yankılanan feci bir *küt* sesiyle sırtüstü mindere çarptım.

Sağ gözümün görüşü kısa bir süre için yine bulanıklaştı. Daha önce aldığım yaraların etkilerinin daha ne kadar zaman beni zor durumda bırakacağını düşündüm. Fakat bir saniyede ayağa fırladım.

Ben üzerimdeki tozları silkelerken Kasper, “İyi bir dövüşçüyü diğerlerinden gerçekten ayıran özellik yere yıkılması değil yeniden ayağa ne kadar çabuk kalktığıdır,” deyip gülümsedi. “Yine de zamanla yere yıkılmaktan kaçınmanın da pek fena olmadığını öğrendim.”

“Bir deneme daha yapmamı ister misin?” diye sordum.

Başını salladı. Bu kez bu kadarı beni teşvik etmeye fazlasıyla yetmişti. Kasper’ın üzerine atıldım ve kollarını bana uzattığında yanından geçerek elinden kurtuldum. Bu kez onun sırtına sıçrayıp kolumu boynuna doladım. Ağırlığımın dengesini bozmasını ya da boynunu sıkarak onu bir şekilde nefessiz bırakabileceğimi ümit ediyordum.

Fakat bunların ikisi de gerçekleşmedi. Kasper beni tüm gücüyle sırtının üzerinden atıp yere çaldı ve sıçrayarak ayaklandı.

Tekrar kalktım. Bu ikinci düşüşün canımı iki kat yakmasına ve gözümdeki bulanıklığın geçmesinin daha uzun sürmesine rağmen daha önceki kadar çabukça ayağa fırladım. Ben ayaklanır ayaklanmaz Kasper, “Tekrar,” diye buyurdu.

Böylece bir kez daha üzerine atıldım. Bir kez daha. Bir kez daha. Bazen kapışmalarımız daha uzun sürerken ba-

zen saniyeler içinde bitiyordu. Bir-iki kez onu yere yıkarak ya da yere yapıştırarak üstünlük sağladım.

Kasper o sabah beni yirminci kez yere serdikten sonra artık çabucak ayağa kalkamadım. Sırtüstü uzanıp tavan pencerelerinden bulutlu göğe baktım ve soluklanmaya çalıştım.

Kasper'ın bir deneme daha yapmamı söyleyeceğini sanıyordum. Fakat mindere, yanıma oturdu. Alnı terden parlıyordu ve o da biraz nefessiz kalmıştı. Onu istediğim kadar çok yere yıkamamış olsam da o bir Högdragen üyesiydi ve yorgun düşmesi bir şeyleri doğru yaptığımın işaretiydi.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordum.

Kasper'ın saçları kısa kestirmesine ve genellikle jöleye yatırmasına rağmen birkaç bukle terden gevşeyip öne düşmüştü. Öne eğilip koluna dayanan Kasper alnına düşen saçlarını dalgınca geriye attı.

Hafifçe gülerek, “Bir iz sürücüye göre iyisin,” dedi. “Beş dakika ara vereceğiz, sonra sana biri seni sıkıştırır-sa kullanabileceğin birkaç hareket göstereceğim.”

Salonun ucundaki kapı açıldı. Antrenmanımızı bölen kim olduğuna, bir Högdragen ya da kral gibi önemli biri olup olmadığına bakmak için boynumu eğdim. Kendimi ayağa kalkmaya zorlasam da gelen sadece elinde iki şişe su taşıyan Tilda'ydı. Rahat davranabilirdim.

“İkiniz biraz mola verseniz iyi olur diye düşündüm.” Tilda bize gülümsedi ve minderin üzerinde bağdaş kurdu.

“Teşekkür ederim.” Oturur pozisyona geçip suyu ondan aldım ve diktim. Kasper memnuniyetini belirtmek için Tilda'nın dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu.

Kasper, Tilda'nın üniformasına işaret edip, "Bu sabah çalışmıyor musun?" diye sordu.

"Çalışıyorum fakat tatbikat yapıyorlar sadece. Ben de birkaç dakikalığına kaçtım." Tilda ona bakıp gülümsese de gülümsemesi buruktu. "Yakında gideceksen seninle olabildiğince çok vakit geçirmek isterim."

Kasper minderin üzerine uzanıp Tilda'ya yanaştı. Bir elini beline dolayıp ona doğru biraz daha eğildi. "Üzgünüm. Biliyorsun zorunlu olmasam gitmezdim."

"Biliyorum." Tilda derin bir iç çekip kucağına baktı. "Seni özleyeceğim fakat anlıyorum. Tek isteğim gidişinin düşünümüzün ertelenmesine neden olmaması."

Bir Högdragen üyesi olarak Kasper'ın gerçekten seçme şansı yoktu. Kral Evert önceki gece ona gitmek isteyip istemediğini sormamıştı. Buna gerek de yoktu. Högdragen'de olmak aslen krallığın malı olmak demekti. Doldastam'deki herkesin kralın emirlerine itaat etmesi gerekse de bunu en çok Högdragen'in yapması gerekirdi. Kral şuradan atlayın dese Högdragen üyeleri yüksekliği sorgulamaz, sadece emri yerine getirirlerdi.

Kasper, Tilda'yı, "Uzunca bir süre için gitmeyeceğim," diye teskin etti. "Sadece kraliçenin güvenliğini sağlayacağız ve oradaki muhafızları daha yeterli hale getireceğiz. Sonra eve döneceğiz. Döner dönmez de evleneceğiz."

Kasper elini Tilda'nın karnına koyup çocuklarının içinde büyüdüğü şişliği okşadı. Bir kez daha öpüştüler. Bu kez daha uzun bir öpücük. Delice öpüştükleri filan yoktu fakat rahatsız olmaya başlamıştı.

Bunun nedeni sadece kendimi tuhaf bir dikizci gibi hissetmem değildi. İkisi besbelli âşıktılar; birbirlerine

bakışlarından ve dokunuşlarından belliydi bu. Kısacık bir an için onları görmek bana Ridley'yi ve onu kendimden uzaklaştırmakla yanlış seçim yapıp yapmadığımı düşündürdü.

Fakat sonra neden öpüşüklerini anımsadım. Kasper, Tilda'yı ondan ayrılacağı için teskin ediyordu çünkü Kasper'ın hayatının kontrolü kendi ellerinde değildi. Kendisini Högdragen'a adamıştı ve Tilda'yı ne kadar severse sevsin öncelik hep işinde olacaktı.

Ben aynı şeyi başka birine yapmak istemiyordum ve asla aşk ve görev arasında seçim yapmak istemezdim. Bu yüzden aşktan hepten sakınıyordum.

İkisine, "İsterseniz sizi iki dakika yalnız bırakabilirim," dedim.

"Hayır, biz iyiyiz böyle." Tilda güldü ve kızardı. Kasper'dan biraz uzaklaştı. "Zaten geri dönsem iyi olacak."

Kasper, "Bizim de eğitime dönmemiz gerek," dedi.

Tilda bana, "Nasıl gidiyor?" diye sordu. "Sana fazla sert davranmıyor, değil mi?"

"Hayır. Gücümü aşacak şeyler yaptırmıyor bana."

Kasper, "O halde kendimi daha fazla zorlamalıyım," dedi. Tilda güldü.

Tilda bizi, "İkiniz sakın birbirinizin canını yakmayın," diye uyardı. "Yoksa karşınızda beni bulursunuz."

"Emriniz olur hanımefendi." Tilda'ya bir selam çaktım. Gözlerini devirdi.

"Gerçekten geri dönmem gerek," dedi. Kasper'ı öpüp ayağa kalktı. "Bu gece seni göreceğim miyim?"

"Skojare kralı ve kraliçesi için verilecek akşam yemeğindeki görevim biter bitmez," dedi Kasper. "Sonrasında boşum."

“Seni seviyorum.” Tilda ikimize baktı. “İkinizi de seviyorum. Bu yüzden uslu uslu oynayın.”

Tilda gider gitmez Kasper’la ayağa kalktık ve bana daha önceki gibi üzerine gelmemi söyledi. Bu seferkinin farkı bana nasıl düştüğümde sırtüstü yere serilmeyeceğimi öğretmesi olacaktı.

minnettar

Kutlama yemeğine katılanlar sekizimizden ibaret olsa da Kral Evert'm özel muhafızı Reid Kasten tarafından ismimizin anons edilmesi için sırada bekliyorduk. Bu bir asiller toplantısı olduğundan formaliteler gerektiriyordu. Skojare Kralı Mikko Biâelse ve Linnea'mn büyükannesi Marksina Lisbet Ahlstrom, Linnea'yı almaya gelmişlerdi.

Ridley'yle ikimizin Linnea'yı bulmamıza öyle minnettar kalmışlardı ki yemeğe onur konukları olarak davet edilmiştik. Bu bizim için biraz tuhaf bir durumdu. Gergin yemek sohbetlerindense işimin başında olmayı yeğlerdim. Fakat şehir merkezinden aldığım yeni elbiseyi giymek için fırsat çıkmasına sevinmedim dersem yalan olurdu.

Dışarıda çalışıp gücümü göstermekten -o gün bütün gün Kasper'la çalışırken yaptığım gibi- hoşlansam da güzelce giyinmeyi de bir o kadar seviyordum. Hayatımın büyük bir kısmında insanlar beni oğlan gibi kız olarak görmüşlerdi fakat bu doğru değildi. Çamurda oğlanlarla

güreşebilecek olsam da bir balo salonunda elbisemle kendimi gösterebilirdim.

O gün üzerinde soluk mavi damasko bir desen olan, gümüşü beyaz bir elbise giymiştim. Uzak bir ihtimal de olsa dövüşmem ya da koşmam gerekirse diye elbisenin etekleri dizime kadardı. Kuyruğu ise arkamda epeyce uzanıyor, yere değiyordu.

Yemek salonuna girmek için sırada Ridley'nin yanında beklemek beni huzursuz etse de Kasper daha gergin görünüyordu. Sadece partide işini -kapıda nöbet tutmayı- yapmayı planlıyorken Marksinna Lisbet, Kasper'ın davetli olması için ısrar etmişti. Kasper arkamızda dikiyor, üniformasıyla oynayıp endişeyle mırıldanıyordu.

Reid yüksek sesle Kral Mikko'nun ve Kraliçe Linnea'nın isimlerini anons ettiğinde ikisi yemek salonuna girip Evert ve Mina'ya resmi bir selam verdikten sonra uzun masadaki yerlerine geçti. Lisbet unvan bakımından onlardan aşağı olduğundan -bir Marksinna hiyerarşide bir prensesin bir basamak altında yer alıyordu- ismi onlardan sonra anons edilecekti. Lisbet beklerken kısa bir süresini Ridley ve bana ayırmaya karar verdi.

Altın rengi saçları başının üzerinde toplanan Lisbet'in şık elbisesi güzelliğiyle benimkini gölgede bırakıyordu. Parmakları iri elmaslar ve safirlerle süslüydü. Muhtemelen altmışlarında olmasına rağmen inanılmaz, duru bir güzelliği vardı.

"Storvatten'e geçen gelişinizde olanlardan dolayı çok üzgünüm," dedi Lisbet. Işıl ışıl, mavi gözlerinde yaşlar vardı.

Ridley onu, "Özür dilemeye hiç gerek yok," diye teskin etti.

Lisbet'in ne için özür dilediğinden tam olarak emin değildim. Viktor Dâlig'in başımı duvara çarpması dışında. Fakat bu da onun değil, benim suçumdu.

Gülümsedi. İki eliyle benim ve Ridley'nin ellerimizi tuttu. Teni ince kadife gibi yumuşak ve sıcaktı. "Size to-runumu güven içinde eve döndürdüğünüz için ne kadar teşekkür etsem azdır. Bir şeye -herhangi bir şeye- ihtiyacınız olursa bana haber verin."

Reid, "Skojare'den Marksinna Lisbet Ahlstrom," diye anons yaptı.

Lisbet ellerimizi sıktı ve sessizce *teşekkürler* deyip bıraktı. Elbisesinin eteklerini toplayıp yemek salonuna girdi.

Kasper bir Högdragen üyesi olduğundan bizden rütbece üstteydi. Bu yüzden bir sonra içeri çağırılan o oldu. Ridley'yle ikimiz fuayede yalnız kaldık. Överste olarak Ridley, Kasper gibi üniforma giyebilirdi fakat iyi dikilmiş bir takım elbise giymeye karar vermişti.

İkimiz beklerken Ridley siyah gömleğinin kolundaki manşetleri düzeltti. Kasper salondakileri hantal hareketlerle selamlarken ellerimi önümde kavuşturup bekledim.

Elmas manşetiyle uğraşmaya devam eden Ridley, "Yarın gidecek misiniz?" diye sordu.

"Sanırım plan bu. Sabah ilk iş Storvatten'e dönmek için yola çıkacağız."

"Bu senin için gerçekten iyi bir fırsat." Manşetini düzeltmeyi bitiren, ellerini arkasından birleştiren Ridley dimdik ayakta duruyordu. "Högdragen'la bu şekilde çalışmak. Bunu hak ettin de. Kimse kabul edilmek için senin kadar çabalamamıştır."

"Teşekkür ederim."

Ridley alçak sesle, “Fakat dürüst olmak gerekirse,” dedi. “Sensiz buraları aynı olmayacak.”

Sonra bana baktı; kalın kirpiklerinin peçesi altındaki, derin çukurlu gözleriyle. O gözlerde görmenin özlemi- ni duyduğum ateş geri dönmüştü ve bir an için gözüm o ateşten başka bir şeyi göremez oldu. Orada sadece ikimiz vardık ve karnıma bir sıcaklık yayılırken Ridley bana yine kendimi aynı anda hem sersemlemiş hem de harika hissettiriyordu.

Sonra Reid onun adını, “Ridley Dresen, Kanin Överste’si,” diye anons etti. Sesi öyle yüksek çıkmıştı ki bana başımın içinde haykırıyormuş gibi geldi.

Ridley beni geride, soluklanmaya çalışır bir halde bıraktı. Gitmesi fena da olmamıştı çünkü ne zaman takdim edilsen kendimi bir süre hazırlamam gerekiyordu.

Beni Lisbet’in yanına oturtular. Yerime geçmemin ardından bunun kasıtlı bir seçim olması gerektiğini fark ettim. Tüm Skojareler -ben, Lisbet, Linnea ve Mikko- soluk tenleri ve saçlarıyla masanın bir yanında otururken, karşılarında koyu tenli Kaninler -Ridley, Evert, Mina ve Kasper- oturuyordu.

Bir saniye için, kendimi kontrol altına almama kadar geçen o kısacık sürede içim öfkeyle doldu. Sırf saçımın ve tenimin rengi yüzünden ayrı tutulmaktan, “farklı” ad- dedilmekten nefret ediyordum. Oturma düzeninin arka- sında herhangi bir fesatlık olmasa da, “Kanin olmayan” olarak görülmek bana her zaman dokunuyordu.

Fakat sonra kendime orada olmamın bir onur oldu- ğunu, asillerle yan yana oturduğumu hatırlattım. Hem belki de bu karar unvanla ilişkiliydi. Unvanca en altta

olduğum için kralımızın yanına değil de konuklarımızın yanına oturtulmuştum.

Belki. Fakat buna içtenlikle inanmıyordum.

Mikko ayağa kalkıp içi parıltılı şarapla dolu kadehini kaldırarak yemeği başlattı. Onu son kez Storvatten'de görmüştüm; perişan -abartılı tepkilerinden dolayı kendisinden şüphelenmiştim- haldeydi. Fakat şimdi hiç de yıpranmışlık gibi görünmüyordu. Yakışıklı yüzünde okunmaz bir ifade vardı. Eşine baktığında bile.

"Sizlere eşimi bana geri getirdiğiniz ve konukseverliğinizden dolayı teşekkür etmek istiyorum," dedi Mikko. Kalın sesinde hiç duygu yoktu. "İyiliğiniz ve cesaretiniz öyle kolay kolay unutulmayacak ve Skojareler size borçlu." Kadehini kaldırdı. "*Skål!*"

"*Skål!*" Hep bir ağızdan bağırıp şaraplarımızı yudumladık.

"Ayrıca Kasper Abbott ve Bryn Aven'a özellikle teşekkür etmek istiyorum," diye ekledi Mikko. Hâlâ ayaktaıdı. Bir bana bir Kasper'a bakıyordu. "Bir başka kabilenin sorumluluklarını üstleniyorsunuz ki bu aslında göreviniz bile değil. Skojarelerin size *ihtiyaçları* olup olmadığını bilmesem de varlığınız eşimi rahatlatacak ve o nasıl isterse öyle olacak."

"İstedğim bu." Linnea kocasına gülümseyip ayağa kalktı.

Bir başkası kadeh kaldırırken lafa girmesi uygunsuz bir hareketti. Linnea'nın daha önce ayağa kalkıp kocasına eşlik etmesi de bir ilkti. Fakat ısıll ısıll gözlerle, mutlulukla gülümseyerek masaya bakan kraliçenin halinden görgü kurallarının heyecanını dizginleyemeyeceği belli oluyordu.

“İkimiz de size şükranlarımızı sunuyoruz,” dedi Linnea. Kadehini havaya kaldırdığında aceleci hareketi birkaç damla şarabın dökülmesine neden olsa da bunu fark etmemiş ya da umursamamış gibiydi. “Bu yüzden Kasper Abbott ve Bryn Aven, kadehimi sizlere kaldırıyorum!”

Linnea hızla kadehinden bir yudum alsa da diğerleri ona eşlik ederken ağırkanlı davrandılar. Kasper kızardı ve hafifçe gülümsedikten sonra kadehinden küçük bir yudum aldı. Kral ve kraliçenin personellerine kadeh kaldırmamaları gerekse de teklif Kraliçe Linnea’dan geldiği için herkes kabalık etmemek adına bunu yapmak zorunda kaldı.

Kadehimi bir kerede dikip bitirdim çünkü içimden bir his o gece rahatlamak için şaraba ihtiyacım olacağını söylüyordu ve yemek ilerledikçe tekrar tekrar haklı çıktım.

Linea çok havaiyken, Lisbet torunundan çok daha ciddi ve ölçülüydü. Lisbet bir yandan çok mutluydu da. İkisi konuşup, kıkırdıyor, sohbeti genellikle onlar yönlendiriyordu. Kraliçe Mina arka planda kalmamaya kararlıydı. Bu yüzden her zamankinden daha yüksek sesli ve hızlı konuşuyordu.

Kral Evert ise eğleniyormuş ve etrafıyla ilgiliymiş gibi görünse de asla iyi bir oyuncu olamamıştı. Hep lider olmanın gerçek hisleri yansıtmayan bir yüz gerektirdiğini düşünsem de Evert bana bu açıdan yanıldığımı göstermişti.

Linnea’nın tuhaflıklarına rağmen asıl dikkatimi çeken kişi kocasıydı. Linnea’nın tavırları onu kızdırıyor ya da utandırıyor gibi görünmüyordu. Fakat hoşuna gidiyor gibi bir hali de yoktu. Nadiren konuşan Mikko sessizce oturuyor, olup bitenlere fazla tepki vermiyordu.

Soğuk ve ilgisizdi. Linnea'nın onu gerçekten sevdiğini ya da iddia ettiği gibi onu özlediğini hayal bile edemiyordum.

Arka arkaya kadehlerle çakırkeyif olduğumda kendimi bir kez daha Mikko'nun ifadesiz bakışlarının altında neler yattığını merak eder halde buldum.

taşkınlık

Çizmelerim dizime kadar geliyordu ve ceketim yere kadar iniyordu. Yine de soğuk hava bir şekilde giysilerime nüfuz edip beni ürpertiyordu. Buna aldırdığım da yoktu hani. Gece ilerlerken, yemek salonu gitgide sıcak ve boğucu oldu.

Saray kapısının hemen ötesinde derin derin soludum ve kızarmış yanaklarımı serinleten havanın buzumsu tadının verdiği hazzın keyfini çıkardım.Yemekten kurtulmuş olmak, işimde kazandığım küçük terfi ve alkolün verdiği zihin bulanıklığı rüzgârın canlandırıcı enerjisiyle birlikte beni çarpar gibiydi. Bir anda gece bana çok canlı gelmeye başladı.

Kasper bana, “Sabah yedide seninle garajda buluşacağız,” diye hatırlattı. O ve Ridley hemen arkamda dikilmiş, yemek hakkında sohbet ediyorlardı. Kasper da oradakiyle vedalaşmaya başlamıştı.

İçten bir gülümsemeyle, “Orada olacağım,” dedim.

Kasper uzaklaşırken Ridley ona el salladı. Kasper, Tilda’nın dairesine gitmek için neredeyse koşuyordu. Uya-

nıp hazırlanmak ve Storvatten'e doğru yola çıkmak için sekiz saatten az zamanımız vardı. Bu yüzden Kasper'ın son gecelerini mümkün olduğunca iyi değerlendirmek istediğinden şüphem yoktu.

Ridley dikkatini bana çevirip, "Kendini bu kadar iyi hissetmene şaşırdım," dedi. Bana birkaç adım yaklaşıp Kasper'dan açılan boşluğu doldurdu. "Yaşadığımız bu *ilginç* gecenin ardından."

Güldüm. "Evet fakat bitti işte."

"Asilzade olmadığımıza seviniyorum. Öyle bütün gece oturmak hiç hoşuma gitmezdi."

"Vakit geç oluyor." Derin bir nefes vermemle ağzımdan buhar çıktı. "Eve dönüp yatmalıyım. Yarın uzun bir gün olacak."

"Evet, herhalde." Ridley önce gece göğüne sonra tekrar bana baktı. "Bu kez dikkatli olacaksın, tamam mı?"

Ona, "Olacağım," diye söz verdim.

Sonra söyleyecek gerçekten başka hiçbir şey kalmayınca Ridley'ye hafifçe el salladım ve arkama dönüp yürümeye başladım. Dört adım atmıştım ki beni durdurdu.

"Bryn," dedi. Omzumun üzerinden ona baktım. "İzin ver, evine kadar sana eşlik edeyim."

Bu sözcükler kulağa neredeyse önemsiz geliyordu. Özellikle de Ridley beni defalarca şu ya da bu nedenden ötürü evime bıraktığı için. Fakat o gece bu sözcükler benim için çok daha büyük bir anlam ifade ediyordu. Bu kez bu sözcüklerde daha önce benzer tekliflerde hissetmediğim bir ağırlık vardı.

Ridley'nin ısrarının sezildiği ses tonunda gizliydi bu; alçak sesle, fakat rahatça işitebileceğim bir şekilde ko-

nuşmuştu. Alev alev yanan gözlerinin karasında gizli açlığı neredeyse seçebiliyordum.

Nihayet ona yanıt verdim. Sözcük ağzımdan çıkana dek ne diyeceğimi bilmiyordum da. "Peki."

Rahatlamış görünen Ridley yanıma sokuldu. Adımları adımlarıma kolaylıkla uyum sağlıyordu. Ben titrememek için kollarımı bedenime dolarken -gerginlikten mi yoksa soğuktan mı titrediğimden emin olamıyordum- Ridley ellerini ceplerinden çıkarmadı. Gece sessiz, sokaklar boştu ve ikimiz de tek kelime etmiyorduk.

Ahır, saraydan yürüyerek iki dakikalık mesafedeydi ve bu yürüyüş hiç böyle tuhaf olmamıştı. Hızla atan kalbimin pompaladığı kan damarlarımda yanıyor gibiydi ve bu etki tüm bedenime coşkun bir sıcaklık yayıyordu.

Gerçekten çok tuhaf bir histi. Bir uçurumun kenarında yürümek gibi. Bir şeyler olacağını *biliyordum* ve bekleni beni mahvediyordu.

Dairem ahırın üzerinde bir tavan arasındaydı ve bina-
nın merdivenine vardığımızda yukarı çıkmaya başladım. Fakat Ridley geride kaldı. Dönüp yüzümü ona çevirdiğimde bana sarayın önündeki o aynı ifadeyle baktığını gördüm.

"Yukarı gelmeyecek misin?" diye sordum ve bir an için gelmeyeceğini düşünüp korktum. Sonra basamakları tırmanmaya başladı.

Sahanlıkta kapının kilidini açarken Ridley'nin bedeninin arkamda olduğunu tüm benliğimle hissediyordum. Saçlarımı gevşekçe başımın üzerinde topladığımdan nefesinin enseme ısıttığını hissedebiliyordum.

Her şey normalmiş gibi, çatı katıma bu seferki gelişinin daha öncekilerden hiçbir farkı yokmuş gibi içeri gir-

sek de havada bir gerilim vardı. Ridley çamaşır sepetimden taşan kirli çamaşırlarım hakkında bir şeyler söylerken ben de içerideki soğuk için özür dileyip odun sobamı yakmaya yöneldim.

Önce ayaklarımı sallayarak çizmemi, sonra ceketimi çıkardım ve birkaç mum yaktım. Bu sırada Ridley de kendi ceketini ve ayakkabılarını çıkardı. Şimdi odanın ortasında dikiliyorduk. Aramızda en fazla bir metre vardı. Birbirimize baktık. Ayaklarımın altındaki döşemeler soğuktu ve gözlerim Ridley'nin göğsünün pürüzsüz tenini açığa çıkaran iliklenmemiş düğmelerine dikiliydi.

Oturmak mı yoksa bir şeyler içmek mi istediğini sormak için ağzımı açsam da birden sözcükler bana boş geldi. Ne oturmak ne de içki içmek istiyordum. Sadece *onu* istiyordum.

Yanına gittim ve tereddüt etmeden, düşünmeden, endişe etmeden onu öptüm. Onun da beni en az benim kadar iştahla öpeceğini bilerek. Beni hayal kırıklığına uğratmadı da. Kollarını dolayıp beni kendisine çekti fakat kendimi ona yeterince yakın hissetmiyordum. Onu sırtı duvara vurana dek ittim.

Ben gömleğinin düğmelerini çözmeye başladığımda Ridley beni öpmeyi bırakmış, yüzünde çarpık bir gülümseme belirmişti. Fakat birbirimizden bu kadar süreliğine kopmamız bile bana çok uzun gelmişti. Sonra parmakları saçımda gezindi ve dudakları dudaklarıma değdi. O an o güne dek onun kadar arzuladığım başka herhangi bir şey olduğundan şüpheliydim. Bedenim onun için yanıp tutuşuyor, ateş göğsümde başlayıp aşağı iniyor, bacaklarımın arasındaki çaresiz özleme uzanıyordu.

Gömleği çıkmıştı bile ve kendisinin mi benim mi çıkardığımdan emin olmasam da her halükârda minnettardım. Ellerimi göğsünün ve karnının sert çıkıntıları üzerinde gezdirirken tenime değen teninin sıcaklığı beni şaşırttı. Sonra meraklı ve güçlü elini kalçamda hissettim.

Parmakları külotumun ince lastiğinde dolanırken Ridley dudaklarını dudaklarımdan çekip gözlerimin içine baktı. “Bunu yapmak istediğinden...”

Fakat onu tekrar öpüp sorusunu yarıda kestim ve elimi elinin üzerine koyup aşağı çekerek külotumu sıyırmasına yardım ettim. Külotumdan kurtulup geriye çekildim. Ridley beni izlerken elbisemi başımın üzerinden geçirip yere çaldım.

Gözleri beğeniyle açılan Ridley, “Bunu çok daha önce yapmalıydık,” diye fısıldadı.

Ridley pantolonunun düğmelerini çözerek bana yaklaştı. Bana uzansa da onu geriye itmemele sırtüstü yatağın üzerine düştü. Pantolonunu tutup bir çırpıda üzerinden aldım. Ardından tepesine çıkıp bedenimi ona dokundurmadan bedeninin hemen üzerinde tuttum.

Öne eğilip onu öptüm ve o anın tadını çıkardım. Birbirimize öyle yakındık ki yaydığı sıcaklığı hissedebiliyordum. Bir elini kalçama atıp etimi sıkıca kavradı. Daha fazlası için yakararak.

Ve nihayet üzerine abandım. Nefesim boğazıma takılıp kaldı. Ridley’nin soluğu neredeyse bir ferahlamayla kesilirken ikimiz yeniden ritmimizi bulana dek gözlerini yumdu.

Sırtımı doğrulttum, onu daha da içime alarak ve hızlanarak. Ridley derin derin nefes alıyordu ve harika bir sıcaklık derinlerime doğru patlarken hâlâ içimde olan

Ridley sırtını doğrulttu. Kollarını bana doladı ve zirveye vardığı an bedenimi sıkıca bedenine yasladı.

Birbirimize yaslanmış halde hızlı hızlı soluyorduk ve bedenimin pelteleştiğini hissediyordum. Sanki tüm kemiklerim ve kaslarım eriyip bu muhteşem, haz dolu sıvıya karışmıştı ve tek isteğim sonsuza dek öyle, Ridley'yle bütünleşmiş halde kalmaktı.

Fakat bunu yapamazdım. Hafifçe geriye eğilip soluklanmaya çalıştım. Saçlarım çözölmüştü. Ridley yüzüme düşen bir perçemi tutup geriye attı. Çekmediği eli yanıma ısıtıyordu ve gözlerindeki bakıştan bana geri alamayacağı bir şey söylemek istediğini anlamıştım.

“Yapma,” diye fısıldadım.

Başını iki yana salladı. “Ne yapmayayım?”

“Bu anı berbat edecek hiçbir şey söyleme. Bırakalım olduğu gibi kalsın.”

Ridley uzun bir nefes verdi. “Peki.”

Ona gülümsedim. Bir şeyleri zorlamayacağı için memnundum. Üzerinden indim. Masamdaki ve yatağımın yanındaki mumları üfleyip söndürdüm. Sobanın yaydığı ışık da olmasa çatı katı neredeyse kapkaranlık olmuştu.

Yeniden yatağa döndüm ve sırtımı Ridley'ye dönüp yan yattım. Ridley onu bıraktığım gibi yatağın üzerinde bekliyordu. Fakat arkamda yerini almasıyla yatağın kımıldadığını hissettim. Yatakta gerileyip ona yaklaştım. Kolunu belime doladı. Çıplak tenimin üzerinde güçlü ve sıcaktı kolu.

Bedenimi kaşık pozisyonunda saran bedeninin verdiği his muhteşemdi. Gözlerimi kapatıp her gece uykuya böyle dalmayı dilesem de bunu bir daha asla yapmayacağımı biliyordum.

hükümsüz

Sobadaki ateş sönmüştü. Çatı katımda gezinirken içerisi soğuk ve karanlıktı. Bir kazak giydim ve temiz bir külot ve sutyen bulmak için dolabımın üst çekmecesini karıştırdım. Bulabildiklerim tekleri olmayan çoraplar oldu sadece. Bu yüzden, daha sık çamaşır yıkamadığım için kendime küfrettim.

Yatak altımda gıcırdayınca iç çamaşırımı giymek için telaşlandım. Yattığı yerde sırtını doğrultan Ridley'yi bir karaltı olarak seçebiliyordum. Tüm bedenim gerildi ve içim endişeyle doldu. Ridley uyanmadan sessizce dışarı çıkmayı umuyordum. Böylece gergin bir ertesi sabah konuşmasından sıyrılabilirdim.

Gergin bir sessizlik içinde dikilmemin duruma hiçbir faydası olmayacağından, "Seni uyandırdıysam özür dilerim," dedim.

"Yo, hiç önemli değil." Ridley öne eğilip yatağımın yanındaki lambayı yaktı. Loş ışık odaya doldu.

Ridley yatağımın kenarına oturdu. Örtüleri kucağın-

da toplamış, çıplak bedeninin daha göz korkutucu kısımlarını kapatıyordu. Hafifçe öne eğilmişti ve yıpranmış döşemeleri izlerken parmaklarını uykuda birbirine karışmış bukleleri arasında gezdiriyordu.

Bekledim. Bir şeyler söylemesini umarak, bir şeyler söylemesinden *korkarak*. Fakat o bir şey demeyince hareketlendim. O sabah kendimi ne kadar rahatsız ve ağrılı hissetsem de o gün yapacak bir işim vardı. Eşyayı hazırlayıp garajda Kasper'la buluşmak ve Storvatten'e doğru yola koyulmak için yirmi dakikam vardı.

Ridley kendisinden alelacele kaçtığımı düşünmesin diye ona, "Üzgünüm, gitmem gerek," desem de gidecek bir yerim olsa da olmasa da yanından kaçmak istiyordum.

"Önemli değil, anlıyorum."

Asker çantamı kanepemin üzerine atıp şifonyerimden ve elbise dolabımdan ihtiyacım olabilecek her şeyi hızla çantaya tıktırdım. Storvatten'de ne kadar kalacağımdan emin olmadığım için yanıma fazlaca eşya almıştım. Orada belki haftalar, belki daha uzun süre kalabilirdim.

Ayrıca farklı durumlar için giysilere ihtiyacım vardı. Bana çalışırken giyeceğim blucinler, toplantılar için takımlar, resmi etkinlikler için üniformalar hatta birkaç elbise gerekiyordu. Neyse ki iz sürücü okulunda hızla ve etkin bir şekilde çanta hazırlama konusunda dersler vermişlerdi.

"Dinle," dedi Ridley.

Uzunca bir süre duraksayıp ona baktım ve çantamı hazırlamaya fazlaca odaklandığımdan Ridley'nin yataktan çıkıp giyindiğini fark etmediğimi gördüm. Gömleğinin düğmelerini hâlâ iliklememişti ve bir yandan konuşurken diğer yandan yakasını düzeltiyordu. Üzerimde

kazak olsa da altında pantolon yoktu. Aniden kendimi çıplak hissettim.

“Dün gece hakkında konuşmamıza gerek yok.” Onu geçiştirip çantamı hazırlanmaya geri dönmeye çalışsam da hızla yanından geçtiğim sırada elini koluma atıp beni durdurdu.

“Fakat istiyorum,” diye diretti.

Yutkunarak gözlerimi ona çevirdim. “Peki.”

“Dün gece...” Ridley’nin hafifçe yere bakan gözleri dos-doğru bana çevrili değildi. Derin bir nefes aldı. “Dün gece müthişti.”

“Evet,” dedim. Aklıma söyleyecek başka bir şey gelmemişti.

Dün gece gerçekten de müthişti. Dudaklarımda hâlâ Ridley’nin dudaklarını, tenimde hâlâ ellerini hissedebiliyordum. Sonrasında, başımı omzuna yaslayıp kolları arasında uzandığımız; bedenlerimizin iç içe geçtiği, hızlı hızlı soluduğumuz o anda... Kendimi kimseye o denli yakın hissetmemiştim. Daha önce hiç hissetmediğim bir bütünlenmişlik hissiydi bu.

Şimdi ise içimde tuhaf, soğuk bir boşluk hissediyordum. Daha önce Ridley’nin olduğu yerde bir eksiklik vardı.

“Bu neden oldu, bilmiyorum. Yani, şikâyet ettiğimden değil.” Hafifçe gülümsedi. Cılız gülümsemesi hızla yüzünden silindi. “Fakat sanırım nedeni önemli değil. Sadece... İkimiz de bunun bir daha olamayacağını biliyoruz.”

“Olamaz,” diyerek onu onayladım. Bir şekilde o güne dek söylediğim en acı verici sözcüğü zorla da olsa ağzımdan çıkarabilmişim. Boğazım sözcüğü sarıp tamamen yutmak istese de söylemek zorundaydım.

Ridley'nin bunları ben söylemek zorunda kalmayayım diye söylediğini biliyordum. Beni o sözcükleri bir araya getirmenin rahatsızlığından kurtarmak için yapıyordu bunu. Fakat bu bile konuşmamızın verdiği acıyı hafifletmiyordu.

“Senin için büyük bir risk bu.” Ridley başını iki yana sallayıp, “İkimiz için de öyle gerçekten,” diyerek kendi lafını düzeltti. “Överste’lik makamımı kaybedebilirim ve daha önce olsaydı bunu o kadar önemsemezdim. Fakat Viktor Dâlig’in peşine düşeceğimiz için ön cephede olmak istiyorum.”

“Öyle olmalısın da,” dedim. “Kasper’la çalışmak benim için Högdregen’e katılma yolunda iyi bir izlenim bırakmak açısından büyük bir fırsat. Başkalarına patronumla yatarak o noktaya geldiğimi düşündürmek ve bu yüzden elime geçen bu fırsatı heba etmek istemiyorum.

“Ayrıca sen işlerinle meşgul olurken ben de uzun süre buradan uzak olacağım. Biz ne kadar istesek de birlikte olmamızın bir anlamı yok.”

Ridley uyandığımızdan beri ilk kez gözlerimin içine baktı. Dillendirilmemiş çok söz, aramızda yarım kalan çok şey vardı. Hava ağırlaşmıştı sanki. Tek isteğim onu son kez öpmek olsa da bunun her şeyi daha da güçleştireceğini biliyordum.

Ridley, “Hem Juni de var,” deyip havayı dağıttı. Gözlerimi yere çevirdim. “Kız arkadaşım olmasa da bunu hak etmiyor.”

“Etmiyor,” dedim. Samimiydim de. Juni tanıdığım en iyi insanlardan biriydi ve Ridley'nin geceyi benimle geçirmesini onaylayacağından gerçekten şüpheliydim.

“Son zamanlarda aramızda yaşananlar...” Ridley sustu. Sözünün gerisini getirmek için epeyce bekledi. “Artık son bulmak zorunda. Dün gece olan da buydu. Sondu.”

Başımı salladım çünkü çabalasam da konuşamayacağımdan korkuyordum. Ridley haklıydı ve kesinlikle onunla aynı fikirdeydim. Bunları o söylemese ben söyleyecektim.

Yine de kalbimi kırıyordu bu. Göğsümdeki sızının derinliği ve şiddetliği asla ummadığım bir şeydi. Öyle acı veriyordu ki nefesimi kesiyordu neredeyse.

Böylece yanağımın içini ısırıp acıya odaklandım ve gözlerimi yere çevirip o anın bitmesini bekledim. Ridley eşyasını toplamayı bitirince ona ne baktım ne de tek kelime ettim. Kapıyı arkasından kapattığını işitene dek yerimden bile kımıldamadım.

Sonra elimi saçımda gezdirip derin bir nefes aldım ve hazırlanmaya devam ettim. Böyle oyalanmasam çığlık atabilirdim.

nüks

Alacakaranlık göğünün altında, Storvatten'deki saray beni ilk kez gördüğüm kadar hayran bırakmıştı. Duvarları sarayın etrafını saran dalgalar gibi şekil verilen, ısıltılı ve soluk gök mavisi taşlardan yapılmıştı. Azalan gün ışığında çok sayıda kule ametist rengi göğe yükseliyordu ve sarayın camları ısıl ısıldı.

Kasper'la sarayı sahille birleştiren uzun rıhtımda yürüdük. Rıhtım Superior Gölü'nün kilometrelerce içine, bir ada kalesi gibi uzanıyordu. Uzun bir yürüyüş olmuştu fakat bu sayede, sudan yükselen ve bir aynanın üzerinde duruyormuş gibi suya yansıyan inanılmaz yapının güzelliğini hayranlıkla izlemek için epey zamanımız oldu.

Storvatten'de hava Doldastam'dekinden çok daha sıcaktı ve karlar tamamen erimişti. Sarayın yakınlarında hiç buz olmasa da bunun nedeninin daha çok Skojare büyüyle havanın değiştirilmesiyle bir ilgisi olabileceğini düşünüyordum. Donmuş bir gölde yüzülmezdi ne de olsa.

Sarayın kapılarına vardığımızda Kasper durup üni-

formasını gerek olmasa da düzeltti. Güneye yapacağımız uzun yolculuk için rahat kıyafetler giymişsek de kraliye-
tin asilleriyle karşılaşmamızda görünüşümüz bütün gün
yolculuk ettiğimizi belli etmemeliydi.

Rıhtımın sonuna varınca cipimizi valeye teslim etme-
den önce Kasper üniformasını giyerken ben de sade fakat
şık bir beyaz elbise giydim. Yolda zaten makyajımı taze-
leyip saçımı yandan balıksırtı örmüştüm. Neyse ki şaka-
ğımdaki çürük epey soluklaşmıştı da nihayet kapatıcıyla
gizlenebilecek hale gelmişti.

Kasper geniş, ağır kapı tokmağını kullandığında tok-
mak tüm nesnelerin içinde çınliyormuş gibi gelen bir
gümbürtü çıkardı. Uşağın karşılık vermesini beklerken
bir an durup devasa, demir kapıları hayranlıkla incele-
dim. Oraya son geldiğimde kapının üzerindeki ayrıntılı
oymaları fark etmemiştim. Oymalarda etrafı dalgalarla
çevrili -İskandinav deniz tanrısı- Ægir betimlenmişti.

Uşak kapıyı açar açmaz adamın arkasında bir sesin
gürlediğini işittim. Neşeli tonuna rağmen ses gök gürül-
tüsü gibiydi ve Kral Mikko'nun sesine hayli benziyordu.
Seslenen kişi Mikko'nun küçük kardeşi Prens Kennet
Biâelse olmalıydı.

Kennet, "İçeri al onları, haydi," diye buyurdu. Nöbetçi-
yi kışkıışladı ve bana yüzünde yayvan bir gülümsemeyle
bakıp kapıyı iyice araladı. "Uzun yoldan geldiniz. İçeri
buyurun."

Gülümsemesine karşılık verdim ve yanından geçip
içeri girdim. Kennet'ın üzerinde hafif fakat epey hoş bir
deniz kokusu olduğunu fark ettim. Fakat koku başka bir
şeyle karışmıştı. Ferahlatıcı ve serinlik hissi veren, bir

bahar yağmuru ya da soğuk bir rüzgâr gibi bir şey. Bunun ne olduğunu tam olarak anlamasam da daha derin solumadan edemedim.

Kennet, “Kral, kraliçe ve Lisbet sizden on beş dakika kadar önce geldiler,” dedi. “Özürlerini iletiler fakat yolculuk onları bitkin düşürdüğünden bu akşam odalarına çekilecekler. Bu yüzden ben de size odalarınızı göstereceğim ve ihtiyacınız olan bir şeyler varsa temin edeceğim.”

Kasper hayranlıkla ana hole bakarak, “Odalarımızı göstermeniz yeterli,” dedi.

Yuvarlaklaştırılmış duvarlar kumlanmış camdandı ve opak olsalar da içlerinde turkuvaz hafifçe seçiliyordu. Sarayın dışında olduğu gibi bu duvarlara da dalga şekli verilmişti. Etrafımızda kıvrılan duvarlar bir girdabın ortasında dikildiğimiz hissini veriyordu.

Ayaklarımızın altındaki zemin camdandı ve aşağıdaki havuzu görebiliyorduk. Havuz o sırada boş olsa da saha önce geldiğimizde içinde asillerin yüzdüğünü görmüştük. Tepemizde elmas ve safirlerin sarktığı avizeler ışıltıyor, ışığı süzen kristallerin şekilleri odanın dört bir yanına yansıyor.

Kennet yüzünde ışıltılı bir gülümsemeyle, “O halde odalarınıza gidiyoruz,” dedi ve bizi ana holden kalacağımız odalara götürdü.

Vakit geç olsa da Kennet’in üzerinde takım elbise vardı ve onu üzerinde başka türlü bir kıyafetle hiç görmemiştim. Bu seferki takımı ışık vurduğunda gümüş renginde parıldayan donuk bir gri tonundaydı ve yapılı bedenine tam oturacak şekilde dikilmişti.

Kennet da ağabeyi Mikko gibi çok yakışıklıydı: Altın

rengi saçlar, baş döndüren deniz mavisi gözler, sert bir çene, mükemmel bir ten rengi ve kalın, güçlü bir ses. Kennet ağabeyinden biraz daha kısa boylu olsa da en az onun kadar kaslıydı.

Kennet bana bir sır verecekmiş gibi sesini alçaltıp, “Bu kadar çabuk geleceğinizi beklemiyordum,” dedi. Yan yana koridorda yürüdük. Kasper bir adım gerimizden geliyordu. “Fakat itiraf etmeliyim ki burada olduğunuz için mutluyum.”

Dikkatlice ölçülmüş bir yanıt verdim: “Bu defa koşulların çok daha iyi olmasından dolayı mutluyum,” dedim.

“A, evet. Kraliçe döndüğü için bir şenlik havası var.” Konuşurken sesi heyecanla yükseliyordu. Sonra bana baktığında gözünde bir pırıltı vardı. “Umarım bu kez birlikte daha eğlenceli zaman geçirebiliriz.”

Ridley’nin (bana o an Ridley’yi düşünmek ne denli acı verse de) daha önce buraya geldiğimizde söylediklerinde haklı olduğunu fark ettim. Kennet’ın bana kur yaptığını düşünmüş ben de bunu saçmalık olarak görüp geçiştirmiştim. Fakat şimdi fikrine hak vermeye başlamıştım.

Normalde bir prensle flört etmenin kötü bir fikir olduğunu düşünürdüm. Aslında epey de tehlikeliydi. Fakat o sarayda tuhaf işler döndüğü düşünülüyorsa kraliyet ailesinden birinin yanımda yer alması çok da fena olmazdı.

“İyi vakit geçireceğimizden eminim,” dedim ve Kennet’ın cilveli sırıtişına aynı şekilde karşılık vermeye çalıştım. Kennet içten bir kahkaha attı.

Kennet bizi helezoni bir merdivenden indirip misafir odalarına götürdü. Ana kat gölün tamamen üzerindeyken misafir odaları ve balo salonu suyun altında kalıyordu.

Aşağı kata inmemizle küf kokusu kuvvetlendi.

Bir sualtı sarayı kulağa sihirli ve görkemli gelse de yapı bunun bedelini ödemiş gibiydi. Koridora kaplanmış, buzumsu parıltılar saçan, mavi duvar kâğıdı köşelerinden soyulmaya başlamıştı. Zemindeki lacivert ve beyaz karolar bile yer yer çarpılmıştı. Tüm bunlar yapının bir gölün içine inşa edilmesinden kaynaklanan rutubetin sonucuydu.

Kuşkulandığım gibi Kennet beni birçok kapının önünden geçirip daha önce kaldığım odaya götürdü. Vale çantalarımı taşımıştı bile ve çantaları yumuşak yatak örtülerinin üzerinde bulmak beni memnun etti.

Dışarı uzanan duvar bir akvaryum gibi kavisliydi ve suyun karanlığı odayı yutar gibiydi. Tüm lüks eşyasına rağmen oda beni huzursuz etmişti. Kendimi hayvanat bahçesinde sergilenen bir yunus gibi hissediyordum.

“Geçen gelişinden aklında kalmadıysa hatırlatayım, banyo koridorun diğer yanında,” dedi Kennet. Peşimden odaya gelmişti ve ben göle bakarken tam arkamda dikiyordu. “Bir ihtiyacın filan olursa odam diğer kanatta.”

Ridley’ye duyduğum, beni yiyip bitiren özleme rağmen dönüp yüzümü ona çevirdim. Kennet’in gülümsemesinde öyle bir şey vardı ki ona aynı şekilde karşılık vermek kolay olmasa da en azından zor ya da pek de eziyetli değildi.

“Herhalde oda istediğin gibidir,” dedi Kennet. Odaya girdiğimizden beri gözlerinin üzerimde olduğunu fark ettim.

Gülümseyerek ellerimle çevreye işaret ettim. “Mükemmel, teşekkür ederim.”

“Bir ihtiyacın olursa yerine getirmekten memnun olurum.” İşte yine yapmıştı. Gözlerinin içinde yine o tehlikeli fakat biraz da cezbedici pırıltı vardı.

Ona nazikçe, “Teşekkür ederim fakat şu an tek istediğim gece iyi bir uyku çekmek,” dedim.

Kennet bir kaşını kaldırıp, “Fakat başka bir ihtiyacın olduğunda beni haberdar edersin herhalde?”

“Tabii.”

Kennet odadan çıkıp kapıyı kapattığında uzun bir nefes verip kendimi arkamdaki yatağa bıraktım. Günün sonunda üzerime mümkün olacağına inanmadığım kadar büyük bir bitkinlik çökmüştü. Bana içimde bir delik açılmış, iç organlarım dışarı çıkarılmış ve geride sadece soğuk bir kabuk kalmış gibi geliyordu.

Fakat Ridley'yle yaşayabileceklerimiz için ağlayacak ve sızlanacak zaman yoktu. İlişkimiz sona ermişti. Uzun zaman önce olması gerektiği gibi. Elimden sadece yaşananları unutmaya çalışmak ve acımın zamanla daha katlanılır olacağını ümit etmek geliyordu.

maliye

Sabah Kennet'in ilk işi Kasper'ı ve beni muhafız karakoluna götürmek oldu. Oraya son gelişimde, Ridley'yle ikimiz Linnea'nın kayboluşunu araştırırken muhafızlarla görüşmemize izin verilmemişti.

Bu kez Kasper'la orada özellikle Linnea'nın endişelerinde gerçek payı olup olmadığını görmek ve kraliyet ailesini daha iyi koruyabilmeleri için muhafızların standartlarını yükseltmek için bulunuyorduk. Bu da muhafızlarla doğrudan iletişim içinde olmamız gerektiği anlamına geliyordu.

Muhafız karakolu sarayın alt katının ortasında, küçük, yuvarlak bir odaydı. Sade bir dekorasyonu vardı; beyaz duvarları sadece kraliyet ailesinin resmedildiği üç büyük tabloyla süslenmişti. Dört geniş masa tuhaf açılarla yerleşmişti ve çok sayıda dosya dolabı vardı.

Sarayın geri kalanı gibi bu odadaki her şey eskiden daha iyi haldeymiş izlenimini veriyordu. Odanın diğer ucundaki çelik kasa hariç. Yeni ve kaliteli kasa eski bir bürodansa bir bankaya daha yakışacak gibiydi.

Masalardan birinin üzerine abanan bir muhafız not defterine bir şeyler karalıyordu. Arkaya yatırdığı altın rengi saçları ensesinde kıvrılmıştı ve yaşını sadece şakaklarındaki kırçıklar bir nebze belli ediyordu. Gömleğinin kolunu güzelce saran yenlerinin altındaki omuzları geniş, pazısı epey iriydi.

Daha ince yapılı ve burnu hafifçe kalkık bir başka adam -ilkinden daha genç, benim yaşlarımda- masanın kenarına tünemişti. Eğilmiş, kendisinden yaşlı adamın neler yazdığına bakıyordu. Fakat odaya girmemizle bir anda ayaklandı.

Kennet'in önünde eğilip, "Ekselansları," dedi.

Bir şeyler üzerinde çalışan diğer adam yavaşça doğruldu.

Kennet, "Formalitelere gerek yok," deyip adamların ilgisini savuşturdu. Sonra gözlerini Kasper'a ve bana çevirdi. "Bayle bazen eski âdetlere takılabiliyor. Baha'nın hükümdarlığı zamanlarından kalma bir kalıntıdır o." Diğer muhafız yüzünü ekşitti. Onu suçladığımı da söyleyemezdim. "Ben burada sadece sizi tanıştırmak için bulunuyorum. Bunlar Kanin'den dostlarımız Bryn Aven ve Kasper Abbott."

Genç olan muhafız, "Tanıştığımıza memnun oldum," dese de hiç öyle bir hali olmadığı gibi adını söylememişti.

"Ben Bayle Lundeen." Daha yaşlıca olan adam masanın etrafından dolaşip elimizi sıktı. "Ben baş muhafızım. Bir ihtiyacınız olursa size yardımcı olabilirim."

Kennet, Bayle'e, "Aslen buraya *size* yardım etmek için geldiler," diye hatırlatmada bulundu. "Kraliçenin kendisini evinde kendisini güvende hissetmesi için iyileştirmeler yapmamız gerek."

“Evet, tabii.” Bayle bize hissizce gülümsedi. “Kral ve kraliçenin uygun göreceği tüm değişiklikleri yapmak için elimden geleni yapacağım.”

“Umarım üniforma revizyonun bir parçası değildir.” Genç muhafız kıs kıs gülünce Bayle ona öfkeli bir bakış attı.

Kasper çalıştığı zamanlarda hep yaptığı gibi Högdragen üniformasını giymişti. Ben resmi olarak Högdragen’den olmadığımından üniforma giymeme izin verilmemiş, bu yüzden de iz sürücü asker üniformasının farklı bir modelini giymiştim: Özel dikim, apoletli, siyah keten bir üniforma. Fakat üniformam gösteriş açısından Kasper’ın gümüşü ve siyah üniformasının yanından bile geçmiyordu.

Kasper sakın ve nazik bir ses tonuyla, “Kusura bakma, ismini işitmemişim,” dedi.

“Cyrano Moen.” Genç adam sırtını dikleştirip çenesini kaldırdı. “Kraliçenin özel muhafızıyım.”

Kasper, “Eh,” dedi, “üniformalar bahsini açman ne garip Cyrano, çünkü ben de üniforma giyilmesini önerecektim.” Cyrano bu sözler üzerine surat astı.

“Burada hep bir kıyafet yönetmeliğimiz oldu.” Bayle eliyle kendisinin ve Cyrano’nun giysilerine işaret etti. Koyu renk pantolonlar, gömlekler ve kravatlardan oluşan resmi kıyafetlerdi bunlar. Hatta Cyrano’nun üzerinde bir ceket vardı.

Kasper, “Kıyafet yönetmeliği ve üniforma aynı şey değil,” diye açıkladı. “Kaninler üniforma giyenlerin görevlerine daha gururlu ve dürüst yaklaştıklarını keşfettiler. Ayrıca muhafızı daha fark edilir kıldırdığı için herhangi bir ortamda ağırlıklarını daha fazla hissettirebiliyorlar. Ni-

hayetinde bir üniformanın emniyet hissi verdiğini ve şiddet oranını azaltmaya faydası olduğunu gördük.”

Cyrano, Kennet’a Kasper’ı susturması için neredeyse yalvarırcasına baksa da Kennet sadece omuz silkip gülmüseddi.

“Aslen bizim de üniformalarımız var,” dedi Bayle. “Sadece düğünler ya da taç giyme törenleri gibi özel günlerde giyiyoruz fakat her gün üniforma giymek bizim için öyle imkânsız bir fikir de değil.”

“İşte, birlikte çalışmaya başladınız bile!” Kennet gülmüseyip Bayle’in sırtına bir şaplak indirdi. Hâlâ sırıtarak bana baktı. “Bayle size çevreyi tanıtmadan önce benden başka bir isteğiniz var mı?”

Kasper, “Hayır,” dedi, “Bayle’in fazlasıyla yardım edeceğinden eminim.”

Tek kelime etmesem de gözlerim odanın diğer ucundaki tuhaf kasa kapısına takıldı. Kasa oradaki tüm eşyanın yıpranmışlığıyla derin bir zıtlık içindeydi. Kapının ardında bir cephanelik olabileceğini düşünsem de Skojarelerin elinde çokça silah olacağından şüpheliydim.

Kennet kaşlarını sallayıp, “Kapının ardında ne olduğunu görmek mi istiyorsun?” diye sordu.

Bayle boğazını temizledi. “Prensim, bunun akıllıca bir karar olacağından emin değilim.”

“Saçmalık!” Kennet odada bir aşağı bir yukarı yürüdü. “Burada çok sayıda muhafız var. Hiçbir şey ters gitmeyecektir.”

Başımı iki yana salladım. “Sizin için sorun olacaksa hiçbir şey görmeme gerek yok.”

“Kesinlikle sorun değil.” Kennet kasanın kapısının

son teknoloji ürünü tuş takımına birkaç sayı girdi; kapı da kasa da Skojare zindanındaki diğer kilit sistemlerinden ışıık yılları ötedeydi.

Kasper dudaklarını büküp bana baktı; konuyu kasten açtığımı düşünüyormuş gibiydi. Bayle'in Kennet'in kapıyı açması konusunda endişeleri olsa da Cyrano, Kennet'in arkasına geçmişti ve kapının açıldığı anı görebilmek için neredeyse parmak uçlarının üzerinde duruyordu.

Arka arkaya sesli *çıt* sesleri, ardından da tuhaf, rüzgârı andıran bir ses geldi. Sonra kapı hafifçe aralandı. Kennet etrafına bakındı ve yanında olmadığını görünce bana el etti.

Gülümseyerek, ısrarla, "Gel de bir bak," dedi. Yanına varmamla kapıyı ardına kadar açtı. İçerideki ışıltılar beni neredeyse kör edecekti.

Gördüklerimin beni o kadar da sarsmadığını, şaşkınlıktan ağzımın açık kalmadığını ve kalbimin bir an için teklemediğini söylemeyi ne de isterdim. Fakat aldığım eğitime ve iz sürücü olarak çalıştığım onca zamana karşın damarlarımda hâlâ troll kanı akıyordu ve tüm troll'lerin arzu ettiği bir şey varsa o da mücevherlerdi.

Kasa kapısının ardında kalan yuvarlak oda çok da geniş değildi. Olsa olsa standart bir havuz genişliğindeydi. Tavandaki beyaz ışıklar içeride hiç gölge olmayacak şekilde çevrilmişti. İçeride hiçbir şey gizlenemezdi.

Oda safirlerle doluydu. Aslında mücevherleri gizlemek için çocukça bir yol gibiydi bu. Onda mücevher bir odanın içine yığılmıştı. Daha iri ve değerli taşların sergilendiği birkaç raf vardı. Milyonlarca dolar değerinde mücevherler, dağınık bir çocuğun oyuncak arabaları gibi etrafa saçılmıştı.

Safirlerin çoğu koyu mavi olsa da soluk turkuvazdan siyaha, pembeye ve kırmızıya uzanan farklı renklerdeydiler. Bazıları elmaslar gibi yarısaydamken, bazıları da opaller gibi opaktı. Fakat hepsi de gece göğü gibi ışıldıyordu.

Skojare tarihini tüm bunları nereden aldıklarından emin olacak kadar bilmesem de bir zamanlar mücevherler için insanlarla takas yaptıklarını biliyordum. Çok eski zamanlarda hırsızlık yaptıklarını, bazı atalarının denize açılıp korsanlık yaptıklarını biliyordum.

Fakat Skojare'nin safirleri nasıl elde ettiklerinin bir önemi yoktu. Sarayda güzelce korunan şeylerin sadece mücevherler olduğunu fark ettim.

Mücevherler sarayda gördüklerimle ve Skojare kabilesi hakkında bildiklerimle de tam olarak uyuşmuyordu. Anladığım kadarıyla ellerindeki para suyunu çekiyordu. Ellerinde hâlâ bir miktar mücevher olduğunu, bunları beş parasız kalmamak için bir kenara istiflediklerini işitmiştim.

Anlaşılan hikâyenin istifleme kısmı doğrudu fakat öyle görünüyordu ki *bir miktar mücevher* kısmı epey öznel bir tabirdi.

Kennet'in, "Güzeller, değil mi?" diye sormasıyla trans halimden çıktım ve mücevherlere daha fazla hayran hayran bakmamak için kendimi zorlayarak yüzümü ona çevirdim.

"Evet, çok hoşlar," diye itiraf ettim.

"O halde sanırım bugün için bu kadar yeterli," dedi Kennet. Sonra kapıyı gönülsüzce kapatıp hazineyi tekrar kilitledi.

Kennet gidince Bayle ve Cyrano, Kasper ve beni sarayda bir tura çıkarıp içeride işlerin nasıl yürüdüğünü açıkladılar.

Saray Skojare'nin en varlıklı üyeleriyle doluydu. Apartman dairesini andıran alanlarda kalıyorlardı. Muhafızlar ise ikinci kattaki daha küçük yatakhane koğuşlarında. Takım elbiseleriyle muhafızlar zenginlerden neredeyse ayırt edilemiyorlardı ve bence bu kısmen alt sınıfın, kimin kim için çalıştığının apaçık belli olmamasını istemesinden kaynaklanıyordu.

Sınıf ayrımını ortadan kaldırmak takdire şayan olsa da birilerinin asilleri koruması gerekiyordu. İnsan dünyasındaki devlet liderlerinin bile gizli servisleri vardı. Herkes etrafta gezinip eğlenemezdi. Birilerinin işleri yapması gerekiyordu. Fakat anlaşılan Storvatten'de kimse iş yapmak istemiyordu.

Bu eğilimlerini her şeyin ne kadar harap halde olduğundan anlamak mümkündü. Fakat duvarlardaki çatlakları, yamulmuş zemin döşemelerini ve hatta kırık kilitleri görsem de içi safirlerle dolu kasayı düşünmeden edemiyordum.

Ellerinde onca para varken neden Skojare bakımsız bir ortamda yaşıyordu? Hırsları etraflarındaki her şey harap olurken gerekli tamirleri yapmak yerine mücevherler üzerinde oturmayı tercih edecekleri kadar güçlü müydü? Ezop'un masallarından biri gibiydi bu. Sonu onlar için iyi bitmeyecek bir masal.

zorunluluk

Belki yüzüncü kez, “Onca zaman yaşamaları bile bence mucize,” dedim.

Kasper ve ben, Bayle’le sarayı gezip notlar aldığımız uzun bir günün ardından ne tür iyileştirmeler yapacağımızın planını kurmak için odamıza çekilmiştik. Sorun iyileştirilmesi gereken *çok fazla* alan olmasıydı ve nereden başlamamız gerektiğini kestirmek güçtü.

Bayle bize eğitim süreçleri, meslek tanımları, programlar, kıyafet yönetmelikleri gibi göz atmayı istediğimiz hemen her belgeyi sağlamıştı. Belgelerin hepsi yatağımın üzerine seriliydi.

Fikirlerimi not etmek için kucağıma bir defter almıştım. Kasper odada bir aşağı bir yukarı yürüyor; bir eğitim programına bakıp başını iki yana sallıyordu. Üniformasının ceketini çıkardığından üzerinde sadece ceketin altındaki tişörtü vardı.

“Hiç savaş eğitimi almamışlar.” Kasper elindeki kâğıda diğer eliyle vurdu. “Başkalarını korumaktan aciz-

sen nasıl muhafız olabilirsin ki?"

"Bilmiyorum." Omuz silktim. "Şu ana dek kötü bir şeyler yaşanmamış olduğuna inanamıyorum."

"Buradaki herkes tamamen savunmasız!" Kasper hüsranı yüzünden bunu neredeyse haykırarak söylemişti. "Doğru dürüst korudukları sadece o gülünç safirler ve bunu akıl ettiklerine bile şaşıyorum."

Ben de Kasper'la birlikte Skojare'nin ne feci yetersizlikleri olduğu hakkında sövüp sayacaktım ki kapının hafifçe çalınmasıyla duraksadık. Kâğıtları bir kenara itip ayağa kalktım ve kapıya baktığımda gelenin dökümlü bir elbise içindeki Marksinna Lisbet olduğunu gördüm.

Lisbet, "Akşam yemeği yirmi dakika sonra başlıyor, bize katılırsanız memnun oluruz," dedi. Sözlerini artık sevimli bulmaya başladığım o aristokratça gülümsemeyle tamamladı.

Başımı çevirip Kasper'a baksam da ne yanıt vereceğini zaten biliyordum. Görgü kurallarına benden de çok uyardı o. Görevdeyken işini çok ciddiye alırdı ve bu yanına hayrandım.

Lisbet'e, "Onur duyarız Marksinna," dedim. "Fakat şu an krallığınız için çalıştığımızdan kral ya da kraliçeyle aynı masaya oturmamız yakışık almaz."

Lisbet neredeyse torunununki kadar canlı bir kahkaha attı. "Kral ve kraliçenin isteğini geri çevirmek asla yakışık almaz ve sizi akşam yemeğinde bize katılmaya davet ettiler. Bu yüzden giyinmenizi ve yirmi dakikaya kadar yemek salonunda olmanızı öneririm. Krallığa dair düşüncelerinizi işitmek için sabırsızlanıyoruz."

Bize seçenek bırakmadığı için apar topar giyinip

makyajımı tazeledim. Kasper benim kadar sıkıntı çekmemeliydi çünkü tek yapması gereken ceketini yeniden giymekti. Fakat nihayetinde yaklaşık on beş dakika boyunca siyah saçlarının buklelerini jöleyle yapıştırmak için uğraştı.

İkimiz yemek salonuna uzanan uzun koridorda yürürken Kasper fısıltıyla, “Sarayları hakkındaki düşüncelerimizi sorduklarında ne demeliyiz?” diye sordu.

“Elimizden geldiğince muğlak konuşmalıyız,” dedim. “Gerçekler akşam yemeğinde dile getirmek için fazla feci.”

“Tek dileğim birinin yemek sırasında ‘Vurun kellelerini’ dememesi,” diye mırıldandı Kasper.

Hissiz bir tonla, “Deseler de kime yaptıracaklar ki?” dedim.

Kasper güldü. “Doğru.”

Yemek salonuna vardığımızda Mikko, Linnea, Kennet ve Lisbet’in masadaki yerlerini aldıklarını gördük. Dört muhafız salonun köşelerinde nöbet tutuyordu. İçlerinde Linnea’nın özel muhafızı Cyrano da vardı ve hepsi uyumlu uniformalar giyiyordu: tarz ve gösteriş açısından Högdregen üniformasıyla yarışabilecek buz mavisi, saten bir giysi. Kıyafet hareket kolaylığı sağlamasa da muhafızların kılıçları kalçalarının üzerindeki parlak ve metalik kınlarındaydı. Yine de uniformaları görevlerini belli ediyordu.

Masaya geçtiğimde Cyrano’nun buz gibi bakışı gözümden kaçmadı. Üniforma meselesinden hiç hazzetmediğinden emin olsam da bakışının sebebinin bu mu yoksa Kasper’la ikimiz masada yemek yerken onun nöbet tutmak zorunda kalması mı olduğundan emin değildim.

Kennet ayağa kalktı. “Bryn, yanıma otursan nasıl olur?” Yanındaki sandalyeyi çekti. Niyetim masanın ucunda, Kasper’ın yanında oturmaktı fakat prensin isteğini reddedip kabalık etmek istemedim.

“Teşekkürler.” Kennet’a gülümsedim ve her ne kadar görgü kurallarına çok da uygun kaçmasa da benim için sandalyeyi çekmesine ses etmedim.

“E? Sarayda iyi vakit geçiriyor musunuz?” Linnea benimle konuşmak için öne eğilmişti. Dirseklerinin masada olmasına ve beni daha iyi görmeye çalışırken şık yemek takımlarını bir kenara itmesine aldırış etmiyordu.

“Dürüstçe söyleyebilirim ki böyle bir yer görmedim,” dedim.

Kasper, “Gerçekten muhteşem,” diyerek beni destekledi.

Bir uşak gelip ordövrleri servis etmeye başladı. Ben fırsat bulamadan Kennet ipek peçetemi masadan alıp maharetle kucağıma bıraktı. Geri çektiği eli kalçama sütse de ikimiz de bunu fark etmemiş gibi yaptık.

Linnea dikkatini Kasper’a çevirip, “İlk kez buraya geldiniz, değil mi?” diye sordu.

Kasper başını salladı. “Evet, öyle.”

“Kocam ve ben buradaki emniyetimiz hakkında neler düşündüğünüzü öğrenmek için *can atıyoruz*.” Linnea sandalyesine yaslanırken uşak kraliçenin peçetesini kucağına yerleştirdi ve önüne bir kâse domates çorbası bıraktı. “Üniformalarla ilgili önerinizi zaten çok beğendik.”

Linnea’nın arkasında, köşede dikilen Cyrano hafifçe homurdandı. Muhafızların iş başındayken yapmaları gerektiği gibi yüzünü ifadesiz tutmakta hiç de başarılı olmıyordu. Ertesi gün Kasper’la ikimizin Cyrano’yla muha-

fızların sergilemesi gereken uygun davranışlar hakkında uzun uzun konuşacağımızı biliyordum.

Lisbet bir yandan çorbasını kaşıklayıp, “Yıllardır eskisi gibi üniforma giymeleri gerektiğini söylüyordum zaten,” dedi.

Hayretle, “Eskiden giyiyorlar mıydı?” diye sordum.

Lisbet yanıt vermeden önce peçetesiyle ağzını kuruladı. “Evet, ben genç bir kızken her şey farklıydı. Çok daha katı kurallar vardı.”

“Her şey değişiyor nine.” Linnea sözcüklerini dikkatle seçip Lisbet’e baktı. “Mikko’nun önderliğinde daha eşitlikçi bir döneme geçiyoruz.”

Evine döndüğünden beri kraliçe yine ruj kullanmaya başlamıştı. Neyse ki her zamanki açık kırmızı yerine soluk ten rengine daha uygun kaçan koyu pembe bir ton tercih etmişti. Omzuna varan saç lüleleri başının etrafından özgürce sallanıyordu ve bileklerinde çok sayıda mücevherli bilezik vardı.

Yemekteki herkes resmi giysiler içindeydi. Kennet da. Timsah derisiymiş gibi duran ve çelik grisi takımı hafifçe ışıldıyordu. Takımının içinde ne kadar etkileyici göründüğünü fark etmediğimi söylemeyi isterdim fakat bu imkânsızdı.

Lisbet, “Eşitlik asla emniyet pahasına harcanmamalı,” dedi. Sesinde kendisiyle hemfikir olmayan herkese meydan okuduğunu belli eden bir ton vardı.

“Emniyet asla eğlence pahasına harcanmamalı.” Kennet, Lisbet’e yayvan bir gülümsemeyle meydan okuyunca Mikko masanın diğer yanından ona kaşlarını çatı.

“Kardeşimin kusuruna bakmayın,” dedi Kral Mikko.

“Meselelere ciddi bir şekilde yaklaşmayı asla öğrenemedi.” Yemek başladığından beri ilk kez konuşmuştu. Konuştuğunda hep biraz irkiliyordum. Bunun nedeni kısmen kralın nadiren konuşması, kısmen de sesindeki müt-hiş ciddiyetti.

“*Kardeşimin* kusuruna bakmayın asıl,” diye çıkıştı Kennet. “Şaka kaldırmayı öğrenememiştir asla.”

Linnea katı fakat alçak bir sesle, “İkiniz de uslu olun,” dedi. O anda yüzünde yaşının çok ötesinde bir bitkinlik belirdi. Kardeşlere ölçülü davranmaları için ilk kez uyarıda bulunmadığından şüphe ettim. “Misafirlerimiz var.”

Konuyu değiştirmeye çalışarak, “Değişimler yapmaktan bahsettiniz,” dedim. “Son yıllarda muhafızlarla ilgili değişiklikler yapıldı mı?”

“Öyle köklü değişiklikler olmadı.” Mikko en fazla birkaç kez kaşıkladığı çorbasını itip kendisinden uzaklaştırdı. “Değişikliklerin çoğu babamın hükümdarlığı döneminde gerçekleşti. Kendisi muhafızları düzene soktu ve değişimleri gerçekleştirmesi için Bayle Lundeen’i görevlendirdi.”

Kennet şarabından bir yudum alıp sıırıttı. “Krallıkta bunun babamın güçlü adalet duygusu ve kendisini eşitlikçi bir topluma adanması olduğu söyleniyor. Fakat aslında babamız tam bir pintiydi. Muhafızlara hak ettikleri maaşı vermektense kasasını dolu tutmayı tercih ediyordu. Bu da daha az sayıda muhafızımız olması demekti.”

Linnea’nın arkasındaki Cyrano başını sallayıp Kennet’in sözlerini onayladı.

“Kennet!” Linnea’nın hayretten nefesi kesilmişti. Şaşkınlığı neredeyse komik kalmıştı. Özellikle de Mikko ve

Lisbet'in tepkisiz hallerinden dolayı. "Ölmüşler hakkında kötü konuşmak yanlıştır, özellikle de kralınız hakkında."

"Belki de en iyisi bu meseleyi akşam yemeğinde tartışmamamız," dedi Mikko. Emin olamamıştım. Kral eşine arka çıkmaya mı çalışıyordu yoksa sadece o da Kennet'in fikrine katılmıyor muydu? Mikko'nun yüzü okunamayan bir maske olduğundan emin olmak imkânsızdı.

Kennet dostane bir tavırla, "Ben hep bunun en iyi politika olduğunu düşünmüşümdür," diyerek ağabeyini onayladı.

Kennet ve Mikko'nun masanın iki yanından birbirlerine bakışlarını izlemek bana biraz güldüren aynaları hatırlatmıştı. Kennet daha genç ve ince yapılı olsa da birbirlerine çok benziyorlardı. Fakat Kennet sıkça gülümseyerek ve kaşlarını kaldırarak hislerini çokça belli etse de Mikko'nun yüzünde nadiren ifade oluyordu. Tabii bir de Kennet konuşkan ve çapkinken Mikko çok az konuşuyordu.

Hizmetkârlar ordövrleri kaldırıp kocaman bir roka salatası, ezilmiş kavun ve keçi peyniri getirdiler. Onlar tabaklarımızı kaldırırken kimse konuşmuyordu ve masadan alınan sofrta takımlarının ve yerlerine konulan tabakların sesinden başka ses çıkmıyordu.

Kimse sohbet başlatmaya hevesli görünmeyince Linnea, "Konuşacak başka çok şeyimiz var," dedi. "Bugün ikinizi de görmemek beni hayal kırıklığına uğrattı."

Kennet, "Yarın eğlenmek için biraz zaman ayırmalısın Bryn," dedi. "Biraz mola verip benimle öğle yemeği yemelisin."

Duraksadım. Teklifi kibarca reddetmenin bir yolunu bulmaya çalıştım. Nihayet mükemmel bir çözüm akıl et-

tim. “Gerçekten istiyorsanız Kasper’la size eşlik etmekten memnun oluruz.”

Fakat Kennet pes edecek gibi değildi. “Tabii Kasper’ın ilgilenmesi gereken daha önemli işler yoksa.” Bir kaşını kaldırıp Kasper’a baktı.

Lisbet öfkeyle, “Kennet, daha önce de güzel kızlarla tanıştın,” dedi. “Herhalde yanlarında kendini nasıl tutacağını biliyordur.”

İlk kez Kennet hazırcevaplığını sergilemezken ben de sadece başımı eğip önümdeki salataya odaklandım. Huzursuzluğa neden olan ben olmasam da kızarmamak için kendimi zor tutuyordum.

Linnea, “Yarın programınızda ne var?” diye sordu. Sohbeti akıcı tutmak için elinden geleni yapıyordu.

Kasper, “Sanırım Bayle’in bize göstermek isteyeceği birkaç şey daha var,” dedi. “Kuleleri hâlâ görmedik.”

Linnea coşkuyla, “Ne heyecan verici!” dedi. “Kuleler sarayın en *sevdiğim* kısmı.”

Mikko, “Sizce yapacağınız değişiklikler konusunda bana ne zaman brifing verebilirsiniz?” diye sordu. Konuşuklarımızdan gerçekten ilgi göstermesi beni şaşırtmıştı.

“Birkaç gün sonra sanırım,” dedim.

Linnea, “Getireceğiniz önerileri işitmek için hepimiz sabırsızlanıyoruz,” dedi.

Kasper kraliçeye, “Önerilerimizi sizinle paylaşmak şüphesiz bizim için bir onurdur,” dedi.

Linnea’ya, “Kraliçe Linnea, saraya dönmek nasıl bir duygu?” diye sordum.

Geri gelişimizden beri durumunu soracak fırsatım olmamıştı ve kendisini hâlâ huzursuz hissedip hissetme-

diğini merak ediyordum. Daha dürüstçe bir yanıt almak için ona bunu baş başa kaldığımızda sormayı tercih ederdim fakat buna ne zaman fırsat bulacağım belli olmadığından hiç yapamamaktansa o an yapmayı yeğledim.

“Eve dönmek beni öyle mutlu etti ki. Öyle ortadan kaybolarak yol açtığım sıkıntılardan dolayı biraz utanıyorum. Tuhaf adam beni korkuttu sanırım fakat beni ait olduğum yere geri getirdiğiniz için mutluyum.” Uzanıp Mikko’nun masanın üzerinde duran elini tuttu ve ona hayranlıkla baktı. Kral ise ona şöyle bir bakıp döndü.

Mikko bana kısa bir bakış atmak için başını çevirerek, “Emniyetini sağlamak için şimdiden birkaç değişiklik yaptık,” dedi. “Özel muhafızının yerine yeni birini geçirdik.”

Kennet, “Kalıcı bir çözüm bulunana kadar kibarca Cyrano’yu onun hizmetine verdim,” dedi. “Çok cömert bir adamım. Hayatın her alanında.” Bana göz kırptı.

Linnea, “Şimdiden kendimi daha güvende hissediyorum,” deyip sohbeti yeniden eski mecrasına döndürdü. “Fakat senin ve Kasper’ın burada olduğunuzu bilmemin de buna katkısı var.”

Biz yanındayken gerçekten güvende olduğunu söyleyip Linnea’ya güven aşılama istesem de tam olarak neden korunması gerektiğinden emin olmadığımdan sessiz kaldım.

kule

Buz gibi rüzgâr saçlarımın arasında gezinirken pencereden fazlaca sarktım. Yapmamam gerektiğini bilsem de elimde değildi. Şatonun en yüksek kulesinin en üst odasıındaydık ve göl en az yüz metre aşağıımızda olmalıydı.

Kasper sesindeki endişeyi gizlemeye çalışarak, “Bence yeterince sarktın Bryn,” dedi.

Bayle Lundeen, “Haklı,” diyerek onu destekleyince gönülsüzce pencereden uzaklaştım.

Orada olmamın beni neden etkilediğini bilmesem de kanımdaki Skojare gücü artmış gibiydi. Su beni her zamankinden daha fazla çağırıyordu ve önceki gün safir odasıındayken kendimden ummayacağım bir açgözlülük hissetmiştim.

Belki de Skojare halkının arasında olmak içimdeki bir şeyi güçlendirmişti. Ya da belki sadece içinde olduğumuz odadan dolayı kendimi böyle hissediyordum. Çünkü oda büyüyle doluydu.

Kule odaları çok da göz alıcı değildi. Yaklaşık bin

adımdan sonra ulaşılan oldukça küçük, silindir şeklinde alanlardı (yukarı çıkarken kanepeleri, çeşmeleri ve tuvaletleri olan çok sayıda sahanlıktan geçmiştik).

Çok renkli duvarlar bana deniztarağı kabuklarının içini hatırlatmıştı ve iki pencere vardı: Biri önde kalan kumsala, diğeri de arkadaki göle bakıyordu. Her iki pencere de dışarı açılıyordu ve kafesleri yoktu. Kasper bunun tehlikeli olduğuna dikkat çekse de Bayle geçen yüzyıl boyunca burada hiç kaza yaşanmadığını, sadece üç intihar gerçekleştiğini söyledi.

Üzerinde yumuşak örtüler ve pelüş yastıklar olan bir yatak yuvarlak duvarla birlikte kıvrılarak uzanıyordu. Odanın bir yanında da beyaz, büyük bir dolabı andıran fakat Bayle bize içini gösterdiğinde küçük bir tuvaleti ve kaideli lavaboyu gizlediğini gördüğümüz bir bölme vardı.

Tuvaletin karşısında duran mermer masa da kavisli duvarın şekline uygun bir şekilde tasarlanmıştı. Bacaklarında ve kenarlarında ayrıntılı desenler olan masanın üzerinde yüksek bir kitaplık dikiliyordu. Kitaplığın içi yüzlerce yıl öncesinden kalma ciltlerden George R. R. Martin'in son romanına kadar uzanan çeşitli kitaplarla doluydu. Küçük fakat çok yönlü bir kütüphaneydi.

Oda kule muhafızlarının kalması için hazırlanmış, kendi kendine yetecek, küçük bir üniteydi.

Etrafımdaki odaya hayranlıkla bakıp, "Sarayı böyle mi gizliyorsunuz?" diye sordum.

Bayle başını salladı. "Beş kulenin her birinde birer muhafızımız vardı. Fakat gizleme büyüsü becerimiz azaldığından elimizdeki muhafızların yorgunluktan tükenmesi riskini almak istemiyoruz. Bu yüzden sadece üç muhafızı

görevlendiriyoruz. Burası da en yüksek kule olduğundan en az kullanılanı.”

Akla yatkındı bu. İşe gitmek için bin yerine yüzlerce basamak çıkma seçeneğim olsa memnuniyetle daha alçak kuleyi tercih ederdim. Fakat Bayle bize krallığın gerçek genişliğini göstermek istemişti ve bu kulede kimseyi rahatsız etmiyorduk.

Kule muhafızları Högdragen'dan çok iz sürücülere benziyorlardı. Skojare'nin değiştirilmiş çocukları olmasa da iz sürücüler gibi kule muhafızlarının da soylarından gelen özel yetenekleri vardı.

Skojarelerin çoğunda psikokinez yoktu. Tüm kabileler gibi, becerilerimiz zamanla körelmişti. Asiler bunu soyların bulanmasına bağlıyorlardı. Bunun doğru olabileceğini düşünsem de bence yeteneklerimizi kullanmayı reddetmek ve mirasımızdan kopmamızın da etkisi olabilirdi.

Her halükârda hâlâ gizleme becerisine sahip bazı Skojareler vardı. Kendilerini olmasa da nesneleri ve mekânları görünmez yapıbiliyorlardı. Güç troll'ler üzerinde insanlar üzerindeki kadar etkili olmuyor, bir insan hiçbir şey göremezken bir troll görünmezlik hilesini fark edebiliyordu.

Fakat zaten Skojare'nin insanları aldatması da yetiyordu. Bu güçleri sayesinde insanlar gölün üzerindeki devasa sarayı göremiyorlardı. Isolera Gölü'nü de bu şekilde gizliyorlardı.

Kule muhafızlarının gözetmeleri gereken sarayın aksine Isolera Gölü uzun zaman önce ilk Skojare kraliçelerinin biri tarafından büyülenmişti. Kraliçenin gücü akıl almaz ölçüde olmalıydı ki tek başına gölü gizlemeye

yetmişti. Nihayetinde büyüünün gücü tükenecek ve Isolera Kanada yabanında sıradan bir göle dönüşecekti.

Anladığım kadarıyla kule muhafızları odada oturup beyinleriyle bir güç alanı oluşturuyor, ardındaki her şeyi gizleyecek görünmez bir duvar düşünüyor ve benim ellerimle bir kayayı iteceğim gibi zihinleriyle duvarı ayakta tutuyorlardı. Bu çok yorucu bir işti ve birini hızla tüketebilirdi. Bu yüzden muhafızlar nöbetleşe çalışıyorlar ve sık sık mola verip uzanıyor ya da kitap okuyorlardı.

Bu gerekli bir işti. Skojare'nin insanlar tarafından keşfedilmemesini sağlıyordu ve keşfedildiklerinde sonuç onlar için iç açıcı olmayabilirdi.

Kasper odanın iki yanındaki pencerelere işaret edip, "Bu kule başka bir iş için kullanılmadığından çevrede düşman olup olmadığını gözlemeleri için iki muhafız yerleştirebilirsiniz buraya," dedi. "Kule nöbetçilerinin bunu yapamayacak kadar meşgul olduklarını biliyorum fakat sıradan muhafızlar da yapabilir bunu."

"Bunu yapabiliriz fakat gereksiz gibi," dedi Bayle. "Kule muhafızları bizi yabancılardan koruyorlar zaten."

Benim, "Ya Konstantin Black?" dememle Bayle kaskatı kesildi.

Boğazını temizleyen Bayle, "O bir istisnaydı ve geri döneceğinden şüpheliyim," diye yanıt verdi.

"Belki de haklı olabilirsin," dedim. "Fakat neden buraya geldiğini biliyor musunuz? Nasıl içeri girdiğini? Neyin peşinde olduğunu? Ya da neden kraliçeyi buradan uzaklaşması için uyardığını?"

Bayle buz gibi bir sesle, "Elbette hayır," diye yanıt verdi. "Sizden fazla bilgimiz yok bu konuda."

“O halde onun ya da bir başkasının bir kez daha size karşı harekete geçmeyeceğini nasıl bilebiliyorsunuz?” diye sordum.

Bayle burnundan içeri kuvvetli bir nefes çekti. “Sanırım bilmiyoruz.” Ardından koyu mavi gözlerini üzerime dikti. “Fakat anladığım kadarıyla Konstantin Black bir Kanin ve öncelikle *sizin* sorunuz. Burada her ne yapıyorsa, onu başımıza dert eden de elinden kaçırın da sizsiniz.”

Öfkeyle, “Siz işinizi yapıyor olsaydınız onu elimden çıkırmazdım!” diye çıkıştım. “Vasat bir muhafız birliğiniz bile olsa zaten saraya giremezdi.”

Bayle, “Ben bana tahsis edilen muhafızlarla çalışıyorum!” diye bağırdı. “Sence Högdragen’dekiler kadar iyi eğitilmiş ve adanmış muhafızlar istemez miyim? Tabii ki isterim! Fakat Kral Rune’un aklındaki bu değildi.”

Kral Rune, Mikko ve Kennet’in Skojare’nin keseyi gereğinden fazla sıkmasına karar veren babalarıydı.

“Kral Mikko babasının yaptığı değişiklikleri düzeltmeye yanaşmıyor,” dedi Bayle. Hüsrana dolu bir sesle, “Bu da hiç paramız, eğitimimiz ve kaynağımız olmadığı demek oluyor,” diye ekledi.

“Biz de bu yüzden buradayız!” Kasper duyurmak için sesini yükseltmişti fakat hiç öfke sezilmiyordu. Bayle ve benim aramıza geçti ve ellerini açarak ikimize çevirdi. “Yardım etmek ve Konstantin Black gibi birinin bir daha buraya asla girememesi için buradayız. Aynı taraftayız.”

Bayle oflasa da biraz gevşemiş gibiydi. Saten üniformasını düzeltti. Üniformasının içinde bir lider gibi görünüyor hatta duruşu değişiyordu. Kasper giysilerin ruh haline etki ettiği konusunda kesinlikle haklıydı.

“Kasper haklı,” dedim. “Affedersin.”

Bayle başını salladı. Herhalde ondan gelebilecek, özre en yakın şeydi bu.

Nihayet Bayle, “Kraliçenin benim gözetimim altında kaybolması büyük bir utanç oldu,” dedi. “Konstantin’in topraklarımıza nasıl girdiğini belirlemeye çalışsam da çitte öyle çok yarık var ki hangi birinden geçtiğinden emin olamadım.”

“Kraliçe, Konstantin gelmeden önce güvenliğine dair endişeler duymaya başlamış,” dedim. “İçeriden birinin Konstantin’e yardım etmesi mümkün.”

Bayle gözlerini yere çevirdi. “Bu olasılığı düşündüm.”

Bayle susunca Kasper, “Ve kim olabileceğine dair hiçbir fikriniz yok, öyle mi?” diye bastırdı.

“Hayır.” Bayle başını iki yana salladı. “Kraliçe Linnea’nın kayboluşundan herhangi bir muhafızın ne çıkarı olacağını bilmiyorum. O herkese karşı nazik ve adaletlidir. Krallıkta fidye ödenmesi yasaktır ve Kral Mikko’nun atalarının kurallarına karşı çıkacağından şüpheliyim. Dolayısıyla kimse onu kaçırmaktan çıkar elde edemez.”

“Ya öldürüldüyse?” diye sordum. “O zaman bir şeyler değişir mi?”

Bayle, “Sanmam,” dedi. “Krallık Biâelse soyundan geliyor. Kraliçe Linnea unvanı sadece evlilik yoluyla elde ettiğinden bir güç değişimi de olmaz.”

Düşüncelerim yine başlangıç noktasına döndü: Linnea’nın ortadan kaybolmasından çıkarı olacak tek kişi onunla evli olduğu için mutlu görünmeyen kişiydi.

“Baş muhafız olarak resmi patronlarınız kimler?” diye sordum.

“Krallıkla ilgili meselelerde son sözü kral söyler fakat bir raddeye kadar tüm kraliyet ailesine itaat etmeye yeminliyim,” dedi Bayle. “Kraliçe, prens, Marksinna Lisbet ve Kraliçe Büyükanne dahil olmak üzere.”

“Onlardan biri senden cinayet işlemeni istese ne yapardın?” diye sormamla Bayle ve Kasper kaskatı kesildi. Muhafızlar arasında bu konu bir tabuydu.

“Savaş zamanında görevim krallığımızı koruyup düşmanlarımızla savaşmak,” dedi Bayle. Bir kitaptaki paragrafı ezbere okuyormuş gibi bir yanıttı bu. “Barış zamanında ne pahasına olursa olsun kralı korurum. Gerekirse öldürmek de görevimdir fakat cinayet işlemek asla. Bir hayat ancak krallığı korumak adına alınmalıdır.”

“Senden beklenenleri biliyorum fakat sana bireysel olarak ne yapacağını soruyorum.”

“Görevimin ilkelerine uyar ve cinayet işlemezdim,” dedi Bayle. Fakat konuşurken gözlerini hafifçe kaçırmıştı.

“Öldürme emrini aldığın kişiyi durumdan haberdar eder miydin?” diye bastırdım. “Fakat kralın isteğini yerine getirmesen de eminim eninde sonunda dediğini yaptıracak bir muhafız bulurdu.”

“Ben...” Bayle bir an için durup düşündü ve tekrar konuştuğunda omuzları çöktü. “Doğru olanı yapacağıma inanmak isterim.”

Sonrasında, üçümüz ana kattaki helezoni merdivende yürürken Bayle, Kasper ve benim epey önümden gidiyordu ve bizi işitemeyecek uzaklıktaydı. Kasper adımlarını yavaşlatıp sesini alçalttı.

Kasper, “O soruya verilecek doğru bir yanıt yok, biliyorsun,” deyince ona sertçe baktım.

“Elbette var. Cinayet her zaman yanlıştır.”

“Sivil olduğunda evet,” dedi Kasper. “Fakat kralın savaş açma ve herhangi birini hain ya da katli vacip ilan etme gücü var. Neyin cinayet olduğuna ya da olmadığına o karar veriyor. Ona hizmet etmeye yemin ettiğinde kendi kişiliğinden feragat ediyorsun; kendi inançlarından ve ahlak anlayışından daha yüce bir amaç uğruna, krallığa hizmet etme adına vazgeçiyorsun. Şeref ve sorumluluk için.”

Başımı iki yana salladım. “Krala kendi ahlaki değerlerine ihanet etmeden hizmet edebilirsin. Birinin olduğu yerde diğerinin olmaması gerekmiyor.”

“Böyle düşünmeyi ve hayatımı o şekilde sürdürmeyi istedim,” dedi Kasper. “Fakat kral bana bir şeyler yapmamı emrederse ve isteğini yerine getirmezsem beni hapse attırabilir ya da sürgün edebilir. Hatta idam ettirebilir. Bu yüzden kararımı etkileyecek olan sadece ahlaki değerlerin değil, aynı zamanda kendini koruma güdüsü.”

Durdum. Kasper birkaç adım daha gittikten sonra durdu ve dönüp bana baktı. O ana dek Kasper’ı hep örnek insanlardan biri, hayranlık duyulması bir insan olarak görmüştüm. Şerefli, asil biriydi ve bir Högdragen’da olması beklenen tüm özellikler onda vücut bulmuş gibiydi.

“Fakat yapmazdın,” diye direttim. Neredeyse benimle hemfikir olması ve bütün bunlar bir yanlış anlamaymış gibi davranması için ona yalvarıyordum. Högdragen’in en erdemli üyeleri öyle herhangi biri kadar kusurlu olamazdı.

Kasper derin bir iç çekti. “Sanırım kralı doğru yola sevk ettirmek ve masumları korumak için elimden geleni yapardım. Fakat nihayetinde ben kralın elindeki bir kılıçtan fazlası değilim. O beni neye yöneltirse onu yaparım.”

karışıklık

Koridordan Kasper'ın konuşmalarını ve sonrasında Tilda'nın attığı kahkahanın daha cılız gelen sesini işitebiliyordum. Kasper'ın yatak odası kapısı açık olduğundan içeri baktığında elindeki cep telefonunu bulanık suları içeri geçirmeyen, kubbe şeklindeki cam duvara doğru tuttu. Tilda'yla görüntülü sohbet ediyor, ona kaldığımız yer hakkında bilgiler veriyordu.

“Su çok karanlık,” dedi Tilda. Telefonun hoparlöründen çıkan sesi cılız ve metalikti. “Berrak ve parlak olmasını bekliyordum. “

“Burada her şey sandığından daha karanlık ve kirli,” itirafında bulundu.

Tilda, “Eh, iyi. Storvatten seni büyüler de bir daha bana dönmezsin diye korkuyordum,” dedi. “Bu yüzden hiç de öyle sihirli bir yer olmamasına sevindim.” Hafifçe güldü.

Kasper, Tilda onu görebilsin diye telefonu ekranı kendisine bakacak şekilde çevirdi. “Bu dünyada beni eve, sana dönmekten alıkoyabilecek hiçbir şey yok.”

Bu özel ana tesadüfen kulak misafiri olduğum için boğazımı temizleyip kapıyı çaldım.

Kasper irkilerek bana doğru dönerken Tilda endişeyle, “Orada biri mi var?” diye sordu.

“Bryn gelmiş.” Kasper telefonu bana doğrultunca küçük ekranda Tilda’nın gülümseyen yüzünü görebildim.

“Hey Tilda.” Elimi telefonun küçük kamerasına doğru salladım. Bu hareketim Tilda’yı güldürdü.

Tilda, “Orada iyi vakit geçiriyor musun?” diye sordu.

“Elimden geldiğince, sanırım.” Omuz silktim.

“Güzel.” Tereddüt ediyor gibi görünen Tilda duraksadı. “Ridley bana durumunu sormuştu ve ona iyi görüldüğünü söylemek beni mutlu edecek.”

“Teşekkürler.” Boğazımdaki yumruyu yutup gözlerimi Tilda’dan kaçırdım. “Niyetim aranızdaki anı bölmek değildi fakat Kasper öğle yemeğinde bana eşlik eder mi diye soracaktım”

Kulelerdeki gezimizin ardından Bayle bize sabahın geri kalanında sarayı gezdirmiş, öğle yemeğinde yalnız başımıza geçirmemiz için bize bir saat verdi. Kennet öğle vakti benimle odasında buluşacağını söylemişse de karınım giderek acıkıyordu ve kendi başıma bir şeyler yememin iyi olacağına hükmetmiştim.

Kasper, “Prensle öğle yemeği yiyeceğini sanıyordum?” diye sordu.

“Prensle öğle yemeği mi?” Tilda’nın kalkan kaşını başkaları yanlış anlayıp merak gibi yorumlayabilirlerdi fakat ben bu mimiğin tek anlamının durumu tasvip etmemesi olduğunu biliyordum.

Tilda zaten bir kez kendi sınıfımdan olmayan biriyle

çıktığıma tanık olmuş ve bana bunu bir daha hiç yapmayacağıma dair yemin ettirmişti. On altı yaşında, iz sürücü okulundan yeni mezun olduğumda her şeyi bildiğimi sanıyordum ve benden yaşça biraz daha büyük bir markiyle duygusal bir ilişki yaşamıştım.

Bir Högdragen olma kararlılığıma rağmen bir iz sürücü ve markinin flört etmeleri yasaktı. O aralar hayatımın her istediğimi yapabileceğimi ve kuralları esnetebileceğimi düşündüğüm bir dönemdeydim.

Markiye âşık olmasam da başta cazibesine ve yakışıklılığına tutulmuştum. O da benden hoşlanıyor gibiydi ve yakalanma tehlikesinin ilişkimizi daha heyecanlı kılan bir yanı vardı.

Birkaç hafta gizlice buluşmamızın ardından onda kibirli ve acımasız bir tavır fark etmiştim. Bir keresinde odasında oyalandığımız bir anda odasının zemininde kutup ayısı postundan bir halı fark etmiştim. Kaninler avcılığı yasaklamsalar da sadece spor amaçlı avcılığa iyi gözle bakılmıyordu.

Ona ayıyı sorduğumda gururla hayvanı kendisinin öldürdüğünden bahsetmişti. Çok geçmeden egzotik, sarı saçlarım ve mavi gözlerimle beni de tıpkı o kutup ayısı gibi -ele geçirilmiş bir ganimet- gördüğünü fark etmiştim.

Ayrıldığımızda Tilda, "Sana demiştim," dememek için elinden geleni yapsa da beni defalarca uyarmış, bunun kötü bir fikir olduğunu söylemiş ve ilişkimizi onaylamadığını ifade etmişti. Fakat bunun bir daha yaşanmayacağını söylediğimde ve bir daha asillerle romantik bir ilişki yaşamayacağıma dair yemin ettiğimde epey rahatlamıştı.

Elbette kendime verdiğim sözleri tutmamak gibi berbat bir huyum vardı.

Tilda'ya, "On beş dakikadır odamda bekliyorum ve prens ortada yok," dedim. Kennet'a ilgi duymadığımı belli etmek için elimden geleni yapıyordum. "Ben de mutfağa gidip yiyecek bir şeyler alayım diye düşündüm."

"Mutfaka haber verip bana bir şeyler getirmelerini istedim bile." Kasper yatağının yanındaki gümüş tepsinin üzerinde duran yarısı yenmiş sandviçe işaret etti. "Yoksa seninle gelirdim."

"Sorun değil." Elimi sallayıp meseleyi geçiştirdim. "Tilda'yla öğle yemeğinin keyfini çıkar sen."

Ben dönüp giderken Tilda arkamdan, "Kendine dikkat et Bryn," diye seslendi.

Söyleyecek başka sözüm olmadığından başımı öne eğip aceleyle odadan çıkmayı ve Ridley'nin benim için endişelendiğini işitmek yüreğimi sızlatmamış gibi davranmayı tercih ettim. Yüreğim sızlamıştı çünkü beni önemsiyordu. Yüreğim sızlamıştı çünkü beni önemsemesi gerekirdi ve yüreğim sızlıyordu çünkü hiçbir zaman Ridley ve ben Tilda ve Kasper gibi olmayacaktık.

Gözlerimi yere dikmişim ve zihnim çaresizce Ridley'ye dair tüm düşünceleri uzaklaştırmaya çalışıyordu. Kalbimin her atışı bana acı veriyordu. Bu haldeyken Prens Kennet'ı onunla çarpışana dek -başım göğsüne çarpana dek- fark etmedim.

"Affedersiniz ekselansları, üzgünüm, sizi görmemişim." Özür sözcükleri üstünkörü ağzımdan dökülüyordu.

Gülümserken gür sesinde neşeli bir tınıyla, "Özür dilemene gerek yok," dedi. "Aslında özür dilemesi gereken benim."

"Gülünç olmayın." Yüzüme düşen saçları yana atıp ona baktım. "Ben çarptım size."

“Evet, çarptın,” dedi Kennet. “Fakat seninle çarpışmak o kadar da kötü olmadı. Özellikle de ben öğle yemeği randevumuz için seni bu kadar bekletmişken.”

“A, evet, şu yemek.” Alelacele *randevu* sözcüğü konusunda aynı fikirde olmadığımızı belli edecek bir şeyler düşünmeye çalıştım.

Ben ifadesini düzeltmeye fırsat bulamadan Kennet, “Kurt gibi acıkmışsındır,” diye ekledi. “İyi haber, öğle yemeği hazır.” Ardından kaşlarını çattı. “Kötü haber ise yemeği benimle yemeyeceksin. Kraliçe Linnea yemekte kendisine katılmanı istedi ve kraliçe benden daha yüksek bir mevkide olduğu için bana düşen kenara çekilmek. Bu seferlik.”

“Onunla krallıkta olup bitenler hakkında konuşmam gerekiyordu, bu yüzden fena da olmamış,” dedim.

“Bir iş yemeği mi?” Kennet burnunu kırıştırdı. “Aman ne fena.”

“Kraliçe’nin arkadaşlığından keyif alıyorum ve belki sizi hayrete düşürecek fakat işimden de epey keyif alıyorum.”

Kennet elini kalbinin üzerine koyup yalandan şaşır-mış gibi yaptı. “Bu fikri anlamakta güçlük çekiyorum.”

Gülerek, “Ben de öyle düşünmüştüm,” dedim.

“Fakat bazı iyi haberler var,” dedi Kennet. “Kraliçenin çay odasına kadar sana eşlik edeceğim.”

“Kendi çay odası mı var?” diye sordum ve yürümeye başlayan Kennet’in peşine takıldım.

“O kraliçe. *Her şeyi* var onun.”

“Sizce bu yüzden mi hedef alındı?” diye sordum.

Kennet omuz silkti. “Kimin onu neden hedef aldığını bilmiyorum. Az önce her şeyi olduğunu söylesem de işin

aslı o her şey kardeşime ait. O sadece kardeşimin elindekilere erişebiliyor.”

Bu da özünce Bayle’in bana zaten söylediği şeylerdi. Kimsenin Linnea’yı hedef almasına gerek yoktu. Tabii ortada kişisel bir mesele yoksa. Fakat ben Kennet’in konuya farklı bir ışık tutabileceğini ummuştum.

“Kraliçenin endişelerini kısmen de olsa paylaşıyor musunuz?”

“Birilerinin bir köşede bekleyip üzerime atılacağını mı mesela?” Kennet durup düşünüyor gibi görünse de gözlerini bana yeniden çevirdiğinde sırtıyordu. “Burada beni korumak için bulunduğunu bilirken kendimi emniyette hissetmemem mümkün mü?”

“Kraliçeyi korumak için buradayım.”

“Teknik açıdan kraliyet ailesine yardım etmek için buradasın ve o aileye ben de dahilim.”

“Fakat sorumu yanıtlamadınız,” dedim. “Sizce burada bir şeyler dönüyor mu?”

“Bence muhafızlarımız yıllardır kötü eğitiliyor ve yönetiliyor,” dedi Kennet. Sözcüklerini alışagelmedik bir özenle seçer gibiydi. Normalde aklına geleni söyleyen biri olsa da bu kez temkinli görünüyordu.

“Muhafızların yetersizliğinin sonucu olarak da,” diye ekledi Kennet, “ortada can sıkıcı bir durum olması gayet akla yatkın. Fakat nelerin yetersizlikten nelerin ise kötü niyetten kaynaklandığını ayırt etmek neredeyse imkânsız.”

“Bayle bana babanızın değişiklikler yapmaya gönülsüz olduğunu söyledi,” dedim. “Muhafızlar berbat durumdaysa bu tavrının nedeni nedir?”

Kennet iç çekerek, “Kardeşimin zihninin tam olarak nasıl çalıştığı benim için hep gizemli bir konu olmuştur,” dedi. “Taç giyme töreni sırasında babamızın saltanatını sürdürmeye, onun kurduğu her şeyi muhafaza etmeye söz verdiğini biliyorum. Fakat bunca kanıt değişiklikler yapmanın gerekli olduğunu ona gösterirken kralın neden buna yanaşmadığını...” Kennet sustu.

Durup bana döndü. Mavi gözleri yumuşadı. “Anlaman gerek. Babamız zor bir adamdı ve Mikko babamın...*zor yönünü* almış. Mikko asla kendi tavrını ortaya koymayı öğrenemedi ve değişim, sorumluluk onu huzursuz ediyor.”

“Bunlar bana bir kral için iyi bir bileşim gibi gelmedi,” dedim.

“Değil de.” Kennet’in yüzüne oturan buruk gülümseme çabucak silindi. “Neyse, kral hakkında kötü konuşmak haddim değil; ister kardeşim ister babam olsun.”

“Benimle bu kadar özel konuları konuştuğunuz için teşekkür ederim lordum” dedim. Kennet benimle ailesi hakkında tanıdığım asillerden çok daha dürüstçe konuşmuştu.

Kennet durup yüzünü bana çevirince ben de aynısını yaptım. “Bak ne diyeceğim, böyle yapmak zorunda değilsin. Bana sadece Kennet diyebilirsin. İkimizin birbirimize ismimizle hitap etmemiz gerektiğini hissediyorum.”

“Bu girmesi fazla tehlikeli bir alan gibi,” dedim. “Siz prenssiniz. Ben komşu kabilelerden bir iz sürücü. Yakınlaşmamız akıllıca olmaz. Bu nedenle en iyisi yemek...toplantımız için yeni bir tarih belirlememiz olacak.”

“Bu hiç de adil değil.” Kennet dudak büktü. “Arkadaş olmamamız için hiçbir sebep görmüyorum.”

Kennet'a, "Benim hapse atılmam, sizin de unvanınızın alınması söz konusu," diye hatırlatmada bulundum. "Bence bu iyi bir sebep."

"Ancak çocuk yapıp soyumuzu bulandırdığımızı takdirde ceza hapis olur." Kennet önemli değilmişçesine konuyu geçiştirdi. "Arkadaş olmamızı engelleyen bir kanun yok."

"Belki de arkadaş olmak istemiyorumdur," diye karşılık verdim.

Kennet kaşlarını uzun uzun oynatıp, "O halde çocuk mu yapalım istiyorsun?" diye sordu.

"Bence en iyisi bu sohbeti burada kesmemiz ve benim öğle yemeği için Kraliçe Linnea'nın yanına gitmem," dedim. "Kraliçeyi bekletmek olmaz."

"Haklısın." Kennet sırttı ve yürümeye devam etti.

Peşinden gidip, "Teşekkürler prens," dedim.

Kennet, "Lafı bile olmaz iz sürücü," diye karşılık verdi.

şüpheler

Oda günışığıyla dolup taşmıştı. Dış duvar kavisli camdandı ve tavanın ortasında başlayıp gölün yüzeyiyle buluşana dek kıvrılıyordu. Pencereci duvar birbirlerinden altın pencere parmaklıklarıyla ayrılmış, pasta dilimi şeklinde üç cama bölünmüştü.

Oda ana katta olduğundan sarayda sıcak bahar güneşini içeri alan birkaç odadan biriydi. Güneş ışınları dışarıdaki gölün üzerinde parlıyor, bir disko topu gibi odanın içine çeşitli şekiller yansıtıyordu.

Boylamasına yarıya kadar lambriyle kaplı duvarların kalan yarısını da üzerinde soluk mavi güller ve açık yeşil sarmaşıklar olan duvar kâğıdı kapatıyordu. Duvara yaslanmış bir Josephine koltuğun yanında etrafına çok sayıda berjer dizilmiş antika bir sehpa vardı.

Odanın ortasında, camın tavanla buluştuğu noktadan aşağı sarkan, zarif bir altın avizenin altında yuvarlak bir masa duruyordu. Taze meyveler, tepsilerce hamur işi ve çay poşetleri dantel masa örtüsünün üzerine yayılmıştı.

Kibar fincanlar ve fincan tabaklarının üzerine elle pembe ve mavi güller çizilmişti.

İçeri girdiğimde elinde bir frambuaz turtasıyla masada oturan Linnea bana gülümsedi. Diz hizasındaki gök mavisi yazlık elbisesiyle gözüme çay partisi oyunu oynayıp, prenses rolü yapan küçük bir kız gibi göründü. Fakat elbette ki hayal kurduğu yoktu; tüm bunlar onun için gerçek hayattı.

Kennet beni kapıya kadar getirmiş, sonra benimle tekrar görüşeceği sözünü verip kraliçeyle yalnız bırakmıştı. Linnea'nın -odada kraliçenin yanında olması gereken ya da en azından kapının başında dikilmesi gereken- özel koruması ortalıkta yoktu. Kasper'ın yanına döndüğümde unutmadan bu konuya değinmem gerekecekti. Kral ve kraliçenin asla korumasız bırakılmaması gerekirdi.

Linnea coşkuyla, "Gelebildiğine sevindim!" dedi ve karşısındaki boş tabureye işaret etti. "Otur, otur hadi. Ye, iç, konuşacak öyle çok şeyimiz var ki!"

"Teşekkür ederim majesteleri." Oturup tabağıma meyveler ve bir salatalıklı sandviç koydum. Linnea da yanında olmamın sebeplerini bir bir sıralamaya koyuldu.

Gözlerini abartılı bir şekilde devirdi ve turtasının kalan son parçasını yiyip, "Burada herkes öyle eski kafalı ve sıkıcı ki," dedi. O gün üzerinde çok az mücevher vardı. Beyaz dantelden, parmaksız eldivenlerinin üzerine sadece iri, elmas yüzüğünü takmıştı. "Yaşıtlarım bile."

Linnea'yı tanıdığımdan beri sırtını kollayacak bir muhafızdansa konuşacak yeni bir arkadaşı olması fikrinin onu çok heyecanlandırıldığını fark etmiştim ve bununla ilgili kendi hislerimden emin değildim.

Linnea'yı sevsem de iki iyi dost olacağımızı düşündüğü için beni özel muhafızı olarak seçmesini istemedim. Oraya muhafız olarak vasıflarımı sergilemek ve Konstantin'in Skojare topraklarında ne işi olduğunu öğrenmek için gelmişim. Yine de belki kraliçenin arkadaş ihtiyacını bana güvenip orada gerçekten neler döndüğüne dair sırlarını açmasını sağlamak için kullanabilirdim.

Ridley ve ben Linnea'yı ararken Mikko için fazla talepkâr ya da çocuksu olabileceğini düşünmüştük. Belki de Linnea, Mikko'yu kızdırıyor ya da kral sadece hayatı boyunca aşsız, anlaşmalı bir evliliğe mahkûm olmak istemiyordu.

Konstantin'in Linnea'yı ortadan kaldırmak için yapılmış bir planla ne gibi bir bağlantısı olduğunu bilmiyordum. Fakat belki Linnea işime yarayacak bir şeyler biliyor olabilirdi.

"Dönüşünüz kralı mutlu etmiş olmalı." Kendime bir fincan çay doldurdum ve göz ucuyla Linnea'nın tepkisini gözledim.

"Evet, çok heyecanlandı!" Linnea güldü. "Yeniden bir araya geldiğimiz o iki gece beni bir daha hiçbir yere salmayacağını düşündüm. Bana saatlerce sarılıp bir daha onu asla terk etmeyeceğime dair söz aldı benden."

"Gerçekten mi?" diye sordum. Hemen ardından da çok şaşırdığım izlenimini vermemek için alelacele lafımı çevirdim. "Demek istediğim, kendisi...duygularını hiç yansıtmıyor gibi de."

"Biliyorum, biliyorum." Linnea tekrar güldü. "Çılgınca bir şey çünkü o kocaman, güçlü bir adam ve krallığın hükümdarı. Küçük bir krallık da olsa nihayetinde bir krallık. Çok cesur ve sert olacağını düşünürsün, öyle de

olmaya çalışıyor. Fakat sana bir sır vermemi ister misin?"

Başımı salladım. "Evet. İsterim."

Linnea masanın üzerinden bana doğru eğildi. Ben de aynısını yaptım. Yalnız olmamıza rağmen fısıldadı. "Mikko feci utangaç. Neredeyse hastalık derecesinde."

"Gerçekten mi?"

"Evet, ciddi üzücü bir durum." Linnea sırtını yeniden koltuğuna yaslayıp normal sesiyle konuşmaya başladı. "Bu yüzden de ne zaman insanlarla bir yemeğe katılsa çok sessizleşiyor. Soğuk biri gibi görünse de aslında hiç de öyle değil."

"Bunu asla tahmin edemezdim." Yeniden koltuğuma yerleşip kralla karşılaşmalarımı aklıma getirmeye çalıştım.

Linnea, "Evlenmeden önce onunla evlenmek *istemi-yordum*," diye itirafta bulundu. "Ben on iki yaşımıdayken evlilik anlaşmamız yapılmış. Fakat yaş farkından dolayı düğünden önce pek yan yana gelmedik. Geldiğimizde de benimle tek kelime etmiyordu."

"Kulağa berbat geliyor," dedim.

"Öyleydi de." Başını salladı. Saydam solungaçları çene çizgisinin altında hafifçe şişti. "Demek istediğim, on altıncı doğum günümün hemen ertesinde evlendik ve ben âşık olmak istiyordum. Bir yandan da soğuk ve kaba bir adama âşık olmamın imkânsız olduğunu düşünüyordum."

"Fakat işin aslı Mikko tanıdığım en iyi, en sevecen, en düşünceli adamlardan biri." Linnea gülümsedi. Dudaklarında nadiren beliren yumuşak ve özlemlili bir gülümse-meydi bu. Deniz mavisi gözleri parıldadı. "Ve onu -*gerçek* onu- tanıdığımda ona delicesine âşık oldum."

Ne yanıt vereceğimi bilemediğimden, "Bu... inanıl-

maz,” dedim.

Linnea tekrar öne eğilip sesini alçalttı. “Evlenmemizin üstünden ancak dört ay geçtiğinde... Anlarsın ya? Ancak o zaman aynı yatağı *paylaştık*. Mikko ben kendimi hazır hissedene dek beklemek istedi.”

“Onurlu bir adam olduğu belli,” dedim.

Linnea’nın söyledikleri doğruysa kral onurluydu da. Fakat bu öğrendiklerimi o zamana dek soğuk ve ilgisiz bir kral olarak gördüğüm Mikko’yla bağdaştırmakta zorluk çekiyordum.

Yine de kraliçe kaybolduğunda Mikko’nun farklı bir yanı ortaya çıkmıştı. Fark edilir derecede endişeli ve teselli edilemez bir hali vardı. O ara bunun bir gösteriden ibaret olduğunu düşünsem de Linnea doğruyu söylüyorsa Mikko onu kaybetme korkusuyla gardını indirip gerçek hislerini göstermiş olabilirdi.

Elbette bu her şeyi daha da karmaşıktırılıyordu. Mikko eşinden sıkılmamışsa ya da ona öfkeli değilse kim ne diye ondan kurtulmak isteyecekti ki?

Tabii bir de Mikko’nun Linnea kayıpken soruşturmamızı sekteye uğratması vardı. Muhafızlarla görüşmek ve raporlara göz atmak istesek de izin alamamıştık.

“Ortadan kaybolmanızdan önce Miko’ya olanlardan bahsettiniz mi?” diye sordum.

“Mikko’yla her şeyi konuşurum,” dedi Linnea. Sohbet etmeye ne denli düşkün olduğu düşünöldüğünde içimden bir his bunun doğru olduğunu söylüyordu.

Bu da muhtemelen ikisini uyumlu bir çift yapıyordu. Linnea konuşmayı severken Mikko da iyi bir dinleyiciydi. Bu yüzden birbirlerini dengeliyorlardı.

“Konstantin Black hakkında bir şey söyledi mi?” diye sordum. “Onun hakkında herhangi bir bilgisi var mı?”

“Tüm bildiği sizden işittiklerinden ibaret.” Linnea başım iki yana salladı. “Fakat Mikko, Konstantin’e beni kaçmam için uyarmasından dolayı minnettar ve o idam edilmediği için memnun. Konstantin hayatımı kurtarmış olabilir.”

Kollarımı masanın üzerine koydum. “Fakat kimden? Mikko’nun size kimin zarar vermek istemiş olabileceğine dair bir fikri var mı?”

Linnea kaşlarını çatıp, “Hayır. Muhafızlarla konuşmaya çalıştı fakat ne yazık ki o güne dek hemen her şeyi olurluna bırakmıştı,” dedi. “Sosyal anksiyetesi zaman zaman başkalarıyla iletişime geçmesini çok güçleştiriyor, bu yüzden de bütün işleri Bayle Lundeen’e bırakıyor.”

“Bayle’e güveniyor musunuz?” diye sordum.

“Bilmiyorum.” Linnea’nın gözleri Bayle’e güvenmemesi gerektiği şimdi kafasına dank etmiş gibi açıldı. “Ya sen?”

“Dürüst olmak gerekirse buradaki muhafızlardan herhangi birine güvendiğimden emin olamıyorum,” dedim. “Kimin ne bildiği bir muamma.”

“Biliyorum.” Linnea başını salladı. “Geçen gece aşırı tepki verip kaçtığım hakkında söylediklerim muhafızların o şekilde düşüncelerini istememdendi. Artık kime güvenebileceğimizi bilmiyorum. Fakat gerçeği söylemek gerekirse Bayle’in bu işlerde parmağı olabileceğini hiç düşünmemiştim.”

“Bayle baş muhafız ve tüm bunlar onun gözetimi altında yaşandı. Ya işin içinde ya da olanlara engel olamayacak kadar basiretsiz.”

Linnea uzun bir nefes verip çenesini elinin üzerine

koydu. “Rune, Bayle’e güveniyordu ve Bayle’i o atamıştı. Mikko da, Kennet da Bayle’e sadıktırlar ve ona güveniyor gibiler. Babaları feci bir adamdı ve ölümünden sonra bile iki oğlu da ona kafa tutamıyor. Fakat...” Yanağının içini çiğneyip durumu gözden geçirdi. “Haklısın ve haklı olduğundan eminim.”

“Kralın babasının istekleri olduğuna inandığı şeylere karşı çıkmasının güç olduğunun farkındayım fakat hepinizin emniyeti için muhafızların bir yenilemeden geçmeleri gerekiyor,” dedim. “Kocanız bundan memnun olsa da olmasa da muhafızlarının kontrolünü eline alması gerek. Sizi güvende tutmak istiyorsa kralın işlerin başına geçmesi lazım.”

Linnea başını salladı. “Fakat bunu senden işitmesi gerekiyor.”

“Ne?” dedim.

O öğle yemeğine her şeyin ardında Mikko’nun olabileceği ya da onun Konstantin’in entrikasında bir rolü olabileceğini düşünerek gelmiştim. Fakat Linnea bu teorimi altüst etmişti ve şimdi benden Mikko’yla görüşüp ona bir numaralı muhafızını başından savmasını söylememi istiyordu.

“Bu meselelerde uzmansın ve haklısın.” Linnea sandalyesini geri itip ayağa kalktı. “Şimdi gitmeliyiz. Mikko aşağıda, ofisinde. Düşüncelerini onunla paylaşman için mükemmel bir zaman.”

Krala kafamdakileri aktarmaya hazır olmadığımın dışında özellikle de kendi fikirlerimden tam olarak emin olmadığım için- “Kasper’la bir görüşme ayarlamalıyız,” diye öneride bulundum. “Belki büyükannenizle ve prensle de.”

“Sonra doğru dürüst bir görüşme yaparız.” Linnea tek-
lifimi geçiştirdi. “Hadi gidelim.”

Kraliçe bana bir emir vermişti ve itaat etmem gereki-
yordu. İkimiz alt kattaki kralın ofisine inerken Linnea
yol boyunca -her ne kadar neden bahsettiğinden tama-
mıyla emin olmadığımı utanarak itiraf etmem gerek-
ko-
nuştı. Zihnim krala tam olarak ne diyeceğimi çıkarmaya
çalışıyordu ve bunları nasıl dile getirmem gerektiğine
odaklanmıştı.

Linnea kocasının ofisine kapıyı çalmadan girdi. Ben
hâlâ düşüncelere dalmış halde olsam da Linnea’nın çığlı-
ğı beni düşüncelerimden kopardı.

Mikko’nun odası suya baktığından sırtı kapıya dönük-
tü. Masasının üzerine abanmış harıl harıl çalışıyordu.
Bu yüzden de arkasında duran ve elindeki kılıcı indirip
kralın başını kesmeye hazırlanan adamı fark etmemişti.

Aldığım eğitim açığa çıktı ve hiç düşünmeden bedenim harekete geçti. Adama doğru koştum ve onu yere devirip bileğini burktum. Bileğini zemine çarpıp onu elindeki kılıcı bırakmaya zorladım.

Adam kılıca doğru sürünmeye çalışırken saten üniforması altımdan sıyrılmasını kolaylaştırdı. Fakat sırtının üzerine çömeldim ve böbreklerine dizlerimi bastırıp adamı olduğu yere mıhladım.

Adam çevik bir hareketle yana çekilip dirseğiyle çeneme esaslı bir darbe indirdi. Dengemi bozmaya yetmişti bu. Sonra altımdan kurtuldu ve kılıcını tuttu. Fakat adam hızla kalkıp kılıcı bana doğrulttuğunda ben de ayağa kalkmıştım bile.

Kim olduğunu anladığımda kısa süreli bir şok yaşadım. Linnea'nın özel muhafızı Cyrano Moen.

Cyrano üzerime atılmaya çalıştı. Yana kaçıp kılıçtan sakındım ve koluna yapıştım. Onu çevirip kolunu acı verecek bir açıyla bükтім. Ciyakladı. Biraz daha baskı uy-

gulasam kolunu kıracaktım. Böylece bir kez daha kılıcımı bırakmak zorunda kaldı.

Bu kez kılıcı ondan aldım ve onu bırakmamla yere düştü. Cyrano yerde uzanıyor, hızlı hızlı soluyordu. Bunun kavganın sona erdiği anlamına gelmesini ümit ettim. Arka planda Linnea'nın ağladığını ve Cyrano'ya bunu neden yaptığını sorduğunu işittim.

Fakat Cyrano yanıt vermedi. Bunun yerine çizmesinin içine gizlediği hançere uzandı.

"At onu," diye buyurdum ve sert bakan mavi gözleri gözlerime kilitlendi. Şakam olmadığını bilmesi gerekirdi fakat bakışında çözemediğim, kararlı bir çılgınlık vardı.

Ağır ağır ayağa kalktı. Hançer hâlâ elinde olduğu için bir kez daha, "At onu," dedim.

"Cyrano!" Mikko'nun sesi arkamda bir yerde gürledi. "Söylediğini yap."

"Onun yaptırmasını tercih ederim." Cyrano hırlayıp üzerime atıldı.

İz sürücülük eğitimi aldığım dönemde kılıcımı yüzlerce kez kuklalara saplamıştım. Kuklalar troll eti hissi verecek şekilde yapılıyordu ve bu sayede bir beden kılıca ne kadar direneceğini, kılıcın eti biçmesi için ne kadar güç uygulanması gerektiğini öğrenmiştik.

Yine de kılıcı Cyrano'ya sapladığımda ikisinin birbirlerinden ne denli farklı olduğunu, hatta farkın ne olduğunu anlamamıştım. Umduğundan kolay olmuştu; et yarılıverdi ve kılıç kabzası karnına yaslandığında akan kanının sıcaklığını hissettim.

İçerideki tek ışık kaynağı odanın büyük bir kısmına gölgeler vurmasına neden olan bir masa lambasıydı. Işı-

ğın camdan ve dışarıdaki sudan yansıması her şeyi ürkütücü, sarı bir tona boyuyordu.

Döndüğümüz için şimdi pencere arkamda kalıyor, ışık Cyrano'nun yüzüne vuruyordu. Ağzı ve bedeni gölgede kalsa da fal taşı gibi açılmış gözlerinin içinde sarının öfkeli dalgalar gibi dans ettiğini seçebiliyordum.

Gözler hâlâ üzerimdeydi ve tuhaf bir delilikle doluydu. Ancak son saniyelerde, yere eğilip kılıcı bedeninden çekip aldığımda o çılgınca bakış nihayet kayboldu. Donuk bir huzurun üzerine çökmesiyle öldü.

Linnea, Cyrano'nun cesedinin başına koşup çığlıklar atarak ona neden kocasına zarar vermek istediğini sordu. Linnea, Cyrano'ya karşı hep iyi davranmıştı. Cyrano ona nasıl böyle ihanet edebilmişti?

Nihayet Linnea'nın sözcükleri gitgide sönüp bir rüyadan çıkmış gibi duran, uzak, puslu bir sese dönüştü. Mikro yanına gidip Linnea'yı geriye çekti.

Kılıcı bıraktığım anı anımsamasam da yere düştüğünde çıkardığı tangırtıyı anımsıyorum. Bayle Lundeen içeri girip bana sorular sorana dek ne yerimden kıpırdadım ne de bir tek ses çıkardım.

Sorularına olabildiğince dolaysız ve basit yanıtlar versem de sözcükler sanki benim değil, bir başkasının ağzından çıkıyordu. Ses bana aitti, sözcükler yaptığımı dair gerçeği anlatıyordu fakat konuşan ben değildim.

Nihayet Kasper gelip beni odama geri götürdü. Üzerim Cyrano'nun kanıyla kaplı olduğundan düş almamı önerdi ve soruşturma konusunda yardım edeceğine söz verip üst kata döndü.

Duşta epey uzun kaldım. Başta sıcak olan su çıktığı-

da buz gibi olduğundan anlamıştım bunu. Üzerimde sadece beyaz bir bornozla banyodan hole geçtim. Giysilerimi çöp tenekesine atmıştım. Onlara ihtiyacım yoktu artık.

Odama gittiğimde kendimi hâlâ biraz rüyadaymışım gibi hissediyordum. Vücudumu hissetmiyordum sanki. Her şeyin üzerinde süzülüyormuşum, bu dünyanın bir parçası değilmişim gibi bir his içindeydim ve hayalet olmanın böyle bir his olup olmadığını merak ediyordum.

“Bryn?” dedi Kennet. Gözlerimi ona çevirdiğimde yatağымda oturduğunu gördüm. Yüzünde her zamanki gülümsemesi yoktu ve gözlerinde kederli bir bakış vardı.

“Ne zamandır buradasın?” diye sordum.

Yeterli bir yanıtmış gibi, “Epeydir,” dedi ve ayağa kalkıp bana yaklaştı. “İyi misin?”

“Bilmiyorum,” diye itiraf ettim. O anda yalan söyleyecek gücüm olduğundan da şüpheliydim. Bir şeyler uydurmak bana beceremeyeceğim kadar zor bir iş gibi geliyordu. “Az önce bir adam öldürdüm.”

“Biliyorum.”

Kısa bir duraksamanın ardından, “Daha önce kimseyi öldürmemiştim,” diye ekledim.

Düşündüğümden çok daha basit olmuştu. Bir hayat almak bana çok güç bir iş gibi görünse de kılıç onu da başka herhangi bir şey gibi delip geçmişti. Ve şimdi ölüydü.

Bunun üzerimde ummadığım bir ağırlığı vardı. Hiçbir eğitim hatta doğru olanı yaptığımı dair hiçbir kanı hissettiklerimi değiştiremezdi. Bir adam az önce hayattaydı. Şimdi ise değildi. Benim yüzümden.

Kennet, “Sen işini, yapman gerekeni yapıyordun,” dedi. “Bu yüzden buradayım. Kardeşimin hayatını kurtardığın

için sana teşekkür etmeye geldim.”

“Kral iyi mi?”

Kendimi toplamaya, yapacak bir işim olduğunu kendime hatırlatmaya çalıştım. Ben bir iz sürücüydim. Az önce yaptığımı yapmak için yıllarca eğitim almıştım. Tek ihtiyacım olan bu şoku atlatmaktı.

“Evet, iyi, sayende.” Kennet gülümsedi. “Mikko sana şükranlarını iletmemi istedi ve eminim yakında bunu bizzat yapacaktır. Kendini toplaman için zamana ihtiyacın olabileceğini düşündü.”

“Hayır, ben iyiyim.” Ellerimi ıslak ve birbirine dolanmış saçlarımın arasında gezdirip döndüm ve Kennet’tan uzağa, pencereye doğru yürüdüm. Dışarıda hâlâ hava aydınlıktı ve birkaç ışık demeti bulanık suyun yüzeyinden sızıp bulunduğum kata ulaşıyordu. “Benden ne yapmamı isterlerse yapacağım.”

“Kimse şu an senden bir şey yapmanı istemiyor.” Kennet peşimden geldi. Yavaş yürüyüşüme ayak uydurmak için adımlarını ölçülü atıyordu. “Kral istediğini yapman için bu gece sana izin verdi.”

“Fakat yapılması gereken bir soruşturma yok mu?” Dönüp ona baktım.

Kennet beni, “Kral, Kasper ve Bayle şu an konuyla ilgileniyorlar,” diyerek teskin etti. “Yarın onlara katılabilirsin. Fakat şimdi bence en iyisi dinlenmen.”

Başımı iki yana salladım. “Ben iyiyim. Dinlenmeme gerek yok. Neler olup bittiğini anlamam gerek.”

“Bryn hazır hak etmişken bu izni kullan.” Kennet’in sesi bikkın çıkıyordu. Muhtemelen beni hayatta işten öte şeyler de olduğuna ikna etmeye çalışmak onu yormaya

başlamıştı. “Ægir’in gücü adına, bunu hak ettin sen.”

Gözlerimi yumup derin bir nefes aldım. Kennet yakınımda olduğu için kokusunu yine almıştım; denizin, ferahlatan yağmurun ve buzun birbirine karıştığı o sersemletici kokuyu. Üzerinde suyun farklı formlardaki kokusu vardı. Öylesine muhteşem ve teskin ediciydi ki bu koku.

Düşünmeden ona doğru eğilip başımı göğsüne koydum. Kollarını bana sarıp bedenimi bedenine yaslayarak karşılık verdi.

“Fazla talepkâr davranıyorsam özür dilerim.” Saçlarım sözcüklerini boğuklaştırıyordu. “Fakat bu sarayda kendimi gün geçtikçe daha yalnız hissediyorum. Fakat senden vermek istemediğin hiçbir şeyi istemiyorum.”

Başımı göğsüne iyice gömdüm.

“Evim gibi kokuyorsun,” diye fısıldadım. Yalan söyleyemediğim gibi şimdi sözcükleri seçme yetimi de kaybettiğimi fark ettiğimde iş işten geçmişti. Sözcükler tereddütsüzce dudaklarımdan dökülüyordu. “Fakat büyüdüğüm ev gibi değil.”

Yine saçlarımdan arasında boğuklaşan sesiyle, “Aldığın suyun kokusu,” dedi. “Ve su senin evin.”

Evin. Uyku nihayet o gece bedenimi ele geçirirken zihnimde yankılanan son sözcük bu oldu.

keder

Rüyalarımı hiç hatırlamasam da korkuyu üzerimden atamıyordum. Yatağımda, Skojare sarayının tuhaf ve karanlık odasında soğuk terler içinde ve soluğum kesilmiş halde oturuyor; neden bu kadar korktuğumu bilmiyordum.

Ben uyuduktan sonra Kennet sessizce dışarı çıkmıştı ki zaten yanımda kalması yakışık almazdı. Fakat varlığının bana verdiği rahatlığı özlüyordum. Öte yandan, Kennet'ı bir arkadaştan öte görmediğimi fark ettim.

Kasper yatak odamın kapısını aralayıp temkinli bir sesle, "Bryn?" dedi ve içeri baktı. "Uyanık mısın?"

"Evet." Yattığım yerde daha da dik oturup battaniyemle alnımdaki teri sildim. "Evet, içeri gel."

"İyi misin?" diye sordu Kasper. Belli ki karanlıkta bile sıkıntılı halim fark ediliyordu.

"Evet, iyiyim." Konuyu değiştirmek için, "Ne istemiştin?" diye sordum.

"Biliyorum, senden dinlenmeni istemiştim ve bunu yapmak istersen seni anlayışla..."

“Söyle hadi, ne var?” diye onu sıkıştırdım.

“Cyrano Moen’in evine göz atacağız ve senin de bizimle gelmek isteyeceğini düşündüm.”

Komodinimin üzerindeki saat neredeyse gece yarısını gösteriyordu. “Şimdi mi? Şu saate kadar neden yola çıkmadınız?”

Kasper öfkeyle iç geçirdi. “Bilmiyorum. Bayle öncelikle diğer anlamsız işleri halletmemiz için ısrar etti.” Başını iki yana salladı. “Cidden, yanımda güvenebileceğim bir çift göz daha olsun diye benimle gelmeni istiyorum.”

“Geleceğim.”

Yataktan fırladım. Sadece tişörtüm ve iç çamaşırla uyuduğum için Kasper arkasını döndü. Hızla üzerime bir blucin ve gömlek geçirdim ve odamdan çıktık.

Sarayı anakaraya bağlayan rıhtımdaki uzun yürüyüş de hesaba katıldığında Cyrano Moen’in evi saraydan dört buçuk kilometre ötedeydi. Storvatten sokak lambaları ve adamakıllı yollar yerine sadece karanlıkta kıvrılan patikaları olan tuhaf, sessiz bir köy gibiydi.

Evlerin çoğu höyüklerdi; tepelerinde sazdan çatıları olan, yosun tutmuş, bodur ve küçük evler. Cyrano’nun yaşadığı yer de farklı değildi. Fakat etraftaki diğer evlerin aksine onun evinde ışıklar yanıyordu.

Ön kapı açıktı ve beş basamak bir oturma odasına uzanıyordu. Kasper’la ikimiz küçük evin içinde etrafa bakınmaya koyulduğumuzda Bayle içerideydi. Yuvarlak evin içindeki her şey ön kapıdan seçiliyordu; oturma odası, mutfak ve hatta arka köşede kalan, kocaman bir yatak ve beşiğin yan yana durduğu yatak odası.

“Cyrano’nun bir ailesi varmış.” Bunu fark etmemle

suçluluk bir balyoz gibi üzerime indi.

Bayle, “Komşuları bugün erkenden çıkıp gittiğini söylediler,” dedi. Ardından yatağın üzerine atılmış giysilere ve toprak zeminin üzerindeki bir emziğe işaret etti. “Görünüşe bakılırsa alelacele gitmişler.”

Oturma odasının duvarındaki fotoğrafta Cyrano, güzel karısı ve saçında mavi kurdele olan küçük, tombul bir bebek vardı. Bebek çok güzel olsa da gözlerinde bir tuhafılık, tam olarak çözemediğim bir şey vardı.

Fakat beni bebeğin gözleri değil, Cyrano’nun onu ayırdığım bir ailesi olması sarsmıştı.

“Bryn.” Üzüntümü sezen Kasper koluma dokundu. “Sen kralı koruyordun.”

Bayle ikimize bakıp, “Bu da neydi şimdi?” dedi.

Fotoğrafı gösterip, “Küçük kız kaç yaşında?” diye sordum. Bayle’e mahrem duygularımdan bahsetmek istemiyordum.

“Bir yaşından biraz büyük sanırım,” dedi Bayle. “Cyrano zaman zaman ondan bahsederdi. Adı Morgan’dı ve sanırım aylar önce onda bir tür hastalık teşhis edilmişti.”

“Hastalık mı?” Ona baktım. “Ne demek istiyorsun?”

“Adını hatırlamıyorum.” Bayle başını iki yana salladı. “Beyinle ilgili bir şey. Çocuk nöbetler geçiriyordu ve takati olmadığından emekleyemiyordu. Gözleri de bir tuhaftı. Hızlı hızlı sağa sola çeviriyordu gözlerini.”

Kasper, Bayle’in unuttuğu hastalığın adını söyledi: “Salla hastalığı.”

Bayle başını salladı. “Evet, işte o.”

Daha önce Salla hastalığını işitmiştim. Troll nüfusunun küçük bir kısmında görülen bir tür genetik bozuk-

luktuk fakat çok nadir bir hastalık olduğundan hakkında çok az şey biliyordum.

“Küçük kız kardeşim Naima’da da bu hastalık var,” dedi Kasper. Kardeşinden bahsederken yüzü yumuşamıştı.

“Sinir sistemine etki ediyor,” dedi Kasper. “Naima’nın konuşması ve yürümesini güçleştirdi. Tabii bir de nöbetler vardı. Neyse ki anne-babam Naima’da hastalığı erken fark ettiklerinden hemen hekimleri getirdiler. Hekimlerin ilaçları ve şifa güçleri, bir de başka bazı şeyler sayesinde Naima’ya çok yardımları dokundu.”

Hekimlerimiz psikokinetik güçlerle şifa verme gücüne sahip olsalar da çok da güçlü değillerdi. Ölümü yok edemiyor, çoğu hastalığı ortadan kaldıramıyorlardı. Bazı semptomları giderebilseler de hastalığın kökünü tamamen kazıyamıyorlardı.

Kasper, “Demek istediğim o tedavi olmadı, asla da olmayacak,” dedi. “Fakat Naima artık on yaşında ve konuşabiliyor, dans etmeyi seviyor.” Gülümsedi. “Gerçekten mutlu ve önemli olan da o.”

“Artık iyi olduğuna sevindim,” dedim.

“Ben de,” dedi Kasper. “Fakat anne-babam onu tedavi ettirmek için bir servet harcadı. Babam masrafları karşılamak için ek işte çalıştı.”

“Çok kötü olmuş fakat ikiniz ailelerinizden bahsetmeyi bitirdiyseniz artık çevrede Cyrano’yla ilgili ipuçları olup olmadığına baksak nasıl olur?” dedi Bayle. Cyrano’yu bizzat işe almış birine göre fazla buyurgan bir tavidir bu.

“Evet. Tabii ki.” Ona selam vermemle bana kaşlarını çattı. Sonra odayı aramaya koyuldum.

İşin aslı, öyle pek de araştırarak bir şey yoktu. Ev kü-

çük ve sıradandı ve Cyrano geride herhangi bir not bırakmamıştı. Fakat Bayle'in küçümseyen tavrından dolayı her taşın altına bakacaktım.

Yatağın üzerindeki battaniyeleri kaldırdım, bebeğin oyuncak kutusunu karıştırdım ve kitaplıktaki az sayıdaki kitaba göz gezdirdim. Hiçbiri heyecan verici değildi; çocuk bakımı ve Salla hastalığı hakkında birkaç kitabın yanında *Atlas Silkindi*'nin sayfaları kıvrılmış bir nüshası, bir de Jordan Belfort'un bir kitabı vardı.

Ben oturma odasında aranırken Bayle hiçbir iş yapmadan etrafta dolanıyor, Kasper ise mutfığa göz atıyordu. Kitaplardan birinin sayfalarını çevirirken göz ucuyla baktığımda Kasper'ın dizlerinin üzerine çöküp bodur odun sobasının altına elini uzattığını gördüm.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum ve öğrenmek için kitabı bir yana bıraktım.

"Sanırım ışıktaki bir şey fark ettim." Sobanın altından kolunu güçlükle arkaya kadar uzattıktan sonra geri çekti.

"Nedir o?" diye sordum. Bayle gelip omzumun üzerinden baktı.

Kasper dizlerinin üzerine çöküp elini açtı ve bilye büyüklüğünde fakat pek de yuvarlak olmayan iki mavi taş çıkardı. Koyu mavi taşlar Kasper elinde çevirirken parlıyordu.

"Bunlar iri safirler," dedim.

Kasper bana baktı. "Bunun bir anlamı olmalı."

teşvikler

Marksinna Lisbet, “Krallığımda neler oluyor?” diye sordu ve onunla karşılaştığımdan beri ilk kez yaşını gerçekten gösteriyordu.

Altın rengi bukleleri özgürce belinin çukuruna iniyordu. Saten sabahlığı etrafında uçuşuyor, odasının mermer zemini üzerinde pırıltılı bir yarım daire oluşturunuyordu. Makyaj masasına oturdu. Makyaj malzemeleri ve mücevherleri yanındaki masaya yayılmıştı.

Üzerinde tek mücevher uzun zaman önce ölen kocasından kalan safir nikâh yüzüğüydü ve saat henüz sabahın altısı olmamasına rağmen leylak rengi rujunu sürmüştü.

Linnea, Lisbet’i teskin etmeye çalışarak, “Nine, durum çok da kötü değil,” dedi. Büyükannesinin arkasında, pelüş bir koltukta oturuyordu. Makyajına ve alttaki dantelli kaşkorsesini belli eden, gevşekçe bağlanmış sabahlığına bakılırsa herhalde az önce kalkmıştı.

Lisbet beni ve Kasper’ı o sabah erkenden odasında özel bir toplantıya çağırılmıştı. Toplantıda sadece biz ve torunu

olacaktı. Vardığımızda bizi erken bir saatte davet ettiği için özür diledi fakat ancak bu şekilde yapacağımız toplantının fark edilmeyeceğini söyledi.

“Çok da kötü değil demek?” Lisbet omzunun üzerinden Linnea’ya bakıp dudak büktü. “Daha iki hafta önce biri seni kaçırmaya çalıştı ve geçen gece *kendi muhafızın* kocanı öldürmeye çalıştı! Nasıl durumun o kadar da kötü olmadığını söyleyebilirsiniz?”

“Eh...” Kaşlarını çatıyan Linnea bir süre ne diyeceğini bilemedi. “Mikko da, ben de iyiyiz. Bu yüzden *o kadar da* kötü olamaz.”

“Çocuğum, seni dünyalara değişmem, bilirsin,” dedi Lisbet. Fakat sadece hayatta olduğuna şükredecek haldeysen durum gerçekten çok kötü demektir. “Sen neşe dolu, sağlıklı, genç bir kraliçesin. Hayatta *olmalısın* zaten!”

Linnea, “Kasper ve Bryn buradalar,” diye bir kez daha büyükannesini ikna etmeye çalıştı. Eliyle kapının yanında duran Kasper’a ve bana işaret etti. “Onlar bu karmaşayı çözmemize yardım edecekler.”

Marksinna bize gözlerinde dinmeyen bir bezginlik ve korkuyla baktı. Başını bir kez salladı. “Buradasınız ve bunun için minnettarım çünkü siz olmadan torunumun eşine ne olurdu bilmiyorum. Fakat tüm bunlar için ne yapacağız.” Gözlerini Kasper ve bana dikti. “Ailemdekilerin canlarına kast eden kim? Bu kişileri nasıl durduracağız?”

Kasper, “Bayle Lundeen geniş kapsamlı bir soruşturma başlattı...” diye söze girse de Lisbet hızla elini kaldırıp onu durdurdu.

“O adama güvenmiyorum.” Lisbet yüzünü buruşturdu. “Ne zamandır güvenmiyorum ona. Fakat Mikko

şikâyetlerimi dinlemeye hiç yanaşmadı. Lundeen, Mikko'nun babasının dalkavuğuydu ki bu da nasıl biri olduğunu anlamana yeter. Rune Biâelse berbat, katı yürekli bir tirandı ve onun güveneceği kimseden bir hayır gelmez.”

“Nine!” diye bağırdı Linnea.

Lisbet torununun itirazını, “Sadece bir gerçeği dile getiriyorum canım,” diyerek geçiştirdi. “Daha da kötüsü, Rune oğlunu öyle bir hale soktu ki Mikko onun ölümünden sonra bile ona zıt düşecek kararlar almaktan korktu.”

Kasper, “Ben de Bayle Lundeen’e güvenmiyorum,” dedi. “Fakat artık ben de soruşturmada yer alıyorum ve soruşturmayı doğru yöne çekebileceğimi umuyorum.”

“Asilce bir niyet fakat bunun bir faydası olacağından şüpheliyim,” dedi Lisbet. “İkinizi de bunun için buraya çağırdım. Muhafızlarla hiçbir bağlantınız yok ve elimizdeki herkesten daha zeki ve yetkin olduğunuzu ispat ettiniz. Bayle Lundeen’in başını çektiği maskaralık her neyse, ondan bağımsız olarak araştırma yapmanızı istiyorum.”

Kasper’la bakıştık. Beni yüreklendirmek için başını salladı.

“Zaten niyetimiz de buydu Marksinna,” dedim. “Muhafızlara buraya vardığımızda güvenmiyorduk ve Cyrano’nun yaptıklarından sonra daha da güvenmez olduk. Şimdi ihanetin ne denli yaygın olduğunu ve ardında kimin olduğunu belirlememiz gerek.”

“Mükemmel.” Lisbet bize gülümsedi. “Şu ana dek hangi bilgilere ulaştınız?”

“Cyrano’nun öğle yemeği sırasında Kraliçe Linnea’yı koruması gerekiyordu fakat kraliçeye Bayle’le bir toplantı yapması gerektiğini söylemiş,” dedi Kasper.

Linnea, “Bunu zaten biliyorum,” dedi. “Sana ben söylemiştim.”

“Doğru.” Kasper, Linnea’ya bir bakış atsa da sesinin sakın tonu değişmedi. “Öyle bir toplantı olduğunu ve Bayle’in kendisine kefil olacak on muhafızın yanında bazı mutfak çalışanları ve uşaklarla toplantıda olduğunu teyit ettik. Cyrano kraliçeyi korumasız bırakamayacağından toplantıya katılmasına izin verilmemiş.”

Linnea, “Cyrano bana rahat olmamı çünkü Bryn’in yanında olacağını söylemişti,” dedi. “Anlaşılan Cyrano’nun yanında olmamdansa Bryn’in yanında gerçekten daha güvendedymişim.”

“O halde Cyrano kralın yanına gidip onu öldürmek için yalan söylemiş, değil mi?” Lisbet omuz silkti. “Bu bize *neden* kralı öldürmek istediğini açıklamıyor.”

“Hayır. Fakat Bayle’in olayla doğrudan ilgisi olmadığını düşünüyor,” dedi Kasper.

“Cyrano’nun bir eşi ve küçük bir çocuğu olduğunu belirtmekte fayda var,” dedim. Lisbet ve Linnea’nın bakışmalarından bunu ilk kez işittiklerini anladım. “Cyrano’nun kızında tedavisi yüklü miktarda para gerektiren, nadir bir hastalık varmış. Dolayısıyla para onun için mükemmel bir sebep. Belli ki karısı ve çocuğu alelacele kaçmışlar.”

Kasper, “Yatakların üzerinde giysiler olsa da bir mücadele izi yoktu,” dedi. “Birden evden ayrılmışlar fakat kendi rızalarıyla.”

Cyrano’nun ölümünün karanlığının sözlerimi perdelemesine izin vermeden, “Cyrano’nun bir hain olduğunu ve öldürüldüğünü işitmiş olmaları çok da şaşırtıcı değil,”

dedim. “Kocasının suçunun cezasını çekeceği korkusuyla kadının çocuğuyla kaçması beklenilecek bir durum.”

Linnea, “Masum olsalar korkacak hiçbir şeyleri olmaz,” diye araya girdi. Naifliğinin bir eseri idi bu sözler.

Ona Viktor Dâlig’in küçük çocuklarının babalarının işlediği suçlar için nasıl cezalandırdıklarını bir ara anlatmam gerekiyordu. Dünya adil bir yer değildi ve krallığın yönetilmesinde katkısı olacaksa kraliçenin bunu bilmesi gerekiyordu.

Kasper, “Fakat tuhaf bir şey bulduk,” diye ekledi. “Sobanın altında iki safir vardı. Bilyeden biraz daha küçük taşlar. Alelacele kaçarlarken taşların düşüp sobanın altına girdiğinden şüpheleniyoruz. Cyrano’nun karısı da ya taşların düştüğünü fark etmedi ya da onlarla uğraşamayacak kadar acelesi vardı.”

“Neredeyse bilye büyüklüğünde safirler mi?” Lisbet başını iki yana salladı. “Gerçek olduklarından emin misiniz?”

Kasper başını salladı. “Renkleri ve ebatlarına bakarak Bayle her birinin en az yirmi bin dolar değerinde olduğunu tahmin etti.”

Linnea’nın nefesi kesildi. “Bir muhafızın elinde nasıl o kadar değerli safirler olabilir? Ayrıca ailesi nasıl o safirleri geride bırakacak kadar umursamaz davranabilir?”

“Bu harika bir soru,” dedim. Kasper’la ben önceki gece sorunun yanıtını hızlıca bulmuştuk. “Herhalde Cyrano’nun karısının safirleri fark etmeyişi ya da yaklaşık elli bin doları ardında bırakmaya aldırma yışının tek nedeni elinde çok daha fazlası olması.”

Kraliçe Linnea alnını kırıştırıp başını iki yana salladı. Besbelli hâlâ sözlerimin onda yarattığı şok devam

ediyordu. “Onlara iyi maaş veriyoruz fakat bunca parayı asla biriktiremezler. Cyrano parayı alıyor muymuş?”

Kasper, “Teorilerden biri bu,” dedi. “Diğeri de birinin Cyrano’ya ödeme yaptığı.”

Lisbet çenesini elinin üzerine yerleştirip belirsiz bir noktaya baktı. Fakat gözleri bir şey düşünüyormuş gibi hareket ediyordu. Büyük ihtimalle Marksınna bu sonuca hâlâ olanlara bir anlam vermeye çalışan torunundan çok daha önce ulaşmıştı.

“Kızının hastalığından ve ilaç masraflarının giderek artmasından dolayı Cyrano rüşvete hayli yatkın bir hale gelmişti,” dedim. “Muhtemelen ailesinin iyiliği için hayatını tehlikeye atmasına degeceğini düşündü.”

Bu da Cyrano’nun gözlerinde gördüğüm o kararlı ve delice bakışı açıklıyordu. Önceki gün kılıcını yere atması için hiçbir neden yoktu fakat Kasper’la konuştuktan sonra Cyrano’nun ben onu öldürene kadar durmamaya niyetlenmiş olabileceğini düşündük. Aslında ailesine yapılan ödemeye ölümü arasında bir bağ olabilirdi. Belki de Cyrano’ya her kim para verdiyse bu parayı asla konuşmaması karşılığında vermişti.

Bunların olanlar konusunda içimi biraz daha ferahlattığından emin değildim. Ailesini kurtarmak uğruna ölümü göze alan çaresiz bir adamı öldürmek bana hiç de adilce gelmiyordu.

“Burada kimde o kadar para var?” diye sordu Kasper.

“Eh... Kimsede.” Linnea omuz silkti. “Demek istediğim, kadınlarda mücevherler var.” Eliyle büyükannesinin süslü kolyeler ve yüzüklerle kaplı masasına işaret etti. “Kolyelerimden biri on bin dolar edebilirdi fakat bunun

için de üzerinde safirler ve elmaslar olmalıydı. Bizde öyle kocaman mücevherler olmaz.”

Lisbet aynada Linnea’ya bakıp, “O mücevherler kasadan,” dedi. “O ayarda taşlarımız ancak orada var.”

Linnea büyükannesinin fikrine, “O taşlar krallığa ait,” diyerek karşı çıktı. “Herkesine ait onlar. Cyrano ne diye kendisi için çalmak istesin o taşları?”

Lisbet torununu, “Çalmadı, biri o taşlarla ona ödeme yaptı,” diyerek düzeltti. Linnea koltuğuna gömüldü. “Ayrıca taşlar krallığa ‘ait’ olsa da sadece kraliyet ailesi onlara erişebilir. Sadece kralın o taşları harcamasına izin var.”

Linnea büyükannesine zayıf bir itirazla karşılık verdi. “Fakat Mikko o taşları kötü günler için saklıyor. Halkı için en iyisini yapmaya çalışıyor.”

Lisbet gözlerini yumup iç çekti. “Bir oda dolusu değerli taş varken kimsenin açgözlü davranmamasını bekleyemezsin.”

“Kimlerin kasaya erişimi var?” diye sordum. “Safirleri almak için oraya kim girebilir?”

Lisbet, Kasper’a ve bana dönüp gözlerini bize dikti. “Kapının açılması için başparmak izi tanıma sistemin-den geçmek gerekiyor. Sadece kraliyet ailesindeki dört kişinin parmak izleri kapıyı açar. Bu kişiler de ben, Linnea, Mikko ve Kennet.”

Linnea, “Bir yanlış olmalı,” diyerek Lisbet’in fikrine karşı çıktı. “Hiçbirimiz bunu yapmayız. Ben yapmadığımı biliyorum, sen de yapmazsın. Mikko kendisini öldürtmeye çalışmadı ve Kennet da asla kardeşine zarar vermez.” Başını iki yana salladı. “Bir hata olmalı. Bu işin ardında başka biri vardır.”

Lisbet kraliçenin sevdiği insanların hiçbirinin bu işte parmağı olmayacağına dair itirazlarına aldırmış etmeden yüzünde ciddi bir ifadeyle Kasper'a ve bana baktı.

Lisbet bize, "İnsanlarla konuşup gerekeni yapın," dedi. "Bu mesele çözülmeli artık."

kayıtsız

Üzerinde oturduğum mermer bank sert ve soğuktu. Öne eğilip kollarımı bacaklarımın üzerine koydum. Ağzım kurduğundan dudaklarımı yaladım. Titrek bir nefes verdim.

“İyi misin?” diye sordu Kasper. Kralın odasının kapısının bulunduğu geniş ve yuvarlak holde yankılanmasını diye alçak sesle konuşuyordu.

“Hım?” Zemindeki karoların desenlerine gözlerimi dikmiş, hiçbir şey düşünmemeye çalışıyordum. Başımı çevirip ona baktım.

“Kendini veremiyor gibisin.” Kasper her zaman hislerini belli etmeyen bir yüz ifadesi takınmaya çalışsa da yüzü yumuşamıştı ve siyah kaşları endişeyle kıvrılmıştı.

“İyiyim,” diye yalan söyledim ve sırtımı dikleştirdim.

Kralı Cyrano'nun eline geçen safirler hakkında sorgulamak için kapısının önünde bekliyorduk. Lisbet ve Linnea'yla buluşmamızın ardından dosdoğru buraya gelmiştik. Bayle ya da bir başkası bizden önce davranmadan

Mikko'yla konuşmayı ümit ediyorduk.

Vardığımızda hâlâ uyuyordu fakat valesi Mikko'nun bizimle görüşmek isteyip istemeyeceğini sormaya gitti. Birkaç dakika sonra dönen vale Mikko'nun bizimle görüşeceğini fakat kalkıp hazırlanmak için biraz zamana ihtiyacı olacağını söyledi. Kasper ve ben on beş dakikadır sabırla bekliyorduk zaten.

Kasper sesini kimse işitmesin diye alçak sesle konuşmaya devam ederek, "Barış zamanı Högdregen'da olduğum için gerçekten şanslı olduğumu biliyorum," dedi. Yalnız olduğumuzdan endişe etmesine gerek yoktu. "Sadece bir yıldır Högdregen'dayım fakat iz sürücüyken bile hayat çoğu zaman daha sakin ve huzurluydu."

Ona, "Konstantin Black şansölyeyi öldürmeye çalıştı," diye hatırlattım. Fakat sert bir hatırlatma değildi bu.

"Çoğu zaman dedim zaten," diye karşılık verdi Kasper. "Olay gerçekleştiğinde ben Doldastam'deydim ve ardından gelen tüm o hengâmeyi kaçırdım."

"Kaçırdığın pek bir şey yok," diye mırıldandım. "Konstantin göz açıp kapayıncaya kadar ortadan kaybolmakta usta."

"Söylemek istediğim birinin canını almak şöyle dursun, biriyle kapışmak için kılıcımı çekmek zorunda bile kalmadığımdı," dedi. İstemsizce gerildim. Kasper, "Bunun nasıl bir şey olacağını hayal bile edemiyorum." diye ekledi.

"İşin gereklerinden biri." Konuyu değiştirmek, başka herhangi bir şeyle ilgilenmek istiyordum.

"Biliyorum ve yapman gerekeni yaptığının farkındayım." Sözlerinin anlamını kavramam için bir süre bekledi. "Fakat senin için kolay olmamıştır."

Üstüne basa basa, “Aslında şaşırtıcı şekilde kolay oldu,” dedim. “Birkaç dakika içinde olup bitiverdi.”

Kasper ellerini sırtıma koydu. Bu hareketi bana iğreti ve tutuk gelse de tuhaf bir şekilde teskin ediciydi de.

“İyi eğitildin ve yapman gerekeni yaptın. Olanları değiştirmeyecek bu fakat bu şekilde düşünmek belki olanları daha kolay kabullenmeni sağlar.”

Kasper’a yorgun bir gülümsemeyle karşılık verdim. “Sağ ol.”

Vale gelip bize kralın artık bizimle görüşebileceğini söyledi. Ayağa kalkıp giysilerimi düzelttim ve Kasper’ın peşi sıra içeri girdim.

Mikko’yu süitinin oturma odasında bulduk. Giysilerini giymiş fakat tıraş olmamıştı. Üzerinde oturduğu yüksek sırtlı berjer rahat görünse de omuzlarını geriye atarak, kaskatı oturuyor, epey rahatsız görünüyordu.

Mikko’nun mavi gözleri bir an için bize çevrildi. Ardından gözlerini yine yerdeki halıya dikti. Kenetlediği dudakları ince bir çizgi oluşturmuştu ve burnundan derin derin nefes aldıkça solungaçları huzursuzca titreşiyordu.

Kasper’la oturabileceğimiz bir kanep ve çok sayıda sandalye olsa da Mikko eliyle oturmamızı işaret etmediğinden ayakta kaldık. Kraliyet ailesinden kişilerin huzurundayken izin verilmedikçe asla oturmazdık.

“Herhalde gelişiniz soruşturmayla ilgili,” dedi Mikko.

“Sizinle konuşmak istediğimiz birkaç konu var sadece. Uzun sürmez.” Endişesini dindirmek için sesime yumuşak bir ton vermeye çalışıyordum.

Linnea, Mikko’nun çok utangaç olduğunu söylemişti fakat aslen gergin değil, daha çok kızgın görünüyordu.

Fakat muhtemelen bir kral için korkuyor görünmektense sürekli asabi görünmek yeğdi.

Mikko başını salladı. "Anlatın."

Kasper, "Cyrano Moen'in nasıl safirlere ulaşmış olabileceğini biliyor musunuz?" diye sordu.

"Hayır." Mikko'nun elleri kucagındaydı ve bir eliyle gergince bacağına ovuşturmaya başladı. "Safirler krallığımızda en bol bulunan taşlardır. Belki birinden takas yoluyla almıştır."

"Bu olasılığı düşündük fakat elindeki safirler çok değerliydi," diye açıkladı Kasper. "Bayle bir tanesinin tahminen yirmi bin dolar edebileceğini söyledi."

Mikko'nun sert yüz ifadesi Kasper'ın getirdiği yeni haber karşısında değişmedi. Gözleri şimdi zemine kilitlenmişti. Bir dakika kadar kayıtsızca oturup cevap vermedi. Sonra, "O taşlar elinde olmamalıydı," dedi.

"Bununla ne kastediyorsunuz?" diye sordum.

"Bir muhafızın o taşları nasıl ele geçirebileceğini bilmiyorum." Mikko bize bakıp başını iki yana salladı. "Taşlara nasıl ulaştığı hakkında hiçbir fikrim yok."

Kasper, "Birisinin ona ödeme yapmış olabileceğinden kuşkuluyoruz," dedi, "Hayatınıza kastetmesi için."

Kral gözlerini yere çevirdi ve tek kelime etmedi. Elini bacağına gezdirmeyi bıraktı ve soluk alıp verirken solungaçlarının belli belirsiz hareketi de olmasa hâlâ bir heykel kadar hareketsizdi.

Ağır ağır ve dikkatle konuşarak ona, "O tür safirlere erişebilecek ve size zarar vermek isteyecek birilerini tanıyor musunuz?" diye sordum.

Elbette Kasper ve ben safirlere kimin ulaşabileceği-

ni biliyorduk ve listede sadece dört kişi vardı. Şüpheliler arasında üzerini çizdiğim tek kişi Marksinna Lisbet'ti. Linnea'ya zarar görebileceği herhangi bir işe kalkışmayacağı kadar değer verdiğine inanıyordum.

Fakat -dostane ve naif görünen- Kraliçe Linnea bile rol yapıyor ve her şeyi planlamış olabilirdi. Storratten'de onun hakkında öğrendiklerim kendisinin söylediklerinden ibaretti ve yalan söyleyip söylemediğinden emin olmamın hiçbir yolu yoktu.

Prens Kennet'la yeni kurduğum arkadaşlığa rağmen hâlâ ona hiç güvenmiyordum. Kralın küçük kardeşi olarak ağabeyini ortadan kaldırmak istemesi akla yatkındı fakat Linnea'ya neden bir saldırı planlayabileceğine dair bir fikrim yoktu.

Tabii bu düşünceler Cyrano'nun Mikko'ya ve Konstantin'in Linnea'ya düzenledikleri saldırıların ilişkili olduğu varsayımına dayanıyordu. Kasper'la üzerinde durduğumuz teori buydu.

Mikko'ya gelince, yüzünde sert bir ifade olan ve kısa yanıtlar veren kral hakkında gerçekten ne düşüneceğimi bilemiyordum. Onunla konuşursam bazı şeylerin açıklığa kavuşacağını ümit etsem de Mikko her zamankinden de ketumdu.

"Hayır." Mikko başını iki yana salladı. "Öyle biri aklıma gelmiyor."

Kasper, "Marksinna Lisbet'in dediğine göre kasaya sadece dört kişi girebiliyormuş," dedi. Bize fazla yardımcı olmadığından Kasper onu biraz sıkıştırıyordu.

Mikko, "Safirler sadece kasadan değil herhangi bir yerden gelmiş olabilir," diye kestirip attı.

Kasper'a baktım. Kralın iddiası bizim de aklımıza gelmişti fakat Skojare halkının geri kalanının ne denli yoksul olduğu düşünöldüğünde safirlerin başka bir yerden gelme olasılığı hayli düşöktü.

Kasper, Mikko hiçbir şey söylememiş gibi, "Kasaya girebilecek dört kişi eşinizin büyükannesi, kardeşiniz, eşiniz ve sizsiniz," diye ekledi.

"Zaten bildiğim şeyleri bana anlattığınız için teşekkür ederim fakat size yardımım dokunabileceğini sanmıyorum." Mikko aniden ayağa kalktı. "Daha fazla bilğim olmadığı için üzgünüm fakat güne hazırlık yapmaya başlamalıyım. Bayle Lundeen bugün bir toplantı düzenleyecek ve ikinizi orada göreceğimden eminim."

Kasper da, ben de afallamıştık. Kendimizi toplamamız birkaç saniye aldı. Sonra krala zaman ayırdığı için teşekkür edip süitinden çıktık. Elimizden başka hiçbir şey de gelmezdi.

Dışarı çıkıp kapıyı kapattıktan ve hole çıktıktan sonra Kasper'a doğru döndüm. "Bir şeyler biliyor," dedim.

"Fakat kimi koruyor?" diye sordu Kasper. "Kendisini mi yoksa değer verdiği birini mi?"

alamet

Kasper bana gidip dinlenmemi söylese de benim başka planlarım vardı.

Sabah boyunca notlarımızı gözden geçirip elimden geldiğince çok kişiyle konuşmamızın ardından Bayle Lundeen'in düzenlediği toplantıya yetişmek için hâlâ bir saatimiz vardı. Kasper ve ben Bayle'le konuşmaya çalışsak da bize ısrarla meşgul olduğunu, bizimle toplantı sırasında konuşacağını söylemişti.

Anlaşılan çok da iyi görünmüyordum çünkü Kasper gidip uzanmamı emretti ve beni toplantıdan önce gelip alacağına söz verdi. Teklifi düşünsem de uykunun kendimi biraz olsun daha iyi hissetmemi sağlamayacağını biliyordum. Bu yüzden bir tişört ve bir tayt giyip dışarı çıktım.

Sarayın arkasındaki taş avlu dış duvarlardaki dalgalara uygun şekilde kıvrılıyordu. Yuvarlaklaştırılmış yüz basamak avludan gölün kenarına uzanıyordu. Ağır ağır basamaklardan indim ve soğukun yol açtığı şoka direnerek kendimi sulara bıraktım.

Mayısta bile Superior Gölü donma noktasının biraz üzerindeydi. Skojareler basit araçlar ve büyü kullanarak buzlanmayı engelleseler de su hiç de ılık değildi.

İnsan bedeni hipotermiye en fazla on beş dakika dayanırdı. Fakat ben insan değildim. Skojareler soğuk suda rahatça hareket ederlerdi. Hep İskandinavya, Kuzey Avrupa ve Kanada'da yaşadıklarından buz gibi göllerin sıcaklığına direnebiliyorlardı.

Kaninler bile soğuğa uyum sağlamışlardı. Fakat Kasper ve Tilda'nın gölün soğuğuna benim kadar dayanabileceklerinden şüpheliydim. Pek hoş bir his değildi bu; sanki tenimin üzerinden elektrik akımları geçiyordu. Fakat bunun tuhaf bir şekilde keyifli olduğunu da inkâr edemezdim.

Soğuk nefesimi kesti ve sanki bedenimin uykuda olduklarından bile haberimin olmadığı kısımlarını uyandırdı. Suyun üzerinde sırtüstü uzandım. tepemdeki güneş beni ısıtırken soğuk su beni bir beşik gibi sallıyordu.

Tek yapmam gereken kafamı toparlamaktı. Son yirmi dört saat bulanık bir delilik anı gibi geçmişti ve olanlardan hiçbir şey çıkaramıyordum.

Cyrano'yu öldürdüğümü biliyordum. Bunun işimin gereği olduğu ve Cyrano'nun yaptıkları düşünüldüğünde yaptığımın doğru olduğunu biliyordum. Fakat onu öldürmemin bana neler hissettirdiğini çözemiyordum. Hissizleşmişim belki de. Hissizlik hüznün, pişmanlık ve gururla karışmıştı.

Hüznümün nedeni bir adamın ölmesi, pişmanlığımın nedeni ise başka tür bir yol izlesem Cyrano'nun hâlâ ha-

yatta olabileceği gerçeğiydi. Gururumun nedeni ise tam da aldığım eğitimin gereğini yerine getirmiş olmamdı. Gereken anda harekete geçip kralı kurtarmıştım.

Bu üç duyguyu birbirleriyle uzlaştırmak neredeyse imkânsızdı.

Kendimi suyun dokunuşlarına bırakmaya; ümitsizce işe, Konstantin'e ve Ridley'ye dair sonu gelmez endişelerimden bir an olsun uzaklaşmaya çalıştım. Ne kadar çabalasam da Ridley aklıma geliyor, onu düşünmek geride dalga dalga içime yayılan bir sızı bırakıyordu.

Onu düşünmek canımı çok yaktığından, gözlerinin ve bedenimi saran kollarının hatırasını zihnimden atmaya çalıştım.

Gözlerimi yumup zihnimi tüm düşüncelerden arındırmaya çalıştım ve sadece gölün sarayı yalayan dalgalarının sesine, güneşin sıcaklığıyla tezat içindeki buz gibi suya odaklanmaya çalıştım.

O an için sadece bunlar önemliydi. Çok yakında içeri dönmek ve Storvatten'de kimin kimi ve neden öldürmeye çalıştığına dair karmaşayı çözmeye çalışmam gerekecekti. Fakat şimdi ihtiyacım olan sadece *buydu*; her şeyin önemsiz olduğu, düşünmek zorunda kalmayacağım birkaç dakikamın olması.

Gözlerim kapalı olsa da güneşin parlaklığını gözkapaklarımın gerisinde seçebiliyordum. Gözkapaklarımın gerisindeki sarımtırak kırmızı değişmeye, görüşümü kaplayan bembeyaz, parlak bir ışığa dönüşmeye başladı. Dikkat dağıtan, kafa karıştıran bir etkisi vardı bunun. Gözlerimi açmaya çalıştığımda zaten açık olduklarını fark ettim.

Karların ortasında dikiliyordum fakat etrafımda ufuk çizgisi görünmüyordu. Sadece beyazlık vardı. Dünya dikildiğim yerin birkaç metre ötesinde kaybolup gitmiş gibi. Kalbim panikle hızlanırken olduğum yerde döndüm ve nerede olduğumu, neler olduğunu anlamaya çalıştım.

Aniden Konstantin Black belirdi; tepeden tırnağa siyahlar içinde önümde dikiliyor, bana gülümsüyordu. “Korkma, beyaz tavşan.”

“Neler oluyor?” diye sordum.

Bu bana hiç de rüya gibi gelmemişti. Fakat öyle olmalıydı. Göldeyken bir anda kendimi akıl almaz bir yerde, Konstantin’in yanında bulmamın başka hiçbir açıklaması yoktu. Uykuya daldığımı anımsamasam da son zamanlarda ne denli bitkin düştüğüm düşünülduğünde bu gayet mümkündü.

“Uzun süre kalamam,” dedi Konstantin.

Yüzündeki gülümseme çoktan silinmişti. Onu ilk kez saçını geriye atmış halde görüyordum ve siyah lüleleri yüzünün iki yanından sarkıyordu. Gözleri dövülmüş çelik rengindeydi, kılıçlarımızı yaptığımız türden çelik. Yaklaşıp beni dikkatle süzdü.

“Neden buradayız?” diye sordum.

“Burası hiçbir yer değil.” Konstantin başını iki yana salladı. “Storvatten’desin ve gitmen gerek.”

Gözlerimi kısıp ona baktım. “Nerede olduğumu nereden biliyorsun?”

“Pek çok şey biliyorum ve bunları nasıl bildiğimin bir önemi yok. Storvatten’de güvende değilsin, gitmen gerek.”

“Sen ve Viktor Dålig artık burada olmadığınızdan

bana gayet güvenli geliyor,” dedim.

Konstantin dudaklarını büzdü ve bir an için yüzünde kederli bir ifade belirdi. “Onun sana yaptıklarından sonra iyi olduğunu gördüğüme sevindim.”

“Neden?” Başımı iki yana salladım. “Neden umursuyorsun ki bunu?”

Konstantin çarpık bir gülümsemeyle, “Bilmem,” dedi. “Sadece artık masum insanların canlarının yandığına şahit olmak istemiyorum.”

“O zaman Viktor Dâlig’le işbirliği yapmayı bırakman gerek.”

Gökyüzü -etrafımızı saran beyazlığa gökyüzü denilebilirse- kararmaya ve griye çalmaya ve ayaklarımın altındaki kar titremeye başladı.

Konstantin, “Artık daha fazla dayanmayacak bu,” dedi. Dört bir yandan, belirsiz bir yerlerden gök gürültüleri gelir gibiydi. “Storvatten’den ayrılmalısın! Çok yaklaştığın için seni öldürmeyi planlıyorlar!”

“Neye çok yaklaştığım için?” diye sordum. Gök neredeyse siyaha dönmüştü. “Bunu nereden biliyorsun.”

“Emri Viktor Dâlig verdi. Yoluna çıkan herkesin öldürülmesini istiyor.”

Konstantin benden uzaklaşmaya başladı. Fakat ne adım atmış, ne de kımıldamıştı. Sanki etrafımızı çeviren karanlığın içine çekiliyordu.

“Kaç, beyaz tavşan,” dedi. Sesi gümbürtülerin arasında güçlkle işitiliyordu. Sonra ortadan kayboldu.

Gözlerimi Skojare sarayının üzerinde parıldayan parlak güneşe açtım. Hâlâ suyun üzerinde yüzüyor olmama rağmen nefessiz kalmıştım.

Her şey gözüme huzurlu ve sakin göründü. Ne gök gürültüleri ne de Konstantin Black vardı. Kendimi stres ve bitkinliğimden dolayı tuhaf bir rüya gördüğüme inandırmaya çalışsam da Konstantin'le gerçekten konuştuğum hissini üzerimden atamıyordum. Onun bir şekilde, başıma ödül konduğu uyarısında bulunmak için bir lysa ile beni ziyaret ettiğine.

suçlama

Her şeyin zıvanadan çıktığı yer, balık kavanozunu andıran toplantı salonu oldu. Sebep olan kişi ise kısa süre önce Konstantin Black tarafından ziyaret edilen biriydi.

Toplantı salonu saraydan dışa doğru, balon kabarcığı şeklinde bir çıkıntı oluşturunuyordu. Camdan bir iç, bir de dış duvar etrafımızı çeviriyor, bu görüntü bende göl bizi sarıyormuş, bir deniz canavarı hepimizi yutmaya çalışıyormuş hissi uyandırıyor.

Uzun masanın ucunda, odanın ortasında Kral Mikko dikiliyordu. Sağında kraliçesi, solunda kardeşi oturuyordu. Lisbet torunuyla yan yana oturuyordu. Odada sadece onlar, Kasper ve ben vardık.

Kennet omzunun üzerinden duvardaki bronz saate bakıp, "Toplantıyı Bayle düzenlemişti, değil mi?" diye sordu. "Kendi partisine gecikmenin kabalık olduğunu bilmiyor mu?"

Linnea, Kennet'a, "Kendi doğum günü partine geç geldiğinde klas bir teşrifin böyle olacağını söylemiştin," diye hatırlatmada bulundu.

Kennet sıırttı. "Bunun nedeni yaptığım her Şeyin klas olması."

Kennet espri yapsa da oradaki kimse havasında değil gibiydi. Bayle'in bizi bekletmesi de -Şimdiden yirmi dakika olmuştu- cabasıydı. Kasper'la ben masanın ucuna yakın bir noktada oturuyorduk; kurallara uygun Şekilde kraliyet ailesiyle aramızda belli bir mesafe bırakılmıŐtı. Mikko bize soğuk bakıŐlar atıyordu.

İçimden bir his her Şeyi kısa sürede çözemsek asla çözemeyeceğimizi söylüyordu çünkü orada artık eskisi kadar baş üstünde tutulmayacağız gibiydi.

"Of, Ægir aşkına." Lisbet öfkeyle iç çekti. "Kralım, belki de Bayle'i getirmesi için birini göndermelisiniz. Sıkılmaya başladık."

"Gelecek," dedi Mikko. Salondaki diğer herkesi boğan gerilim onu hiç etkilememiŐ gibiydi.

Neyse ki Bayle'in nihayet peşinde muhafızlarla gelmesiyle rahat bir nefes aldık. Bayle'e eşlik edenler o hafta boyunca tanıŐtıđım kıdemli muhafızlardı ve üzerlerinde üniformaları vardı. Bayle üniformasının üstüne bir de üzerinde balık pulu desenleri olan, platin bir yelek giymişti. Ceketinin üzerine giydiği bu parça gerçek metal-dendi ve saldırılardan korunma amaçlı bir zırhtı.

Bir Şeyler olup bittiğinin ilk iŐareti buydu. Kim bir toplantıya katılmak için zırh kuŐanırdı ki?

"Çok özür dilerim lordum fakat ilgilenmem gereken önemli bir iş vardı," dedi Bayle. "Birazdan size açıklayacağım." Gerçekten de sesi acele etmiş gibi nefessiz çıkıyordu.

Gergin bir hali vardı. Odaya bakınıyor, sık sık yut-

kunup dudaklarını yalıyordu. Konuşurken kekeliyordu. Arkasında duran muhafızın elinde kalın, manila bir zarf vardı ve gözlerini yere dikmişti.

“Sorun değil,” dedi Mikko. “Anlat.”

Bayle zaten bildiğimiz şeyleri tekrarlamaya başladı: Cyrano’nun Mikko’yu öldürme girişimini, benim ona engel oluşumu, Cyrano’nun karısı ve kızının kaçışını, safirleri ve o salonda kasaya girebilecek insanların o salondakilerden ibaret olduğunu.

“Bu sabah hepinizle konuşup kasaya en son ne zaman ve neden girdiğinizi sorduk,” dedi Bayle. Elini kılıcının kabzasına koydu. “Marksinna Lisbet üç ay önce muhasebe konularıyla ilgili olarak, defterdarla kasaya girmiş. Prens Kennet da iki gün önce Kasper ve Bryn’e kasayı göstermek için oradaymış.”

Bayle boğazını temizledi. “Kraliçe Linnea ve Kral Mikko aradan çok uzun zaman geçtiği için kasayı en son ne zaman açtıklarını hatırlamadıklarını öne sürdüler.”

“E?” Kannet bir kaşını kaldırdı. “Bunlardan bir anlam çıkarmamız gerekmiyor, değil mi?”

“Bunlardan hayır.” Bayle arkasındaki muhafıza dönüp adamın elindeki zarfı aldı. “Kasaya başka giren olup olmadığı kontrol etmek için veri tabanını gözden geçirdik ve şeye...bilgisayara göre kasaya en son giren kişi, şey, Kral Mikko’ymuş. Hayatına kastedilmesinden iki saat önce.”

Mikko hemen bir yanıt vermedi. Sadece başını iki yana salladı. “Bu kesinlikle doğru değil. Oraya gitmedim. Kasaya girmek için hiçbir nedenim yoktu.”

“Majesteleri, parmak izi taramaya göre girmişsiniz,” dedi Bayle.

Linnea, “Kral yalancı değildir,” diye tısladı.

Lisbet elini kaldırıp torununu susturdu. Gözlerini muhafızlara dikti. “Tüm bunlar ne demek oluyor?”

“Eh, şey...” Bayle bir kez daha boğazını temizledi. “Kral Mikko’nun kendisine saldırması için Cyrano Moen’e ödeme yaptığını düşünüyoruz. Cyrano onu öldürecekmiş gibi görünse de kral bir muhafızın araya girip kendisini koruyacağını biliyordu.”

“Saçmalık bu!” diye haykırdı Linnea. “Mikko ne diye kendisine sahte bir suikast düzenlesin? Hiçbir mantığı yok bunun.”

“Kral Mikko’nun size yönelik kaçırma girişimini planladığını düşünüyoruz, şüpheleri üzerinden çekmek için de suikast girişimini planladığını,” dedi Bayle. “Burada olup bitenlerin bir başkasının başının altından çıktığını düşünmemizi istemişti.”

Kennet koltuğuna yaslandı. Neredeyse kambur duruyordu. Kardeşine sadece bir kez baktı. Mikko ise Bayle’in söylediklerinden hiç etkilenmemişti. Sadece başını durmadan iki yana sallıyordu.

“Mikko bana asla zarar vermez,” diye ayak diredi Linnea. Masanın üzerine abandı. Bu hareketi Bayle’in ona inanmasını sağlayacakmış gibi.

“Tüm bu bilgiler ışığında buraya Kral Mikko Biâelse’yi kraliçeyi kaçırma girişiminde bulunduğu ve kendisine sahte bir suikast düzenletmek için Cyrano Moen’i tuttuğu için tutuklamaya geldik,” dedi Bayle. Odaya girdiğinden beri ilk kez sesi gür çıkmıştı.

“Bu ihanet!” Linnea artık çığlık çığlığa konuşur olmuştu. “Kralı tutuklayamazsınız!”

“Linnea, sus.” Lisbet elini Linnea’nın kolunun üzerine koydu. “Bırak da bu meseleyi onlar yoluna koysun.”

Pratikte bir hükümdar krallığının kanunlarını çiğnediği için tutuklanabilirdi. Skojare tarihine aşina olmasam da Kanin tarihini biliyordum ve Kanin tarihi boyunca sadece iki hükümdar tutuklanmıştı; kocasını zehirleyen bir kraliçe ve bir partinin ortasında şansölyeyi bıcaqlatan bir kral.

Tahtından indirilen krallar olmuştu. Birkaçı makamlarından ayrılmaya zorlanmış, birkaçı da idam edilmişti. Fakat nereyse asla tutuklanan bir kral olmamıştı. Teorik olarak kanunlar kraliyet ailesini de kapsasa da uygulamada asla öyle olmazdı.

“Hiçbir şey yapmadım ben,” diye gürledi Mikko. “Eşime asla zarar vermem ve asla yalandan bana suikast düzenlemesi için bir muhafız tutmadım.”

Fakat Mikko, Bayle’i ve muhafızları sürgünle ya da zindana tıkmakla tehdit etmemişti. Basitçe suçlamaları inkâr etmişti ki bu da muhafızları cesaretlendirdi. Kralın yanına gidip onu kelepçelediler.

Linnea muhafızlara bağırmaya başlayıp bunu yapamayacaklarını söyleyince muhafızlar kralı bırakmak, Lisbet de torununu tutup geri çekmek zorunda kaldı. Tüm bu olup bitenler boyunca Kennet’ın ağzından tek kelime çıkmamıştı.

Muhafızlar, Mikko’yu salondan çıkarırken kralın başı öndeydi ve geniş omuzları çöküktü. Durumunu neredeyse kabullenmiş gibiydi ve kral olarak sahip olduğu onca güçle suçlamalara karşı direnebilecekken neden böyle sessiz kaldığını anlayamıyordum.

Mikko'nun tavrı Kennet ve Linnea'nın onun hakkında söyledikleriyle örtüşüyordu; karşı koymak yerine kaderine razı gelirdi. Fakat bu o uzun ve iri yarı adamın başı önde, kendisini salondan dışarı çıkaran muhafızları azletmeye yanaşmadığı sahneyi daha da trajik kılıyordu.

Bayle gitmeden önce ayağa kalkıp ardından koştum ve onu kapıda durdurdum. "Kayıtlara bakmak isteriz."

"Zamanı gelince." Bayle benimle konuşsa da gözleri kapıdan dışarıya bakıyor, holde ilerleyen Mikko'yu takip ediyordu. "Üzerinde çalıştığımız bir dava var ve işimiz bittiğinde size de sıra gelecek."

Ona, "Hayır, biz de davanın bir parçası olmalıyız..." diye itiraz etsem de sözümü kesti.

Bayle sertçe, "Kusura bakma," dedi. "Az önce krallığımızın hükümdarını tutukladım. Uğraşmam gereken daha acil meseleler var."

Lisbet, Linnea'yı sakinleştirmeye çabalarken geri dönüp kendimi Kasper'ın yanındaki koltuğa bıraktım. Kasper da en az benim kadar şaşkın görünüyordu ve Kasper'ın hislerini belli etmemekle övündüğü düşünüldüğünde bu hali gerçekten anlamlıydı.

"Az önce ne oldu öyle?" diye sordu Kasper.

Başımı iki yana salladım. "Hiçbir fikrim yok."

ikilem

“Hanımefendi! Oraya giremezsiniz!” Fakat ne Konstantin’in ölüm tehlikesine dair uyarılarına ne de görgü kurallarını sorun eden bir hizmetkârın sözlerine kulak asacaktım.

Kennet’in süitinin kapısını çalmadan ve birilerinin beni içeri buyur etmesini beklemeden açtım. Kennet yatağının yanında dikilmiş, kravatını gevşetiyordu. Takım elbisesinin ceketini bir sandalyenin üzerine atmıştı bile.

“Hanımefendi!” Uşak peşimden aceleyle içeri girdi. “Gitmeniz gerek.”

Kennet uşağa, “Sorun yok,” dese de gözlerini üzerimden ayırmadı. “Kalabilir.”

Uşak beni küçümseyen gözlerle süzüp, “Siz eminseniz peki prensim,” dedi.

“Bizi biraz yalnız bırak. Ayrıca kimsenin içeri girmesini sağla.”

Uşak Kennet’i eğilerek selamladı ve kapıyı ardından kapatarak süitten çıktı. Süslemelerin daha hoş olması

haricinde Kennet'in odasının kaldığım odadan pek de farkı yoktu. Duvar kâğıdı soyulmamıştı ve incecik, gümüş rengi perdeler suya bakan pencereyi örtüyor, odaya bir mahremiyet hissi veriyordu.

Kennet kravatını çıkarıp yatağın üzerine attı. "Yüzündeki gülümsemeye bakılırsa bu dostça bir ziyaret olmamalı."

"Neden burada olduğumu biliyorsun," diye çıkıştım.

"Hayır, gerçekten bilmiyorum." Yatağın üzerine oturmuştu, sesi yorgun geliyordu ve her zamanki kasıntı hallerinden pek de eser kalmamıştı. Kennet'in sergileyeceğine ihtimal vermeyeceğim hayattan bezmiş bir tavrı vardı.

"Neden kardeşini savunmadın?" diye sordum.

Bana, "Sen niye savunmadın?" diye karşılık verdi.

"Çünkü o benim kardeşim değil, prens de değilim ben. Sözümü asla dinlemezlerdi."

Kennet saten yatak örtüsüne baktı. "Onlar kralı tutukluyorlardı Bryn. Beni de dinlemezlerdi." Sonra başını iki yana salladı. "Masum olduğundan emin değilim."

"Sence o mu yaptı?" diye sordum.

Gözlerini bana çevirdi. "Sence öyle değil mi?"

"Bilmiyorum," diye itirafta bulundum.

Kennet bana doğru hareketlendi. "Al işte."

"Yine de onu savunmalıydın."

"Sadece kardeşim olduğu için mi? Yoksa kralım olduğu için mi? Sence bu yüzden muaf mı tutulmalı?"

"Hayır. Elbette tutulmamalı."

Kennet başını yana eğip gözlerini kıstı. "Benim bu işte parmağım olduğunu düşünüyorsun."

"Henüz tüm olasılıkları elediğim söylenemez." Sözleri mi dikkatle seçmiştim.

“Bana güvenmiyor musun?” Kennet hafifçe sırttı ve ayağa kalkıp bana doğru yürüdü.

“Bence şu ara Storravatten’de herhangi birine güvenmek akıllıca olmaz.”

“Muhtemelen bu konuda çok haklısın.” Birkaç santim ötemde durup bana baktı. “Odama niye geldin Bryn.”

“Buralarda neler olup bittiğine dair gerçeği öğrenmek istiyorum.”

“Fakat bana güvenmiyorsun.”

Kennet’a, “Belki de yalan söylediğini seziyorumdur,” diye çıkıştım.

“Ya?” Kennet bir kaşını kaldırdı. “Şu an seni öpmek istediğimi söylerken yalan mı söylüyorum?”

Yarım adım geriledim. Açıksözlülüğü beni afallatmıştı. Kısa bir süre ona ne karşılık vereceğimi düşünmem gerekti. “Prens, dostluğuna değer veriyorum fakat hepsi bu.”

Kennet bana daha da yaklaşıp gülümsedi. “Prensine basit bir öpücük çok mu görüyorsun?”

Ona sertçe baktım. “Bu bir emir mi?”

“Hayır, tabii ki değil.” Kennet hemen ağız değiştirdi. “Bunu kastetmediğimi biliyorsun.”

Yüzünü süzerek, “Nereden bileceğim?” diye sordum. “Seni tanımıyorum ve sana güvenmiyorum.”

Kennet ilk kez hazırcevapça bir karşılık vermedi. Onda daha önce fark ettiğim bitkinlik geri geldi ve içimde ona karşı az da olsa bir sempati uyandı.

“Bugün uzun bir gün oldu ve sonraki günler daha da uzun olacak,” dedi Kennet. Kalın ve gür sesinde kabullenmişlik vardı. “Ve seninle oyunlar oynamayı ne kadar sevsem de bugün hiç halim yok.”

“Oyun oynamak istemiyorum,” dedim ona. “Sadece bana karşı dürüst olmanı istiyorum.”

Kennet uzun bir nefes verdi. “Bana soracağın tüm soruları elimden geldiğince dürüstçe yanıtlayacağım.”

“Kraliçeyi kaçırmaya ya da canını yakmaya çalıştın mı?”

Şaşkınlıkla başını geriye attı. “Elbette ki hayır.”

“Bunu kimin yaptığını biliyor musun?”

“Anladığım kadarıyla Konstantin Black denen şu adam.”

“Onu tanıyor musun?”

“Konstantin’i mi?” Kennet başını iki yana salladı. “Hayır. Onunla hiç karşılaşmadım.”

Gözlerimi kısıp onu süzdüm. “Yalan söylemiyorsun, değil mi?”

“Hayır, yemin ederim,” dedi Kennet. İlk kez ona gerçekten inandım. “Onu hiç görmedim. Hatta siz bize ondan bahsedene dek adını bile işitmemiştim.”

“Kardeşinin kraliçenin kaçırılmasıyla bir ilgisi var mı?” diye sordum.

Kennet ağzını açsa da aklındakini söylemekten vazgeçmiş gibiydi. Derin bir nefes almasıyla solungaçları şişip indi ve nihayet, “Sanırım kardeşim hiç bilmediğim birçok şeye bulaştı. İyi bir adam o ve adil bir kral olmaya çalışıyor fakat tahta geçtiği günden beri altından kalkamayacağı işlere girişiyor. Her ne yaptıysa niyetinin asla birilerine zarar vermek olmadığından eminim.”

“Ya sen?” diye sordum.

“Ne olmuş bana?” Yüzüne bir gülümseme oturmaya başladı.

“Sen iyi bir adam mısın?”

“Hayır, çok da iyi bir adam olduğumu söyleyemem,” diye itiraf etti Kennet. “Fakat kardeşime zarar verecek hiçbir şey yapmam asla. Ara sıra fikir ayrılığına düşsek de Mikko’yu severim ve başına kötü bir iş gelmesine izin vermem.”

Kennet’a, “Hapse girmesine göz yumdun,” diye hatırlatmamla yüzünü buruşturdu.

“Mikko hapiste,” dedi Kennet. “Fakat onu tutuklayan ben değilim ve yargılanacak. İsmi temize çıkaracak ve ben ona destek olacağım.” Ardından, “Ayrıca hapse girmekten kötü şeyler vardır,” diye ekledi.

“Kardeşini öldürmek için Cyrano’yu tuttun mu?” diye sordum.

Kennet gözlerini devirdi. “Sana söyledim, Mikko’ya zarar verecek hiçbir şey yapmam asla. Sorularına yeterince yanıt vermedim mi artık?” Gerileyen Kennet yatağa oturdu.

Ona, “Bir sorum daha var,” diye karşılık verdim. “Biri-
lerinin neden beni öldürmek isteyeceklerine dair bir fikrin var mı?”

“Ne?” Kennet başını iki yana salladı. Bu düşünce onu afallatmış gibiydi. “Hayır. Elbette yok. Kim seni öldürmek istiyor?”

“Kimse. Boş ver.” Konuyu kapatmaya çalıştım çünkü böylesi Konstantin Black’in beni rüyamda ziyaret edip Viktor Dâlig’in beni öldürtmek istediğini söylemekten daha kolaydı.

Kennet sırtıttı. “Seni etrafımda istememek için bir tek neden bile hayal edemiyorum. Sonu gelmez soruların harîç tabii.”

ümitsizlik

Penceremin ötesindeki su çok karanlık olduğundan güneşin doğup doğmadığını anlamam imkânsızdı. Uyumadan yatakta uzanıyordum. Gecenin çoğunu böyle uzanarak, uykusuz geçirmiştım. Alarmımın çalıp bana sabah olduğunu, artık kalkıp bir şeyler yapabileceğimi haber vermesini bekliyordum.

Her ne karar elimden bir şeyler geleceğinden emin olmasam da. Kasper ve ben önceki günün büyük bir kısmını Bayle'den evrak istemekle geçirsek de ısrarla bize Kral Mikko mahkemeye çıkana dek belgelerin kilitli tutulması gerektiğini söylemişti.

Bayle bize hiçbir konuda adamakıllı bilgi vermiyor, durmadan gizliliği öne sürüyordu. Bastırmaya çalışsak da orada sözümüz geçmediğinden elimiz boş kalmıştı. Mikko'yla konuşmaya çalıştığımızda avukatı bize engel oldu.

Mikko için yapabileceğimiz pek bir şey olmadığından Kasper oraya geliş amacımız olan göreve yeniden odaklanmamızı, saray muhafızlarının daha iyi çalışmasını

sağlayacak tavsiyede bulunmamızı önerdi. Öyle de yaptık; gece geç saatlere kadar uyumadan muhafızların kraliyet ailesini daha güvende tutması için yapılacak değişiklikler hakkında bir rapor yazdık.

Skojare kralı hapsedildiğinden ve krallık panik halinde olduğundan bunun da pek bir anlamı yok gibiydi. Tabii bir de Bayle Lundeen'in hâlâ elinde olması gereken- den fazla yetkisi olması konusu vardı. Öyle büyük bir karmaşa vardı ki buna bir de muhafızların yeniden organize edilmesi eklenemezdi.

Bayle'in yerine Kral Mikko'nun yokluğunda yerine geçecek kişi -büyük olasılıkla da Linnea, Kennet ya da Lisbet- gelebilirdi. Bir numaralı tavsiyemiz de bu olmuştu. Muhafızlar birliğinin baştan aşağı elden geçmesi gerekiyordu. En üstten başlayarak. Bayle gidince ve dava sona erince Skojarelerin doğru dürüst işleyen bir emniyet sistemiyle yeni bir başlangıç yapmaları iyi olacaktı.

Ürkekçe çalınan kapım olmayan uykumu böldü ve dönüp alarmlı saate göz attım. Henüz sabahın altısı bile değildi. Bu yüzden gelen her kimse iyi haberler getirdiğinden şüpheliydim.

Kapıyı açtığımda karşımda Linnea'yı buldum. Sabahlığının kapüşonu buklelerini gizliyordu ve gözlerinin altında kırmızı halkalar vardı. Porselen teni her zaman- kinden de soluk görünüyordu. Ümitsiz gözlerle bana bakıp burnunu çekti.

Neredeyse hıçkırarak, "Lütfen, bize yardım etmen gerek," dedi Linnea.

"Kime?" diye sordum.

"Mikko'ya ve bana." Linnea yanımdan geçip odaya girdi

ve işlemeli mendilini sıktı. “Onu dün gece gördüm ve berbat durumdaydı. Orada sadece yirmi dakika kalmama izin verdiler ve Mikko o halde yaşayamaz Bryn! Yaşayamaz!”

Kapıyı kapatıp elimi uzattım. “Sakin olun. Moralinizin bozuk olduğunu biliyorum fakat her şey yoluna girecek.”

Linnea, “Bunu nasıl söyleyebilirsin?” diye bağırdı. “Kocam zindanda!”

“İsteri krizlerine kapılmak onu oradan daha çabuk çıkarmaz.”

“Biliyorum. Özür dilerim.” Linnea gözlerini mendille sildi ve yatağa oturdu. “Bu nasıl olur, bilmiyorum bile. Kral nasıl tutuklanabilir?”

“Kral da sıradan insanlar gibi yasalara tabi,” dedim. Okulda bize öğretileni söylüyordum sadece. Yine de herkes bunun doğru olmadığını bilirdi.

Linnea sözlerime aldırış etmeden, “Beni koruyacaklarını söylüyorlar,” diye ekledi. “Fakat neden Mikko’dan korunmak isteyeyim ki? O beni *seviyor!*”

“Hâlâ soruşturma yapıyorlar,” diyerek onu yatıştırma-ya çalıştım.

Kapüşonunun altından bana bakarken dudakları titredi. “Krallıkta neler olup bittiğini bile bilmiyorum. Mikko’nun adil bir şekilde yargılanacağına nasıl güvenebilirim? Ya onu suçlu bulurlarsa? O zaman ne olacak ona? Ya bana ne olacak?”

Ona verecek daha iyi bir yanıtlım olmasını dileyerek hüznle başımı iki yana salladım. “Bilmiyorum.”

Linnea hüsrarla haykırdı: “Bunun olduğuna inanamıyorum. Ben kraliçeyim! Benim de söz hakkım olmalı.”

“Bu adil değil,” dedim.

Esasen hem Kanin hem de Skojare toplumları ataerkildi; kadınlar sadece uç durumlarda ve kısa süreliğine hükümdar olabilirlerdi. Genellikle de kocaları olan kral öldükten sonra ve oğulları prens reşit değilse. Diğer kabileler sosyal açıdan bizden daha ileriydiler ve erkek veliahtların yokluğunda kadınların kabilenin başına geçmesine izin veriyorlardı. Fakat Kanin diğer çoğu kabileden daha gelenekçiydi.

Linnea kraliçe olarak gücünü kocasından alıyordu. Mikko hâlâ kralken bir çocuk yaparsa da oğlundan alacaktı. Mikko tacından olursa Linnea da tacını kaybedecekti. Kral zindana atıldığından Linnea'nın gücüne de Mikko'yla beraber kilit vurulmuştu.

"Neler oluyor?" Kasper elinde kılıcıyla odamın kapısını ardına kadar açtı.

Uykudan kalktığı için saçları dağınık olan Kasper'ın üzerinde sadece pijama altı vardı ve kalbinin üzerindeki tavşan dövmesi meydandaydı. Högdragen'dekilerin birçoğunda bu dövmenin olduğunu bilsem de Kasper'inkini ilk kez görmüştüm.

"Hiçbir şey." Kasper'ı sakinleştirmek için ellerimi uzattım. "Her şey yolunda."

"Bir gürültü işittim," dedi. Herhalde Linnea'nın bağırışlarını kastediyordu. Şaşkın halde etrafına baktı. "Kraliçe neden burada?"

Geçen her saniye ümitsizliği artan Linnea, "Kraliçe miyim ki ben?" diye sordu.

Kasper'a durumu, "Sadece biriyle konuşma ihtiyacı duymuş," diye açıklamamla rahatlayıp kılıcını indirdi.

"İhtiyacım olan yanıtlar," dedi Linnea.

“Büyükannenizin krallıkta çok sözü geçiyor,” dedim. “Onunla konuşmalısınız. Neler olacağını eminim benden çok daha iyi biliyordur.”

“Biliyor,” dedi Linnea. Fakat bu onu pek de memnun etmemiş gibiydi. “kralın yokluğunda başa kimin geçeceğine karar verecek olan komitede fakat beni dinlemiyor. Ne zaman ona Mikko’dan bahsetsem bana sabırlı olmamı ve eninde sonunda gerçeğin ortaya çıkacağını söylüyor.”

Kasper, “Bu sağduyulu bir tavsiye,” dedi.

Linnea’nın aklına bir şey gelmiş olacaktı ki aniden canlandı. Gözleri heyecanla parlıyordu. “Fakat seni dinler. İkinize güveniyor. Onunla Mikko hakkında konuşursanız sizi dinlemek *zorunda* kalır.”

Sözlerimi dikkatle seçerek, “Kraliçem, bence yeterince düşünmeden sonuçlara varıyorsunuz,” dedim. “Marksinna Lisbet’in başka bir krallıktan gelen iki muhafızdansa sizin sözünüze kulak vermesi daha olası. Kraliçe ve onun torunu olarak bizden çok daha nüfuzlusunuz.”

“Saçmalık.” Sözlerimden hiç etkilenmeyen Linnea hızla ayaklandı. “Ninem beni bir çocuk olarak görüyor. Sizin görüşlerinize saygı duyuyor. Hemen benimle gelip onunla konuşmalısınız.”

“Hemen mi?” diye sordu Kasper.

“Eh, giyinmeniz için size biraz zaman vereceğim.” Linnea, Kasper’ın çıplak göğsüne baktı. “Fakat siz hazırlanır hazırlanmaz gideceğiz.”

Marksinnanın fikrini değiştirebileceğimizden gerçekten şüpheliydim. Tabii Mikko’nun masumiyetine ikna olmamıştım da. Fakat onun suçlu olduğuna da ikna olmamıştım.

tecrit

Üçümüz koridorda ilerlerken Linnea elimi tutuyor, neredeyse beni peşinden sürüklüyordu. Lisbet'in süitine girdiğimizde de beni çekiştirmeye devam etti. Elini bırakmak ya da kendi elimi çekip kurtarmak istesem de öyle sıkıca kavramıştı ki buna ihtiyacı olduğunu düşündüm.

"Sizler burada ne arıyorsunuz?" diye sordu Lisbet. Sesinde hayretten çok rahatsızlık seziliyordu.

Saat erken olsa da Lisbet çoktan kalkmış, güne hazırlık yapıyordu. Her zamanki sabahlıkları ve elbiselerinin yerine dökümlü, geniş paçalı bir pantolon ve şık bir bluz giymişti. Uyumlu renkteki ceketini özenle yatağın üzerine sermişti. Hızlıca odada geziniyordu; iri ve sarkık küpelerini takarken bize sadece göz ucuyla şöyle bir baktı.

Linnea tüm gücünü toplayıp, "Seninle Mikko hakkında konuşmak istiyoruz," dedi.

Lisbet bitkince, "Bugün birçok toplantım var, hepsi de onun hakkında," diye yanıt verdi. Makyaj masasının çekmecesini karıştırmaya başladı. "Onun hakkında tek

kelime daha edebileceğimi sanmıyorum.”

Linnea elimi bırakıp benden uzaklaştı. “Fakat nine, Mikko masum! Bryn ve Kasper da öyle düşünüyor!”

Kasper bu açıklama karşısında afalladı. Çünkü öyle hissettiğini belli edecek tek kelime etmemiştir.

Anlaşılan Lisbet aradığını bulmuştu -bol mücevherli bir bilezik- ve bileziğini takarken sırtını dikleştirip bize baktı. “Bu doğru mu?”

“Kral Mikko’nun kesinlikle suçlu olduğuna işaret eden hiçbir delil görmedim,” diye yanıt verdim. Linnea’yı gücendirmemek için sözlerimi özenle seçsem de doğruyu söylemekten şaşmamam gerekiyordu. “Fakat delilleri görmeme izin verildiği de söylenemez.”

Lisbet başını salladı. “Talihsiz bir zorunluluk bu.”

Önceki gün ne zaman Kasper’la bilgi edinmeye çalışsak duvara tosluyorduk. Lisbet’ten Linnea gibi Mikko’nun haksız yere itham edildiği fikrini savunmasını isteyecek kadar ileri gitmeyecek olsam da Lisbet’in önümüze çıkan engelleri kaldırıp kaldıramayacağını görmek için mümkün bir fırsat ele geçirmiştik.

“Bilgiye erişimimiz daha fazla olsaydı, eminim daha fazla yardımcı olabilirdik,” diye söze girsem de Lisbet elini kaldırıp beni susturdu.

“Şimdiden fazlasıyla yardımınız dokundu,” dedi Lisbet. “Fakat korkarım buradaki zamanınızı doldurdunuz. Bir başka kabilenin mensupları -ne kadar iyi niyetli ve iyi eğitilmiş olsalar da- kralımızın kaderinin tayin edilmesine karışamazlar.”

Gözlerimi yere diktim. “Elbette.”

“Burada her şey büyük bir değişimden geçiyor ve to-

runumun artık çok daha güvende olduğuna inanıyorum. Sizin sayenizde.” Lisbet, “İkiniz de Storvatten’deki yaşam tarzımızın iyileştirilmesinde önemli bir rol oynadınız,” diye ekledi.

Lisbet’in bizden huzurundan çekilmemizi istemek üzere olduğu belliydi. Bu yüzden Kasper, “Tavsiyelerimize dair bir rapor hazırlıyorduk,” dedi. “Raporu ne yapmamızı istersiniz?”

“Raporu bitirmenizi isterim,” dedi Lisbet. Tüm önerilerinizi kesinlikle gözden geçireceğiz.”

Sohbet kocasından uzaklaştıkça daha da sabırsızlanan Linnea, “Fakat nine, Mikko...” diye yakındı. Çaresizliği düşünüldüğünde bu hali gayet anlaşılırdı.

“Linnea, canım, bu meseleyi zaten defalarca konuştuk.” Lisbet’in ses tonu yumuşak olsa da gerginliği yüzünden okunuyordu; gergin gülümsemesi ve gözlerindeki hiddet. “Soruşturma neler olacağına karar verecek. Onu sevdiğini biliyorum fakat gerçeği öğrenmek için -ben ve tüm krallık gibi- beklemen ve o gerçek her neyse ondan hoşnut olmayı öğrenmem gerek.”

Linnea gözlerinde yaşlarla, “Fakat bu adil değil!” diye bağırdı. “Doğru değil bu! Bryn! Söyle ona!”

Başta tek kelime etmedim; böylesi bir duruma hazırlıksız yakalanmıştım. Fakat nihayet, “Kraliçem,” dedim, “bu konudaki düşüncelerimin sonuca etki etmeyeceğini biliyorsunuz.”

“O haklı Linnea,” dedi Lisbet. “Sabırlı olmayı öğrenmelisin.”

Linnea platin lülelerini geriye attı ve sakın olmaya çalıştı fakat sabahtan beri soğukkanlılığını korumakta

hayli zorlanıyordu. Bu kadarı ona fazla gelince hıçkırarak ağlamaya başladı. Büyükannesi onu teselli etmek için uzansa da Linnea, Lisbet'in elini itti. Özürler mırıldanıp yan taraftaki banyoya gitti ve kapıyı sertçe kapattı.

Lisbet, "Taşkınca hareketleri için özür dilerim," dedi. "Hâlâ çok genç ve şu son birkaç hafta onu çok yıprattı."

"Özür dilemenize gerek yok," dedim. "Fakat konuşmanızdan anladığım kadarıyla burada daha fazla kalmayacağız gibi."

Lisbet yatağın yanına gitti ve önünde iri, safir bir broş olan ceketini giydi. "Elinizden gelen yardımı verdiğinizizi düşünüyorum."

"Ya kraliçenin emniyeti ne olacak?" diye sordum. "Ya kendi emniyetiniz?"

Zihnimin bir köşesinde Konstantin'in Storvatten'de hayatımın tehlikede olduğuna dair uyarısı vardı; tabii beni gerçekten bir lysa'yla ziyaret etmişse ve gördüğüm stresin yol açtığı basit bir rüya değilse. Her halükârda bunun bir önemi yoktu. Linnea'nın emniyette olmadığını ya da orada yapacak işlerim olduğunu hissedersen gitmek için çabalayacaktım.

"Bu konuyla muhafızlara hissettirmeden ilgileneceğim ve gerekeni yapacağım. Ayrıca seni temin ederim, Linnea'nın hayatını kendi hayatımdan daha değerli görüyorum." Linnea üstüne basa basa, "Emniyeti benim en büyük önceliğim olacak," dedi.

"Marksinna, torununuzu ne kadar sevdiğinizi biliyorum fakat affınıza sığınarak söylemeliyim ki krallık gözlerinizin önünde çöküyor," dedim. "Ve ikinizi de çevreleyen tehlikenin süreceğinden korkuyorum. En azından

yönetim Bayle Lundeen'in elindeyken."

"Bugün kralın yokluğunda vekil olacak kraliyet ailesi üyesinin ilan edileceği bir toplantıya katılacağım," dedi Lisbet. "Vekilliği almak için elimden geleni yapacağım ve ilk işim Bayle'i görevden almak olacak." Bana sert bir bakış attı. "Ben ayakta oldukça bu krallık çökmeyecek."

Onunla tartışmak istesem de aslen Lisbet'in gücü benimkinden çok öteydi. Konu Skojarelerin sorunlarının üstesinden gelmek olduğunda benden çok daha donanımlıydı. Cyrano Moen'i ortadan kaldırarak ve Lisbet'i Bayle'i görevden almaya ikna ederek Linnea'nın emniyeti için elimden gelen her şeyi yapmıştım.

"Seninle daha uzun konuşacak zamanım olmadığı için üzgünüm fakat senin de takdir edeceğin gibi krallığımız çılgınca bir dönemden geçiyor," dedi Lisbet. "Raporunuzu bitirdiğinizde bana getir. Sonra Doldastam'e dönmekte özgürsünüz."

veda

Kasper'la ayrıldığımızdan beri Doldastam'de hava biraz ısınırsa da krallık hâlâ karlar altındaydı ve mayıs ayı için bile gayet olağan bir durumdu bu. Skojare sarayının pencerelerinden dışarı bakıp etrafımızı çeviren karanlık suları görmeye alıştığımдан bulutlu göğü ve karla kaplı manzarayı görmek bana tuhaf bir ferahlık hissettirmişti.

Marksinna Lisbet'in bize Storvatten'deki misafirliğimizin sona erdiğini söylemesinin ardından Kasper'la günün geri kalanını uzun tavsiye listemizi mükemmelleştirmekle geçirmiştik. Linnea'yı savunmasız bırakmadığımızdan emin olmak istiyordum ve listeyi Lisbet'e verdiğimde herhangi bir ihtiyaçları olursa bizi çağırabileceklerini tekrar tekrar söyledim.

Linnea'yla vedamız kısa ve buruk oldu. Çok bir şey söylemedi. Başını öne eğip minnet sözcükleri mırıldanmayı yeğledi. Ben vedalaşmamızın bununla sınırlı kalacağını düşünerek gitmek için arkama döndüğümde üzerime atlayıp bana sıkıca sarıldı ve omzumda ağladı.

Hıçkırıklar arasında, “Beni unutmamalısın Bryn,” dedi.

Ne yapacağımı bilmediğimden çekingence sırtını sıvazladım ve, “Tabii ki unutmayacağım,” dedim.

“Geri geleceksin, değil mi?” Linnea beni bırakıp gözlerini sildi. Kendisini toplamaya çalıştı. “Sana ihtiyacım olursa yani?”

“Elbette, bana ne zaman ihtiyacınız olursa,” dedim. Sonra ona, “Sizin ve kralın başınıza kötü bir şey gelmesine izin vermem,” diye söz verdim. Yine de Doldastam’deyken bu sözümü nasıl tutabileceğimi bilmiyordum.

Yanaklarından aşağı yaşlar süzülen Linnea bana gülmüseddi. Onu bu şekilde terk etmek istemesem de Kasper gitme zamanımızın geldiğini söyledi. Gitmemiz emredilmişti ve artık orada yapabilecek bir şeyimiz yoktu. Linnea’yı büyükannesine emanet ettim.

Storvatten Sarayı’nda kargaşa hâkimdi. İnsanlar koridorlarda oradan oraya koşuşturuyordu. Marksinna Lisbet, Prens Kennet ve danışma kurulunun toplantısında bütün sabah bir sonuca varılmayınca, üyeler kimin kral olacağını karara bağlayamadan toplantıyı ertelemişlerdi. Bunun nedeni kısmen kimsenin kralın tahtından ne kadar uzak kalacağı üzerinde bir fikir birliğine varamamalarıydı.

Genellikle gelişimiz ve gidişimiz sırasında çantalarımızı bir uşak taşırdı. Fakat o gün ya uşaklar başka kasabalardan gelen Skojare yetkilileriyle ilgilenmekle meşguldüler ya da biri onlara emirler yağdırmakla fazlasıyla meşguldü. Her halükârda valizlerimizi toplama işi bize kalmıştı.

Koridorlardaki ölçüsüz kalabalık ilerlememizi güçleştirmese bunu sorun ettiğim de yoktu.

İkimiz labirente dönmüş koridorlarda ilerlerken Kasper'a, "Gitmememiz gerekirdi," diye mırıldandım.

Kasper, "Högdragen olmanın gereği budur; senden isteneni senden istendiği sürece yapar sonra bırakırsın," deyip gülümsedi.

Eşyamızla tek parça halinde kapıya varmayı başardık. Durup etrafımızdaki buzu andıran saraya baktım.

"Sence Linnea ve Mikko güvende olacaklar mı?" diye sordum.

"Bence Lisbet baştayken burası uzun zamandır olmadığı kadar güvenli olacak," dedi Kasper.

Haklıydı. Muhafızlar üzerinde değişiklikler yapmaya başlamıştık fakat bunları bitirecek kişi Lisbet olacaktı. Ayrıca Linnea her zaman bana bir lysa ile ulaşabilirdi ve bunu yaparsa o beni çağırır çağırmaz yanına giderdim.

Sarayın kapısını açtığımda Kennet bizi durdurmak için ana holdeki telaşlı kalabalığı yararak aceleyle yanıma geldi.

"Gerçekten tek kelime etmeden gidecek miydin?" diye sordu Kennet. Yanımıza neredeyse koşarak geldiği için nefes nefese kalmıştı.

"Bugün çok işiniz vardı," dedim. "Nerede olduğunuzu bile bilmiyordum ve zamanınız olmayacağını düşündüm."

Kennet bana gülümseyip, "Senin için her zaman zamanım vardır Bryn," dedi.

Yanımızda ne yapacağını bilemeden dikilen Kasper boğazını temizledi. Bunu kendisinin de orada olduğunu hatırlatmak için mi yoksa prensle açık açık flört etmeme

iyi gözle bakılmayacağını vurgulamak için mi yaptığından emin olamadım. Fakat bir önemi de yoktu. Konuşmayı kısa tutmaya niyetliydim.

“Burada olduğum süre boyunca bana zaman ayırdığınız için teşekkür ederim prens,” dedim.

“Benim için gerçekten bir zevkti.” Kennet gözlerini bana dikti. Gözlerinin o harika mavisinin sadece filmlerde olduğunu sanırdım. Dudakları buruk bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Tekrar görüşene dek hoşça kal.”

Ve böylece Storvatten'den ayrıldım, gurur ve şüphenin tuhaf bir bileşimini hissederek. Bana verilen görevi yerine getirmiş, bunu da elimden geldiğince iyi yapmıştım. Fakat sarayı istikrarsız halde arkamda bırakmak beni pek de mutlu etmemişti.

O salı Doldastam'ı çevreleyen duvarlardan geçtiğimizde vakit gün ortasıydı. Kapı kilitlenmişti ve başında nöbet tutan iki Högdragen akıl almaz bir titizlikle kimliklerimize ve belgelerimize göz atmışlardı. Aslen hazır başlamışken cipini de aramamalarına biraz şaşırmıştım.

Storvatten'de geçirdiğim zamanın ve uzun geri dönüş yolunun ardından tek istediğim üzerime rahat bir kıyafet giymek, Bloom'u tımar etmek ve belki elime güzel bir kitap alıp yatağıma kıvrılmak ve bir süre her şeyden uzaklaşmaktı.

Elbette bunları yapacak zamanım yoktu. En azından hemen yapamayacaktım. Kasper'la bir görevi henüz bitirmiştik. Bu da Kral Evert'a görev sonrası brifingi vermemiz gerektiği demek oluyordu.

Artırılmış güvenlik önlemlerinden dolayı kapıda bizi bir uşak yerine Elliot Vään -kendisi bir Högdragen mu-

hafızıydı- karşıladı. Kasper'la ikisi birlikte epey bir süre çalışmışlardı ve iyi arkadaşlıklar. Elliot bizi toplantı salonuna götürürken Kasper'la biraz sohbet ettiler. Ben ise eve dönüşüme alışmaya çalışıyordum.

Storvatten'deki cam duvarlar ve pırıltılı duvar kâğıtlarından sonra Kanin sarayı kesinlikle gözüme daha karanlık görünmüştü. Burada etrafımızı gaz lambalarıyla aydınlanan taş duvarlar çeviriyordu. Her köşede mücevherler ve antika eşyalarla sağlanan zarif dokunuşlar olsa da ortaçağ havası Kanin sarayına çok daha hâkimdi.

Üçümüz toplantı salonuna yaklaşırken Kasper, Elliot'a, "Biz yokken işler nasıl gitti?" diye sordu.

Elliot başını iki yana salladı. "İşler pek iyi değil."

"Nasıl yani?" diye sordu Kasper. Sohbeta olan ilgimin canlanmasıyla ikisine doğru döndüm.

"Şu an anlatamayacağım kadar uzun hikâye." Elliot eliyle toplantı salonuna işaret etti. "Zaten kral olanları size anlatacaktır. Birazdan gelir."

Elliot'ın daha fazlasını anlatmasını tercih ederdim fakat kralla görüşmek bir muhafızla sohbet etmekten daha öncelikli bir işti. Yerime oturmak için masanın başına gittiğimde Kasper boğazını temizledi.

Dönüp ona vaktim. Ellerini sırtında kavuşturmuş, dimdik duruyordu. "Ne var?"

"Bir Högdragen ayakta durur."

"Fakat kralla toplantı yapacağız. Hep otururum ben."

Kasper gözlerini dosdoğru karşıya dikti. "Bir Högdragen ayakta durur."

"Ayakta durmam gerektiğini mi söylüyorsun yani?"

“Sana emir verecek konumda değilim.”

Gözlerimi devirdim. “Bir hafta boyunca birlikte çalıştık. Yanlış yaptığımı düşündüğün bir şey varsa bana söyle.”

Ağzı seğiren Kasper bana dönüp, “Bence yüksek makamlardaki insanlarla fazla sıkı fıkı oluyorsun.”

Ağzım açık kalmıştı. Belki duruşum filan hakkında öğütler bekliyordum. Storvatten’de beni düzelttiği tek konu yeterince dik durmamamdı.

“Öyle şok olmuş gibi durma.” Kasper iç çekti ve omuzları gevşedi. “Niyetim kötü değildi ve senden hoşlanmaları iyi. Davranışların ve diğerleriyle etkileşimin hakkında çok şey söylüyor bu, özellikle de hizmetlerindeki sevmekte zorlanan yüksek makamlarda kişilerle etkileşimin hakkında.”

“Kötü bir şey olduğunu düşünmesen konusunu açmazdın,” dedim.

“Bence tehlikeli bir şey,” diye açıkladı Kasper. “Kraliçe Linnea sana bir hizmetkârdan -ki bir muhafız bir hizmetkârdır- çok dost gibi davrandı.”

Gözlerimi yere diktim. “Storvatten’de tuhaf olaylar yaşandı. Kraliçenin de güvenecek birine ihtiyacı vardı.”

“Mesele bundan ibaret değil,” dedi Kasper. “Ridley’yle çok samimisin ve o senin patronun. Ayrıca kralına ve kraliçene karşılık veriyorsun.”

“İşim elimden geldiğince bu krallığa hizmet etmek ve bu da demek oluyor ki yanlış bir iş yapıldığını düşünüyorsam elim kolum bağlı durmam; yanlış yapanın başında bir taç olsa bile.” Konuştukça sesimi yükseltmişim. Kasper benimle elinden geldiğince nazik konuşsa da bu durumda kendimi savunma ihtiyacı duymamam güçtü.

“Bryn.” Kasper kapıya baktı. Kralın her an içeri girmesini bekliyor gibiydi ve avucunu sesimi alçaltmam gerektiğini kastederek yere indirdi. “Sana saldırmıyorum. Niyetinin ne kadar iyi olduğunu ve işinde iyi olduğunu biliyorum.”

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. “Konuşmandan hiç de öyle anlaşılmıyordu.”

“Çalışırken görüşlerim ve hislerimi bir kenara koyarım,” dedi Kasper. “Sadece benden isteneni yaparım ve işim bitti mi biter. O günü bitirip eve, Tilda’nın yanına giderim ve çok yakında yuvamıza bir bebek gelecek. O evde görüşlerim ve düşüncelerim vardır çünkü oradayken kendi hayatımı yaşarım. Tüm bunların yeri orasıdır.”

Kasper’a, “Sen de işini benim kadar önemsiyorsun,” diye karşılık verdim.

Kasper beni, “Hayır, ben işimi senin kadar ciddiye alıyorum,” diyerek düzeltti. “Benim için en önemli şeyler işim, kral, kraliçe değil. Tilda, ailem ve dostlarım. Tutkularım bunlar. Fakat isteyken çenemi kapatır, işimi yaparım.”

Başımı iki yana salladım. “Eh, sanırım verdiğim hizmet benim için bir işten öte. Halkımıza yardım etmek için her şeyi feda etmeye hevesliyim ben -Ridley’yi düşünmeden edemedim ve onu her düşündüğümde göğsüme oturan sızıyı bastırdım- bu yüzden görevimin sınırları dışına çıkıyorsam bunun tek nedeni bu işin benim için çok önemli olmasıdır.”

Kasper, “Canını sıkmak istemiyorum Bryn,” dedi. “Kendini işine adamana hayranım, herkes hayranlık duyuyor buna. Tek söylediğim işini tüm hayatına çevirme-

nin iyi olmadığı ve daha da tehlikeli olan ise hükümdarın olan kişileri arkadaş gibi görmen.”

Karşı çıkmak için ağzımı açacak olsam da fazlasıyla savunmacı bir tavra geçtiğimi fark edip sustum. Çünkü Kasper doğruyu söylüyordu. Her gece Tilda'nın ve gelecekteki çocuklarının yanına gidiyordu; ben ise boş bir çatı katına.

Kendim için seçtiğim hayat buydu. Fakat gerçekten istediğim hayat mıydı bu?

operasyonlar

Bloom'a binmem bile huzursuzluğumu gidermedi. Atın elinden geleni yapmasına; dörtnala, tüm gücüyle Doldastam'ı çevreleyen duvar boyunca gitmesine rağmen onu ahıra geri götürdüğümde kendimi biraz olsun daha iyi hissetmiyordum. Burnunu bana her zamankinden daha çok sürtüyordu ve bana değen yelesi ipek kadar yumuşaktı. Gitmeden önce ona fazladan bir elma verdim.

Krala verdiğim görev sonrası rapor beklediğim gibi geçmişti; Mikko'nun tutuklandığını önceden haber alan kral daha çok Mikko'nun yokluğunda Skojare'ye kimin hükmedeceğiyle ilgileniyordu. Fakat Evert'ın her zamankinden daha dalgın bir hali vardı ve iyi iş çıkardığımızı söyleyip bizi alelacele tebrik ederek birkaç dakikada toplantıyı noktaladı.

Storvatten, Konstantin hatta Kasper'ın attığı nutkun bana verdiği endişeyi üzerimden atmak istiyordum fakat bunun için işle ilgili her şeyle yüzleşmem gerekiyordu. Bu yüzden şehirde öylece gezinmeye, kafamı boşaltmaya

çalıştım. Ayaklarım beni iz sürücü okuluna götürse de Ridley'yi görmemle binanın uzağından dolaştım. Henüz kesinlikle onu görmeye hazır değildim.

Yürürken okulun arkasındaki eğitim alanına baktım. Alanın etrafı çocuklar orayı oyun alanı sanmasınlar diye tahta bir çitle çevriliydi. Çoğunlukla düz ve bol olan alanda bir tırmanma duvarı ve birkaç başka engel vardı ve toprak zemini karların kürenmesiyle ortaya çıkmıştı.

Hava donma noktasının altında ve rüzgârsız olduğundan iz sürücülerin koşu yapması için ideal bir gündü. Buna karşın alanda sadece iki kişi gördüm ve aramızdaki mesafeden dolayı Ember'ın biriyle antrenman yaptığını ancak birkaç saniye sonra fark ettim.

Siyah saçlarını atkuyruğu yapan Ember'ın üzerinde siyah bir termal tişört ve baldırının yarısına kadar çıkan çizmeler vardı. Talim yaptığı partneri bir erkekti ve başında bir bere olması hariç, üzerinde Ember'ınkilerle aynı kıyafetler vardı. Kendisinden daha uzun boylu ve geniş omuzlu olmasına rağmen Ember adamı rahatça itip kakıyordu.

Etrafta kimse olmadığından gidip bir selam vermeye karar verdim. Çitin yanına varmıştım ki nihayet Ember'ın rakibini tanıdım ve Ember'ın o an yere çaldığı kişinin ne yazık ki Marki Linus Berling olduğunu fark ettim.

“Ne yapıyorsunuz?” diye sordum. Fakat ağzımdan çıkan sözler dostane bir selam gibi değil, hesap sorar gibi çıkmıştı.

Daha önce bir marki ya da marksinnayı hiç eğitimde görmemiştim. Bunun nedeni de daha çok bir iz sürücü-

nün asla ama asla asillere el sürmemeleri kuralıydı. Özellikle de Ember'ın yaptığı gibi.

“Bryn!” Ember bana sıırttı. Belli ki sesimdeki suçlayıcı tonu fark etmemiştı. “Bugün geri döndüğünü işittim.”

“Hey, Bryn.” Linus bana gülümserken Ember elini uzatıp markinin ayağa kalkmasına yardım etti.

“Siz ikiniz ne yapıyorsunuz?” Bu sefer sesimi ilk seferki kadar öfkeli çıkarmamayı başarmıştım. Çite yaslandım.

“Sen gittiğinden beri Linus’un iz sürücüsü oldum, işim onu havaya sokmak.” Ember bana doğru yürürken Linus bir yandan pantolonundaki karı silerek onu takip etti.

“Bu harika,” dedim. Sözlerim samimiydi de. Ember iyi bir iz sürücüydü ve Linus’a çok faydası dokunacağından emindim. “Fakat ne zamandan beri havaya sokmak askeri talimi de içeriyor?”

“Ondan bana öğretmesini istedim.” Linus şapkasının ucunu kaldırınca gözlerini daha iyi gördüm. Yanaklarında çiller vardı ve yüzünde onu on yediden genç gösteren bir şey vardı.

Linus’la ilk kez Chicago’da karşılaşmamın üzerinden neredeyse bir ay geçmişti. Onun izini sürerken Konstantin Black’le karşılaşmıştım ve her şey de böyle başlamıştı. O zamandan beri Linus yüksek makamlı bir marki olarak Kanin toplumundaki rolünü kavramakta iyi bir iş çıkarıyor, çoğu gençten daha iyi uyum sağlıyordu. Yine de dostane masumiyetini hâlâ kaybetmemişti.

Ember yanıma gelip çite yaslanarak, “Genç markiler ve marksinnaların çoğu savunma eğitimi talep ediyorlar,” diye açıkladı. “Sen gittiğinden beri işler zıvanadan çıktı.”

İçgüdüsel bir tepkiyle gerildim. “Nasıl yani?”

“Ridley’nin o izcileri Viktor Dâlig’i bulmaları için nasıl eğittiğini biliyorsun, değil mi?” diye sordu Ember.

İçimi bir endişe sardı, ben yokken Ridley’nin başına bir şey gelmiş olmasından korktum. Ancak kısa bir süre geçtikten sonra başımı sallayabildim.

“Eh, geçen hafta izcilerden biri Viktor’u bulduğunu düşündüğünü rapor etmiş,” diye devam etti Ember. “Viktor’un yerini bize bildirebildi fakat sonra tüm iletişimimiz kesildi. Ridley bir kurtarma timiyle izcinin peşine düştü. Fakat izcinin ölüsünü buldular.”

“Ridley’ye bir şey olmadı, değil mi?” diye sordum. Endişeden midem altüst olmuştu.

“Evet, o iyi,” dedi Ember. Ferahladım. “Fakat terk edilmiş bir kamp yeri bulmuşlar; orada Viktor, Konstantin ve en az yirmi adamın daha gizlendiğini düşünüyorlar. Ridley ve kurtarma timi oraya vardığında kamptakiler oradan çoktan ayrılmışlar tabii fakat hikâyenin asıl korku verici kısmı kamp yerinin sadece üç saat ötede olması.”

Konstantin Black’in bana Storzvatten’den ayrılmamı çünkü Viktor Dâlig’in beni öldürmek istediğini söylediği anı anımsadım. Fakat Viktor, Doldastam yakınlarında saklanıyorsa, burada onun için kolay bir hedef olurdu.

Kuşkusuz Högdragen her kapıyı koruyordu ve Skojare’nin güvenlik gücü gördüklerimin en berbatıydı. Fakat Konstantin’e de güvenecek halim yoktu. Kasten beni yanlış bir yola yöneltiyor olabilirdi. Tabii aslında bir rüya görmediysem.

Linus, “İşte o an kendimi savunmam gerektiğine karar verdim,” dedi. Onun bu çabasına hayranlık duysam

da ne denli hantal olabileceğini bizzat görmüştüm. Eğitimin ona yaramasını diledim.

“Hatta Linus başka markiler ve marksinnaları da harekete geçirdi.” Ember ona gururla baktı. “Herkesin kendi kendilerine yetmenin önemini fark etmesini sağlıyor.”

Linus omuz silkip gözlerini yere dikti ve dalgınca karı tekmeledi. “Sadece konuşuyordum ve hepimizin hazırlanmak için elimizden geleni yapmamız gerektiğini düşündüm. Hepiniz savaşa gideceksiniz zamanınızı ve enerjini zi boş yere bize harcamamalısınız.”

“Aferin,” dedim ona. “Doldastam’e faydan olacağını biliyordum.”

Linus mahcupça güldü. “Teşekkür ederim. Fakat çok da abartılacak bir iş yapmadım gerçekten.”

“Linus’la beraber bir de, şey, şu diğer kıza ders veriyorum.” Ember tokasından sarkan bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırıp gözlerini bana bakmamak için yere çevirdi. “Marksinna Delilah Nylan. Benim yaşımda ve o, şey...” Ember’ın dudaklarına tuhaf bir gülümseme yerleşirken yanakları kızardı. “Becerikli biri. Kavgada başının çaresine bakabiliyor.”

Ember’ın yayvanlaşan gülümsemesinin yerini neredeyse gergin bir kahkaha aldı. Onu daha önce de bu halde görmüştüm; belli ki Ember abayı yakmıştı. Linus orada olmasa bunu Ember’a söyledim. Ember aşk konusunda açık sözlüydü ve Ember bir iz sürücü ve âşık olduğu kişi bir asilzade olmasaydı bu sıradan bir durumdu.

Ona bir bakış atıp bu konuyu daha sonra konuşacağımızı hissettirmeye çalıştım. Fakat göz göze gelmemizle Ember daha da kızardı.

Ember bir budala gibi sırtımayı kessin diye konuyu değiştirmek için, “E, peki Viktor ve neşeli tayfasının ne yöne gittiğini bilen var mı?” diye sordum.

Ember başını iki yana salladı. “Henüz bilinmiyor. Fakat izciler araştırıyorlar.”

“Eh, iyi haber şu ki Viktor’un arkasında çok sayıda adamı yok,” dedim. “Yirmi adamdan ordu olmaz.”

“Doğru. Fakat Ridley bunun sadece bir keşif görevi olduğundan, Viktor ve adamlarının niyetinin sadece burada neler olduğunu gözlemlemek olduğundan gayet emin,” dedi Ember. “Kral Evert diken üstünde çünkü Viktor’un on beş yıl önceki darbe girişiminde ona sadece birkaç adam destek vermişti. Buna rağmen sadece bir Högd-ragen üyesini öldürmekle kalmamış, kralı öldürmeye de *gerçekten* çok yaklaşmıştı. Bir de yirmi adamla neler yapabileceğini düşün. Ayrıca başka bir yerlerde kaç adamı olduğunu kim bilebilir? O adamlar sadece yanındakilerdi. Yüzlerce adamı da olabilir.”

Kendime hiç o anki kadar kızmamıştım. Viktor’u Storvatten’de durdurabilmiş olsaydım bunların hiçbiri olmayacaktı. Her şey başlamadan bitecekti.

Yüzümün ifadesini okuyan Ember, “Bu senin suçun değil,” dedi. “Viktor belli ki bunu uzun zamandır planlıyormuş ve eminim onu yakalasaydın bile yerini bir başkası alırdı.”

“Belki,” dedim. “Sadece işler bu raddeye varmasın isterdim.”

“Biliyorum,” dedi Ember, “Tüm bunlar başladığında Kral Evert’in aşırı tepki verdiğini düşünmüştüm. Fakat artık anlaşıyor ki epey büyük bir savaş olacak.”

politika

Anne-babamın evinden içeri adım atmıştım ki babam kapıyı açtı. Nasılsa sürpriz ziyaretimi bekliyormuş gibi bir hali vardı. Başının üzerine çektiği gözlüğü şakaklarında kırılaşan gür, siyah saçlarını geriye yatırmıştı.

Babam beni epeydir görmediği zamanlarda yaptığı gibi gülümsedi; hayatta ve iyi durumda olmamın verdiği ferahlamayla karışan bir mutluluktan bu.

Beni çekip sertçe kucakladı ve buna ne kadar ihtiyaç duyduğumu ancak o an fark ettim. Ona her zamankinden sıkıca sarıldım ve başımı omzuna yasladım.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu babam. Ellerini omuzlarımdan çekmeden gözümün içine bakmak için başını eğdi.

“İver? Biri mi geldi?” diye sordu annem. Oturma odasından geldi. “Bryn! Dönmüşsün!”

Annem yanıma koştu, bana sarılmak için babamı neredeyse kenara itti. Beni başımın üzerinden öpüp yüzüme dokundu. Ne zaman geri dönsem beni neredeyse yokluyor,

sanki gerçek ve tek parça olduğumdan emin olmak istiyordu.

Teftişini bitiren annem, “Ah, canım, sorun nedir?” diye sordu. “Tüm dünyanın ağırlığını omuzlarında taşıyor gibisin.”

Babam, “Storvatten’deki görevinin başarılı geçtiğini işittim,” dedi. Doldastam şansölyesi olduğundan neler olup bittiği kulağına geliyordu. “Krala anlatmadığın bir şeyler mi oldu?”

“Hayır.” Başımı iki yana sallayıp derin bir iç çektim.

Fakat tam olarak gerçeği söylememiştim; Kral Evert’a Prens Kennet’in bana kur yaptığından, Kraliçe Linnea’yı terk etmemin bana hissettirdiği suçluluktan bahsetmediğim gibi Konstantin Black’ten geldiğini düşündüğüm lya’dan kesinlikle bahsedememişim.

Fakat bunları anne-babama da anlatmak istemiyordum. Eh, en azından Kennet ve Konstantin’le ilgili kısımları. Konstantin’le ilgili hikayeyi işitmek onları ancak korkuturdu.

Nihayet anne-babamın beklenti dolu yüzlerine bakıp, “Storvatten’de işimi yaptım,” dedim. “Fakat kimseye bir faydam olduğunu sanmıyorum.”

Sonra bir anda sözcükler ağızımdan dökülüvermeye başladı; bastırmaya çalıştığım tüm o kaygılar. Mikko’nun suçlu olmadığına dair şüphelerim ve Kasper’la ikimizin nasıl bilmeden onun adaletsizce tutuklanmasına suç ortaklığı ettiğimiz. Linnea’nın bir kraliçeden çok çocuk gibi olması ve kocası mahkûm edilmişken savunmasız kalan ve dışlanacak olan kraliçeyi orada o halde bırakmamın bana yanlış gelmesi. Maksinna Lisbet krallıkta bir şey-

leri değiştiremeyecek olursa dönüp Linnea ve Mikko'ya yardım etmem gerekeceği. Storvatten'de kimseye güvenmiyordum da; hatta Marksinna Lisbet ve Prens Kennet'a da. Herkesin niyetlerinin birbirleriyle çelişmesi ve herkesin bazen nasıl kapalı kutular olduğu vardı bir de. Bir şeyler saklıyorlarmış gibi. Ya Kanin olduğum için bana gvenmediklerinden ya da kötü niyetli olduklarından sırlarının ne olduğunu ğrenememiştim.

Nihayet annem dağınık hikyemi yarıda kesip oturma odasına geçmemizi önerdi. Masaya, babamın karşısına oturdum. Annem de hepimiz için geniş fincanlara çay doldurmaya başladı.

Nihayet anlatacaklarım bittiğinde babam, "Doğru olanı yaptın," dedi. Annem de önüme bir fincan bırakıp babamın yanına geçti.

"O halde neden öyle hissetmiyorum?" diye sordum. "Bir şey yapmışım gibi bile gelmiyor."

"Elbette yaptın," diye itiraz etti babam. "Skojare güvenlik biriminin düzene sokulmasına yardımcı oldun ve Linnea'yı teselli ettin. Amacın da buydu zaten."

"Fakat sonunu getirmediğim çok şey oldu," diye ayak diredim.

"Krallık için çalışmanın getirdiği sorun da budur, senin için de benim için de." Annemle benim aramıza geçti. "Sadece bize emredileni yapabiliriz. Çoğu zaman yasalar elimi kolumu bağlıyor ve bunun ne kadar büyük bir hayal kırıklığı yarattığını biliyorum. Fakat elinden ancak bu kadarı gelir."

Annem ayından uzun bir yudum alıp, "İşinde birçok sınırlama var," dedi. "Bu yüzden de bunun sana neden cazip geldiğini çok da iyi anlamadım. Her zaman çok kararlı ve

bağımsız oldun. Fakat tam itaat gerektiren bir iş seçtin.”

Babam alçak sesle, “Runa,” dedi. “Şimdi bu tür bir tartışmanın sırası değil.”

“Yo, sorun değil.” Sandalyeme iyice gömüldüm. “Annem haklı. Bugüne dek tek yapmak istediğim krallığı daha iyi bir yer haline getirmekti. İyi ve onurlu işler yapmaya çalıştım. Bunu yapmamın tek yolu da bir iz sürücü olmak ya da Högdragen’a katılmaktı.” İç çektim. “Fakat son zamanlarda kendimi hiç de iyi hissetmiyorum. Sık sık iki kötü seçenekten daha iyi olanını seçiyormuşum gibi geliyor.”

“Politikaya hoş geldin.” Babam fincanını alaycı bir neşyle kaldırdı ve çayını dikti.

Annem sandalyesinde huzursuzca kıpırdandı ve masaya abandı. “İşin hakkındaki hislerimi biliyorsun, onaylamıyorum. Fakat bence bu görevi fazla ciddiye alıyorsun.”

“Ne demek istiyorsun?”

Annem bilgiççe, “Bir başka kabileyle çalışıyorsun ve işin aslı Skojareler *tuhaftır*,” dedi. “Hayatımın on altı yılını orada geçirdim ve sürekli bahsettiğin şu ‘kapalı kutu’ hissini ben de hissediyordum. Kral Rune Biâlse bunu neredeyse zorunlu kılmıştı.”

Ardından annem, “Annemin neden bana onun ismini verdiğini sana hiç anlatmış mıydım?” diye sordu annem. Başımı iki yana salladım. “Runa, Rune adının kız çocuklarındaki karşılığıydı. “Kral herkese, her şeye karşı acımasızdı. Annem de -boş yere olduğunu eklemekten geçemeyeceğim- bana onun ismini vermesinin Rune’u bir şekilde yumuşatacağını düşünmüş.”

“Zalim bir kral olduğunu iştmişti fakat ancak orada ne denli kötü olduğunun farkına vardım,” dedim.

“Tabii bu yine de Skojarelerin özlerinde soğuk, ketum ve basbayağı tuhaf olmadıkları anlamına gelmiyor,” diye ekledi annem. “Sorun sende ya da genel olarak işinde değil, görevin kendisinde. Asla gerçek anlamda bir fayda sağlayamayacağın bir yere gönderildin ve doğal olarak kendini mağlup hissederek geri geldin.”

“Annen haklı,” dedi babam. “Oraya daha çok iyi niyet sergilemek amacıyla gönderildiniz. Amacınız Skojarelere Kaninlerle aynı safta yer aldığımızı hissettirmektir. Böylece bir şeyler olursa kralımız Skojare mücevherlerine el atabilecek.”

Arkama yaslanıp tavana baktım. Babamın doğruyu söylediğini bilmeme ve söylediklerini benim de bilmeme rağmen politik bir piyon olmak yine de hoş bir his değildi.

Kendimi bildim bileli annem krallık için çalışmama karşı çıkmıştı. Bugüne dek de onun yanıldığından, biz iz sürücülerin yaşam tarzına dair tüm endişelerinin ve eleştirilerinin mesnetsiz olduğundan ya da annemin büyük resmi-insanlara yardım ettiğimi- göremediğinden şüphem yoktu.

Fakat artık bunlardan eskisi kadar emin değildim.

Annem uzun bir duraksamanın ardından, “Çocukken Storvatten’de ne hüsrانlar yaşadığımı anımsıyorum,” dedi. “Krallığım sessizlik ve itaat bekliyordu. Ben de kendimi yabancılaştırmış ve tecrit edilmiş hissediyor, bambaşka bir hayatı arzuluyordum.” Babama sevgi dolu bir bakış attı. “Kalbimin sesini dinledim ve yıllar önce yaptığım seçimden asla pişmanlık duymadım.”

Anne-babama baktım; kendimi hiç olmadığım kadar yolunu şaşırmış ve şaşkın hissediyordum. “Peki ya kalbim artık ne istediğini bilmiyorsa?”

nikâh

Sera tüm bitkileri sığdıramıyor gibiydi. Sarmaşıklar kapılara dolanıp seranın bitişiğindeki küçük odanın duvarlarına uzanmıştı. Oda genellikle bir teneffüs odası olarak kullanılsa da düğün hazırlığı için mükemmel bir yerdi.

Sarmaşıkların üzerinde pembe, beyaz ve mor çiçekler açmıştı ve mümkün olan her yüzeye serpilmekte olan saksılı bitkiler konmuştu. Odadaki iki kanepenin krem rengi kumaşlarının üzerinde bile çiçek desenleri vardı.

Duvarı boydan boya kaplayan aynanın tepesinde soluk pembe bir gül vardı. Yansımasına bakan Tilda derin bir nefes aldı. Uzun saçları sırtından aşağı gevşek bukleler halinde iniyordu. Yanakları hafifçe kızarmıştı ve karanfil pembesi ruju dolgun dudaklarını parlatmıştı.

Grimsi beyaz elbisenin hafif şifonu bebeğinin şişirdiği karnının üzerinde uçuyor, şişliği neredeyse gizliyor fakat bir yandan da Tilda'nın kıvrımlı hatlarını ve ne kadar uzun boylu olduğunu belli ediyordu.

Ember'la Tilda'nın iki yanında dikiliyorduk ve ikimiz

de Tilda'nın fiziği yanında kısa ve epey sıradan görünüyorduk. Saçlarımız aynı şekilde yapılmıştı: Kıvrılıp üstten toplanmış küçük, mor çiçekler.

Üzerimizde de uyumlu giysiler vardı: Dizlerimizin hemen üzerine kadar inen soluk mavi şifonun üzerinde Tilda'nın elbisesine benzer imparatorluk desenleri vardı. Annesi Ranetta üçümüzün de elbiselerini hazırlamış ve özellikle düğünün beklenmedik bir şekilde erken bir tarihte olmasına rağmen müthiş bir iş çıkarmıştı.

Annesi Tilda'nın arkasında dikiliyor, kızının başındaki -Kanin gelenekleri gereği peçe yerine kullanılan- çiçek tacını düzeltiyordu. İşini bitirdiğinde yaşlı gözlerle kızının yansımasına baktı.

Ranetta, Tilda'ya, "Çok güzel oldun," dedi.

Ember, "Gerçekten," diye lafa karıştı. "Seni hiç bu kadar güzel görmemiştim."

Tilda'nın ablası Ilsa kapıyı hızlıca çalıp açtı ve başını içeri uzattı. "Sanırım dışarıdakiler sizi görmeye hazır."

Ranetta bir kez daha Tilda'nın ne kadar güzel göründüğünü ve her şeyin mükemmel olduğunu söyledi. Ardından tören başlamadan önce yerine geçmek için Ilsa'yla beraber çıktı. Piyanonun yumuşak müziğini işitebiliyorduk ve sıramızın gelmesini -müzisyenlerin Vivaldi'nin, "Kış"ını çalmaya başlamalarını- bekledik.

Tilda derin bir nefes alıp dosdoğru karşıya baktı. "Neden gergin olduğumu bilmiyorum," diye fısıldadı.

"Bugün büyük gün ne de olsa," dedi Ember.

Duman grisi gözleri açıldı ve başını salladı. "Bugün *dev* bir gün."

"Korkacak bir şey yok." Onu sakinleştirmeye çalıştım.

“Kasper’ı seviyor musun?”

“Tabii ki.” Tilda bana baktı. Gözleri buğuluydu. “Onu tüm benliğimle seviyorum.”

“Bunu aklımdan çıkarma, o zaman her şey yolunda gider.”

Tilda gülümsedi ve uzanıp elimi tuttu. Ember diğer yanındaydı ve Tilda onun da elini tutup sıktı. Üçümüz, “Kış”ın ilk notaları çalana dek öylece dikildik.

İlk çıkan Ember oldu. Kısa koridorda yürümeye başladı. Tilda seranın çiçek bahçesinde evleniyordu. Her yerde çiçekler vardı. Çiçek saksıları ortadan geçen beyaz, kadi-fe bir halıya yer açmak için kenara çekilmiş, halının iki yanındaki yirmi sandalye çelenklerle süslenmişti.

Sunakta Kasper’ın iki sağdıçı çiçekli çardağın altında bekliyordu. Kasper’ın sağdıçları birlikte çalıştığı Elliot Vään ve on beş yaşındaki kardeşi Devin’di.

Devin ağabeyinin ufak tefek bir kopyası gibi olsa da kıpır kıpır, aşırı hareketli yapısı Elliot’ın taviz vermeyen Högdragen duruşuyla tezat içindeydi.

Sıra bana geldiğinde başımı kaldırıp gözlerimi ileri diktim. Tilda’nın Ridley’yi davet ettiğini biliyordum ve onu hiç şüphesiz düğünün güzelliği karşısında gözleri buğulanacak Juni’yle el ele görmek istemiyordum.

Çıplak ayaklarımın altındaki halı yumuşaktı ve gözlerimi soluk leylak rengi ve beyaz güllere diktim. Müziği dinleyip adımlarımı saydım ve ümitsizce Ridley’yle geçirdiğimiz o geceyi, o gecenin nasıl sonsuza dek sürmesini dilediğimi düşünmemeye çalıştım.

Sunağa vardığımda Ember’ın yanındaki yerimi aldım ve dönüp Tilda’yı izledim. Birkaç saniye sonra geldi ve Kasper’la buluştu. Kasper’ı görür görmez gülümseyen

Tilda'nın gözleri yaşlarla doldu. Kasper onun elini tutup kulağına bir şeyler fısıldayınca Tilda'nın gülümsemesi daha da derinleşti. Sonra ikisi el ele koridorda yürüdü.

Ancak ikisi ön tarafa varıp da ayın yöneticisi töreni başlattığında durup odaya bakmak için bir fırsatım oldu.

Kasper'ın ailesi ön sırada oturuyordu ve babasının kaskatı oturuşuna bakılırsa o da bir zamanlar bir Högd-ragen üyesiydi. Annesi daha rahat oturuyor, yaşlı gözlerle kocasının kolunu tutuyordu.

Kasper'ın küçük kız kardeşi onun kopyası gibiydi. Olsa olsa on yaşındaydı ve siyah, lüle lüle saçları ve dişlerini meydana çıkaran kocaman gülümsemesiyle Kasper ve Tilda'yı büyülenmiş gibi izliyordu.

Fakat çok geçmeden gözlerim onların gerisine çevrildi ve üçüncü sırada oturan Ridley'yi fark ettim. Yalnızdı; yanında Juni yoktu ve dosdoğru bana bakıyordu. Siyah gözleri gözlerimle buluştu ve bir süre nefes almayı unuttum.

Sonra Tilda bana doğru döndü ve Kasper'la yüzüklerini değiş tokuş etmek için elindeki buketi bana verdi. Ben de gözlerimi Ridley'den ayırıp kendimi tekrar ona doğru bakmamaya zorladım.

Evliliklerini birbirlerini öperek mühürlediler. Tilda, Kasper'ın yanaklarını iki eliyle tutarken Kasper kolunu onun beline doladı. Öpüşmeleri edepli fakat tutkuluydu. Birbirlerine sarıldıklarında muhtemelen daha önce birbirlerini o kadar seven iki insan görmediğimi düşündüm.

Ember dans etme fırsatını aska kaçırmazdı ve hemen kendisini piste atmış, süsleme lambalarının altında fırıl fırıl dönmeye başlamıştı. Devin gönülsüzce Ember'ın dans partneri olarak seçilmişti. Ember onu yanında sürüklüyor, istese de istemese de onu kendi hareketlerine ayak uydurmaya zorluyordu.

Törenden sonra bitişikteki odada resepsiyona geçtik, orası genellikle bu tür etkinlikler için kullanılan bir balo salonuydu. Üç kişilik bir orkestra salonun bir ucuna yerleşmişti. Tilda'nın kız kardeşi Ilsa onlarla şarkı söylüyordu. Ilsa'nın ses aralığı şaşırtıcı derecede genişti ve söylediği Etta James, Rosemary Clooney ve Roberta Flack şarkılarına bir şekilde mükemmel bir uyum sağlıyordu.

Odanın kenarında oturup gölgelerin arasında gizlenmeye çalışırken parıldayan şarabımı içip dans pistini izliyordum. Tilda ve Kasper az sayıda kişiyi davet ettiklerinden çiftlerin çoğu dans etse de pist epey boş kalmıştı.

Ne yazık ki bu da dans edenlerin arasından odanın di-

ğer yanındaki Ridley'yi görmemi iyice kolaylaştırıyordu. Ridley büfenin yanında dikiliyor, dalgınca tabağındaki sebze şişlerini didikliyordu. Başını kaldırıp bana bakmasıyla hemen gözlerimi çevirdim.

Tilda, Kasper'la ağır ağır dans ediyordu. Kol kola gülüşüp konuşurlarken Tilda, Kasper küçük kız kardeşiyle dans etsin diye kenara çekildi. Tilda dans pistinde bana doğru yürürken Kasper, Naima'yı kendi etrafında döndürüyor, kendini tutamayan kız kıkırdayıp duruyordu.

Tilda yüzünde çarpık bir gülümsemeyle, "Niyetin bütün gece köşede gizlenmek mi?" diye sordu ve yanımdaki sandalyeye oturdu.

"Gizlenmiyorum," diye yalan söyledim ve şarabımdan bir yudum daha içtim.

Tilda bilmişçe, "Hı-hı," dedi.

Konuyu değiştirmek için, "Hoş bir tören oldu," dedim.

Tilda kocasını özlemlili bir gülümsemeyle izledi. Kasper'ın ellerinden tuttuğu Naima ağabeyinin ayaklarının üzerinde duruyor, ikisi neşeyle gülüşerek odanın etrafında vals yapıyordu.

"Gerçekten öyleydi," dedi Tilda.

"Kasper'ı hiç bu kadar mutlu görmemiştim."

Kasper'ın o rahat ve neşeli hali bana önceki gün söylediklerini hatırlatmıştı. İşi onun için önemli olsa da tüm hayatı değildi. Onu işi tanımlamıyordu ve Kasper demek işi demek değildi. Kasper bu -küçük kız kardeşiyle dans edip eşine gülümseyen- adamdı.

Sözlerini aklımdan çıkaramıyordum ve onu izlerken Kasper önem verdiği bir işte çalışırken o işin haricinde bir hayat kurabiliyorsa benim de bunu yapıp yapamaya-

cağımı merak ediyordum. Birini diğerine tercih etmem gerektiğini düşünmekle yanılmış mıydım?

Tilda, “Eninde sonunda onunla konuşman gerekecek,” dedi ve beni düşüncelerimin arasından çekip aldı. Gözlerimi ona çevirdiğimde bana ciddiyetle baktığını gördüm.

Aptalı oynayıp *kiminle* diye sormayı düşünsem de Tilda’nın niyetimi her zamanki gibi fark edeceğini biliyordum.

Bu yüzden, “Biliyorum,” demekle yetindim.

“Ondan *neden* kaçındığını bilmiyorum fakat bunu yaptığını biliyorum,” dedi Tilda. Ben mazeretler geveleyecekken elini kaldırıp beni susturdu. “Şu anda bunun önemi yok. Sadece onunla konuşman daha da güç hale gelmeden gidip bunu yapman gerektiğini düşünüyorum.”

Ridley hâlâ odanın diğer yanında dikiliyordu. Kasper’ın babasıyla konuşuyordu fakat anlaşılan sohbetleri bitmişti ki Ridley yine tek başına kaldı.

“Düğün gününde gelin hep haklıdır,” diye ekledi Tilda. “Bu yüzden bunu yapman gerektiğini söylerken haklı olduğumu biliyorum.”

Cesaretimi toplamak için bir nefes aldım ve kadehimde kalan şarabı bir dikişte içtim. “Tamam.” Ayağa kalkıp nedime elbisemi düzelttim ve Tilda’ya baktım. “Yalnız kalmak senin için sorun olur mu, yanında bekleyeyim istersen?”

Tilda gülümsedi.”Hayır, git hadi!” deyip beni kışkıışladı. “Sadece bir dakika oturmak istiyorum. Sonra Kasper’ın beni yine dansa kaldıracığından eminim.”

Dans pistinin diğer yanına geçerken kalbim öyle sesli atıyordu ki müziği zor işitiyordum. Kendime durmadan

sadece Ridley'yle konuşacağımı, bunu daha önce binlerce kez yaptığımdan öyle abartılacak bir yanı olmadığını hatırlatıyordum.

Elbette onunla daha önce hiç bir gecelik bir ilişkiden sonra konuşmamıştım.

Yaklaştığımı görünce yüzünde cılız bir gülümseme belirdi. O an Ridley'nin yanına gelmeden bir kadeh şarap daha içmediğime pişman oldum.

Yanına varınca, "Hey," dedim.

"Hey," diye karşılık verdi. Sonra dehşet içinde söyleyecek başka sözüm olmadığını fark ettim. *Hey* kısmından ötesini düşünmediğimden berbat bir an boyunca tek yapabildiğim gözlerimi ona dikmek oldu.

Hiç konuşmamaktan iyi olacağını düşünüp aniden, "Düğün harikaydı," deyiverdim.

"Öyleydi." Ridley başını salladı. "Çok güzel olmuşsun."

Gözlerimi yere diktim. "Böyle söylemek zorunda değilsin."

"Biliyorum." Duraksadı. "İçimden geldi."

"Eh, teşekkür ederim." Ona küçük bir gülümsemeyle karşılık verdim.

Benim de ona yakışıklı göründüğünü söylemem gerekip gerekmediğinden emin değildim. Siyah saçları bir türlü tamamen yatıramamış gibi hafifçe dağınıktı. Sinek-kaydı tıraş olmuştu ki bunu nadiren yapardı. Bronz teni de son derece pürüzsüz görünüyordu. Gömleğinin üzerine giydiği yelek geniş omuzlarına mükemmelen oturmuştu ve gömleğinin üstteki birkaç düğmesi açıktı. Düğmelerin arasındaki teni beni çılgına çevirecek kadar seçiliyordu.

Ridley, "Dinle," deyip aramızdaki gergin sessizliğe bir

son verdi. “Döndüğünden beri seninle konuşmak için doğru zamanı kolluyordum ve şu an doğru zaman gibi.”

“Evet?” diye sordum. Gözlerimi gözlerine çevirdim.

“Juni’yle ilişkimizi bitirdim.”

Bir an kalbim tekledi. Ne kadar heyecanlandığımı belli etmiyor olmayı diledim.

“Bunu hak etmemişti,” diye ekledi Ridley. “Yani ona karşı tavrımı. Juni inanılmaz bir kız ve ondan hoşlanıyorum. Fakat işin aslı ondan yeterince hoşlanmıyordum.”

Sırf konuşmuş olmak için, “Evet, anlıyorum,” dedim.

Ridley derin bir nefes aldı. “Artık konuyu dolandırmaya da gerek yok. Sana karşı hislerim var Bryn, çok güçlü hisler ve senin de aynı şekilde hissettiğini düşünüyorum.”

Elbette Ridley’ye karşı hislerim vardı ve bir yanımda da aynı şeyleri hissettiği için heyecana kapılsa da değişen hiçbir şey yoktu. Hâlâ benim patronumdu, Överste’ydi. Bu da ilişki kurarsak başımızın ciddi bir belaya gireceği anlamına geliyordu.

O halde ona ne diyebilirdim? Onu sevdiğimi mi? Fakat birlikte olamayacaksak bunun bir önemi var mıydı? Bu durumda neler hissettiğimin ne anlamı vardı ki?

Yaşadığım şok ve akıl karışıklığı sırasında salonda bir şeylerin değiştiğini fark ettim. Herkes dans etmeyi bırakmıştı. Ben odaya göz gezdirirken müzisyenler enstrümanlarını çalmayı bıraktılar. İlsa, “*Why Don’t You Do Right?*” parçasını söylerken ağzından çıkan sözcük yarıda kesildi.

Salondaki ışığın çoğu süsleme lambalarından ve mumlardan geliyordu fakat biri tepedeki lambayı açıp herkesin gözlerini kamaştırmıştı. Kolumu gözlerime siper ettim.

Sonra olanların nedenini gördüm.

Kral Evert'ın özel muhafızı Reid Kasten girişte dikiyordu.

“Kutlamanızı böldüğüm için özür dilerim,” dedi Reid. Yüksek sesle ve anlaşılır bir şekilde konuşuyordu. “Kral beni buraya Bryn Aven’ı götürmem için yolladı.”

Ridley’ye neler olup bittiği hakkında bilgisi olabilirmiş gibi baksam da başını iki yana salladı.

“Buradayım.” Reid beni kolayca görebilsin diye dans pistine çıktım.

“Kral derhal seni görmek istiyor.”

Ridley arkamda durup, “Mesele nedir?” diye sordu. Reid ona küçümseyen gözlerle baktı. “Ben Överste’yim. Bir şeyler oluyorsa benim de gelmem gerek.”

Reid, Ridley’ye karşı biraz daha saygılı bir tavır takınıp, “Kral meselenin ne olduğunu söylemedi,” dedi. “Bana Bryn Aven’ı götürme görevi verdi.”

Ridley’nin daha söyleyecek sözü var gibiydi. Bu yüzden elimi kaldırıp onu durdurdum. “Sorun yok.”

Çağrılmam kutlamayı yarıda kestiği için Tilda’ya özür mahiyetinde bir gülümsemeyle baktım. Reid beni dans pistinden alıp saraya götürürken Tilda dudaklarını en-dişeyle büzdü.

sarhoş

Saraya yaptığımız yürüyüşte epey üşümüştüm. Gerektiği için ayağıma çizmelerimi geçirsem de üzerimde ince nedime elbisesi duruyordu ve soğuğa karşı yanıma sadece menekşe rengi bir pelerin alabilmişim. Neler olup bittiğini bir an önce öğrenmek, boşa vakit harcamak istemiştim.

Saraya vardığımızda çizmelerimi ve pelerinimi kapıda çıkardım. Reid'in beni toplantı odasına götürmesini umuyordum fakat o farklı bir yöne saptı. Sarayın devlet işlerinin yürütüldüğü doğu kanadına doğru değil, sağa döndü ve beni özel sütlerin olduğu tarafa götürdü.

Ona, "Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

Reid laflamak istemediğini belli eden bir ses tonuyla, "Kralın oturma odasına," diye yanıt verince onu daha fazla sıkıştırmamaya karar verdim.

Özel kanata daha önce sadece iki kez, ikisinde de iz sürücü okulunda eğitim amacıyla gitmişim. Bu yüzden aradan epey zaman geçmişti. Burada zemin soğuk ve gri

taşla değil, İtalya'dan getirtilmiş olan sedefli karolarla kaplıydı. Alçıpan kaplı taş duvarlar içinde belli belirsiz gümüşi yaldızlar olan fildişi boyayla kaplıydı. Koridorlar gaz lambaları yerine parlak, kubbeli elektrikli lambalarla aydınlatılmıştı.

Biz salona varmadan Kraliçe Mina'nın sesi kulağıma geldi. Kahkahaları kapalı kapıyı aşıyordu ve anlaşılan yine İngiliz aksanını konuşturuyordu.

Reid kapıyı çaldı ve içeri girmemiz için emir gelmesini bekledi. Ben de neler olup bittiğini anlamaya çalışıyordum. Bu olanlar bana son derece anlamsız geliyordu ve işler hiç de alışageldik şekilde yürümüyordu.

Kral Evert gelenin ikimiz olup olmadığından emin olmadan ya da ne istediğimizi sormadan, "Girin!" diye bağırdı.

Reid her zamanki işini yapıyormuş gibi hareket ediyordu. Kapıyı açtı ve odaya girip kapının yanında dikiyerek geldiğimi haber verdi. Fakat karşımdaki sahneye daldığımdan Reid'in sesini doğru dürüst duymadım bile.

Kralın oturma odası umduğundan küçük çıkmıştı. İçinde sadece iki kişilik bir kanep, bir üçlü koltuk ve iki sandalye vardı. Hepsisi de krem rengi, yüksek sırtlı ve püsküllüydü. Tepelerinde küçük fakat parlak bir avize sallanıyordu.

Duvarlar gelişigüzel desenler oluşturan, beyaz ve gümüş rengi şeritli duvar kâğıdıyla kaplıydı. Kapının karşındaki duvara oyulmuş şöminenin üzerinde Evert ve Mina'nın düğün günlerinde çizilmiş bir tabloları vardı. Solda duvara yaslanmış, aynalardan yapılmış, barok tarzda süslemeleri olan kibar bir bar vardı.

Kral şömineye en yakın sandalyede, bir kolu sandalyenin kolçağı üzerinde uzanıyordu. Gri gömleğinin kollarını sıvamış, düğmelerin çoğunu çözmüştü. Siyah kâkülü alnının üzerine düşmüştü ve elinde yarıya kadar koyu bir sıvıyla dolu, bir viski kadehi vardı.

Odaya girdiğimde şöminenin yanında dikilen kraliçe hâlâ gülüyordu. Saçlarını salmıştı ve üzerinde sade, bembeyaz bir elbise vardı. Alıştığım halinden daha rahat giyinmiş olsa da kulaklarında gösterişli küpeler, köprücük kemiğinin üzerinde safirlerle kaplı, ağır bir kolye vardı. Hemen yanında, şömine rafının üzerinde duran kadehin ona ait olması gerektiğini düşündüm.

Fakat asıl büyük sürpriz barın yanında dikilen ve içkisini tazeleyen adamdı. Sırtı bana dönük olsa da onu sarı saçlarından tanımamak imkânsızdı. Köpekbalıği derisi ceketini kanepenin üzerine bırakmıştı ve beyaz giysisinin kollarını sıyırmıştı.

Belli ki Prens Kennet, Mina ve Evert tuhaf bir parti yapıyorlardı.

Mina beni görünce, “A, Bryn!” diye bağırdı. “Çok güzel görünüyorsun!”

Kennet dönüp bana baktı ve yüzüne görünüşümü beğendiğini belli eden bir gülümseme oturdu. Fakat onunla uğraşacak zamanım yoktu.

Nazıkçe, “Teşekkür ederim kraliçem,” dedim. “Beni bir düğünden çağırıp buraya...”

Mina sözümü yarıda kesip, “Çok güzel olmuş, değil mi?” diye sordu.

Evert beni daha iyi görebilmek için gözlerini kıstı. Sırtımı daha da dikleştirip ağzımdan kaçmaya hazırla-

nan öfkeli homurtuya engel oldum. Evert peltekçe, "Evet, evet, olmuş," dedi.

Kennet bana göz kırpıp, "Skojarelerin düzgün fiziğinin bunda etkisi var," dedi. Bu sözleri işiten Mina bir kahkaha daha attı.

Reid, "Bana ihtiyacınız yoksa koridorda bekleyebilir miyim lordum?" diye sordu. Onu suçlayamazdım.

Kral ve kraliçe sarhoş, en azından çakırkeyiftiler. İkisi de uygunsuz tavırların sınırlarında geziniyordu.

"Evet, tabii." Evert, Reid'i eliyle kışkıışladı. Muhafız odadan çıkmadan önce eğilip kralı selamladı ve kapıyı arkasından kapattı.

Orada tam olarak ne işim olduğunu anlamadığımdan, "Majesteleri, beni mi çağırdınız?" diye sordum.

Kennet, "Korkarım bunların hepsi benim fikrimdi," diye itiraf etti. Bir elinde içkisiyle zorlanmadan iki kişilik kanepenin sırtına çıktı ve oturup bacaklarını aşağı sarkıttı.

Mina, "A, evet, Prens Kennet da Storvatten'den bize sorunlarını çözmelerine yardım ettiğimiz için bizzat teşekkür etmeye gelmiş," diye açıkladı. Konuşurken elini dalgınca pahalı kolyesine götürdü. "Kendisi minnetini göstermek ve kabilelerimiz arasındaki dostluğu pekiştirmek istemiş."

Sözcüklerimi dikkatle seçerek, "Anladığım kadarıyla sorunlar üzerinde hâlâ uğraşılıyor," dedim. "Storvatten lidersizken büyük bir kargaşa içinde."

"Tüm bu sorunlar çözüldü." Evert elini bir kez daha salladı. Bu sırada az kalsın içkisini dökecekti. "Prens kral oldu."

Kennet'a bir bakış attım ve ensemdeki tüyler diken diken oldu. Storvatten'den ayrıldığımda Lisbet bana Mikko'nun yokluğunda kendisinin hükümdar olarak atanacağı teminatını vermişti. Bana kendisinin ve Linnea'nın güvenliğini sağlamak için o pozisyona geçeceği inancını aşılamıştı.

Öyleyse Kennet nasıl olup da bu unvanı almıştı? Kararı veren Skojarelerin yola Biâelse soyundan gelen biriyle devam etmenin en iyisi olacağını düşünüp Marksinna Lisbet'i reddetmeleri olasıydı.

Fakat Kennet yüzündeki sırtışı güçlkle gizlerken unvan için Lisbet'le mücadele ettiğinden kuşkulandır oldum.

Kennet, "Vekil hükümdar," diyerek kralı düzeltti. Tüm gücü elinde tuttuğu fakat sadece resmi kral unvanını taşımadığı anlamına geliyordu bu. "Ve sadece kardeşim aklanana dek."

Sakince gözlerimi Kennet'ın üzerine diktim. "Ya kardeşiniz aklanmazsa?"

"Bu sadece kendisine yöneltilen ithamların aslı varsa olabilir ve zaten suçluysa da kral olmaması gerekir." Kennet oturduğu yerde sırtını dikleştirdi. "Storvatten'de hâlâ feci bir kargaşa var, haklısın. Fakat her şeyi yoluna koymak ve Storvatten'i daha güvenli bir yer haline getirmek için doğru bir yol izliyoruz."

Ardından Kennet kadehini kaldırıp, "Evet bu da," dedi, "senin ve Kaninlerin sayesinde. Bu yüzden şerefine."

Mina aceleyle şömine rafının üzerindeki kadehini alıp kaldırdı. "Skål!"

Evert da, "Skål!" diye bağırdı. Ardından sarhoş kral içkisini üzerine döktü.

Mina gömleğine dökülen içkiyi silmeye çalışan kocasına acıyan gözlerle baktı. “Ah, Evert, aşkım. Bırak sana yardım edeyim.” Mina kralın yanına gitti ve elbisesinin kenarıyla içkiyi kurulamaya çalıştı.

“Ne oldu anlamadım bile.” Evert şaşkın halde başını iki yana salladı. “Ben... Sanırım sarhoş oldum.”

“Bence sarhoşsunuz kralım,” dedi Mina. Hafifçe güldü ve kocasına gülümsedi. “Sizi yatağınıza götürüp kuru bir şeyler giydirsek?”

Evert, Mina’nın yüzünü kendisinden ummayacağım bir şefkatle okşadı. “Çok sabırlı ve güzelsin. Ne yaptım da seni hak ettim ben?”

“Doğru olan ne varsa,” dedi kraliçe. Ardından ayağa kalktı. “Özür dilerim fakat ikimizi mazur görmenizi umuyorum.”

“Elbette.” Hafifçe eğildim.

Kennet bana baktı ve kaşlarını oynatıp, “Bryn’le yokluğunuzda iyi vakit geçireceğimizden eminim,” dedi.

Kral ve kraliçe ikimizi yalnız bırakır bırakmaz Kennet kanepeden aşağı atlayıp üzerime atıldı. Tepki verecek bir saniyem bile olmadı; kolunu bana doladı ve dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı. Fakat elimi göğsüne dayayıp onu geri ittim.

Gözlerimi şaşkın bakan mavi gözlerine çevirip, “Ne yapıyorsun?” diye sordum.

“Seni öpüyorum. Ne yaptığım belli değil mi?” Bunu her istediğini hiçbir direnç görmeden alan bir adam gibi söylemişti.

Kolundan kendimi kurtarıp ondan uzaklaştım. “Sana söyledim. Biz sadece arkadaşız.”

Kennet kaşlarını kaldırıp, “O halde beni öpmeyeceğini söylüyorsun, öyle mi?” diye sordu. Dönüp iki kişilik kanepeye doğru yürüdüm. “Nedenmiş?” dedi Kennet. “Hiç olmazsa bir sebep göstermen gerek bana.”

Bir sebep ona güvenmememdi. Daha önce gerçekten güvendiğim de söylenemezdi fakat Skojare hükümdarı

olarak atanması ve Kanin kralı ve kraliçesiyle yaptığı tuhaf içkili kutlamadan sonra ona eskisinden de az güveniyordum.

Bir de Ridley'nin bana karşı hislerini itiraf etmesi ve benim de onunla aynı hisleri paylaşmam, gelecekte -uzak gelecekte de olsa- ilişkimizin bir yere varma olasılığı vardı. Prensle cilveleşip bunu mahvetmek istemiyordum. Özellikle de artık kral vekili olan bir prensle.

Fakat en önemli sebep Kennet'a karşı o anlamda hiçbir şey hissetmememdi. Ondan hoşlanmıştım ve Storvatten'de bana iyi arkadaşlık etmişti. Fakat bu onunla yatacağım demek olmuyordu.

Üstelik bunun kötü bir fikir olması için başka ciddi nedenler vardı: Rütbem indirilebilir, kovulabilir hatta sürgün edilebilirdim ve bizi iş üstünde yakalayacak adamakıllı muhafızlarımız olduğundan bu risk Doldastam'de çok yüksekti.

"Eh, mesela kral olman." Dönüp ona baktım. Onu en az gücendirecek sebebi öne sürdüm. "Bir Kanin kızıyla düşüp kalkarak bunu mahvetmek ister misin gerçekten?"

Kennet sözlerimi, "Teknik olarak sen gerçekten Kanin değilsin," diye düzeltti ve bana yaklaştı. "Ayrıca teknik olarak anne-babandan dolayı kraliyet ailesine mensupsun. Bence riske değer."

Geriye kaçıp ondan uzaklaştım. "Benden o kadar hoşlanmıyorsun bile."

Kennet öfkелendi. "Bana ne hissedeceğimi söyleme." Sonra biraz yumuşadı. "Fakat seninle daha fazla zaman geçirmek isterim. Benimle Storvatten'e dönmelisin."

"Niçin?" Başımı hayretle iki yana salladım. "Burada ne işin var ki?"

“Seni görmeye geldim.” Kennet’ın dokunmaya çalıştığı kolumu geri çektim.

“Saçmalık.” Söylediklerine inanmıyordum.

Kennet bıkkınca, “Buraya kabilelerimiz arasındaki barışın temin edilmesine önayak olmak için gönderildim,” dedi. “Gerçek bir kralın yokluğunda ve muhafızlar birliğimiz berbat haldeyken birilerinin bize saldırması için ideal bir zaman şimdi. Bu yüzden Kaninlerle aramızı iyi tutmam gerekiyor ki bize saldırmasınlar ve ihtiyacımız olduğunda bizi savunsunlar.”

Neye inanacağımı hâlâ bilmeden onu süzdüm. “Seni kim gönderdi.”

“Eh, vekil hükümdar olduğumdan sanırım beni bizzat kendimin gönderdiğini söyleyebiliriz.” Bana hafifçe gülümsedi. “Fakat Marksinna Lisbet dahil, herkes sizinle aramızı iyi tutmamızın iyi bir fikir olacağında hemfikir. Mina’ya iyi niyetimizin bir nişanesi olarak o kolyeyi verdim.”

Ardından soğuk bir sesle, “Ayrıca seninle biraz daha vakit geçirmemizin eğlenceli olacağını düşünmüştüm fakat anlaşılan bu konuda yanılmışım,” diye ekledi.

“Üzgünüm.” Gevşeyip kollarımı iki yanımdan sarkıttım ve içimdeki şüpheyi yüzüme yansıtmamaya çalıştım. “Sadece her konuda pervasızca davranıyorsun.”

Kennet gözlerini devirip küçük sehpanın üzerine bıraktığı içkisini almaya gitti. “Nasıl davranmam ve ne hissetmem gerektiğini bilmekte gerçekten bir harikası Bryn.”

“Mikko nasıl?” diye sorarak hassas bir konudan bir başka hassas konuya geçtim. Artık Mikko’nun kral olup olmadığını bile bilmediğimden unvanını belirtme gereği duymamıştım.

“Bilmiyorum.” Kennet içkisini içerken sırtını bana çevirmişti. Omuzlarının bariz bir teslimiyetle bir aşağı bir yukarı hareket edişini izledim. “Onunla görüşmeme izin vermiyor.”

“Neden?”

“Bunu ona bizzat sorman gerekecek.” Kennet kadehindeki içkiyi çalkalayıp içine baktı. “Onu seviyorum. Şu an pek çok insanın, belki senin de, buna inanmadığını biliyorum fakat o benim ağabeyim. Onun incinmesine şahit olmak istemiyorum.”

Nazikçe, Kennet’i bir nebze teselli etmeye çalışarak, “Eminim onun için zor bir durum bu,” dedim. “Tüm olup bitenler ve senin kral olman. Mikko çok zor bir dönemden geçiyor.”

Kennet, “O asla kral olmak istemedi,” diye mırıldandı. Hâlâ kadehine bakıyordu. “Onun yerine tahta geçmeyi teklif ettim fakat Mikko babamızın kararına karşı çıkmayı reddetti.” Başını iki yana sallayan Kennet içkisin-den uzun bir yudum aldı.

Ona, “Storvatten’den ayrıldığımda Marksinna Lisbet bana vekil hükümdarlığa kendisinin getirileceğini düşündüğünü söylemişti,” dedim.

“Öyle mi dedi?” Kennet güldü. “Kaçık, yaşlı bir yarasa o.”

Sözlerindeki sertlik beni afallatsa da hemen kendimi toplayıp, “Ne demek istiyorsun?” diye sordum.

“Kraldan sonra taht üzerinde hak sahibi olan ikinci kişi benim.” Bana söyledikleri zaten besbelli ortadaymış gibi baktı. “Mikko’ya bir şey olursa taç bana geçer. Soyumuzla hiçbir bağı olmayan bir marksinnanın kısa süreliğine bile başa geçmesi mümkün değildir.”

“Belki de bu onun hüsnükuruntusuydu,” dedim. “Linnea’nın emniyeti konusunda endişeliydi sadece.”

Kennet’in ağzından alaycı bir ses çıktı. “Krallığın emniyetini sağlayabilirim ben.”

“En büyük endişesi -benim de en büyük endişem- muhafızların başında Bayle Lundeen’in kalmasıydı,” dedim.

“O halde ikiniz de rahat bir nefes alabilirsiniz,” dedi Kennet. Bana gülümseyip, “Atanmamın hemen ardından ilk işim Bayle’i göndermek oldu.”

“Onu kovdun mu?” diye sordum. Öyle ferahlamıştım ki neredeyse soluğum kesilmişti.

Kennet başını salladı. “Kovdum fakat sanırım bir soruşturma açılmasından korktu ki hemen ortadan kayboldu. Birkaç muhafızımız onu arıyor fakat bizimkiler gibi muhafızların ne kadar başarılı olacağından şüpheliyim.”

“O halde Mikko’ya yöneltilen suçlamalar düştü mü?” diye sordum.

Kennet başını iki yana salladı. “Bu o kadar da basit değil. Hâlâ aleyhine deliller var ve mahkemeyi beklemek zorundayız. Yakında tüm bunların çözüleceğinden eminim.” Muhtemelen sohbetimiz başladığından beri yumuşadığım için bana yanaştı.

Ne diyeceğimi bilemediğimden, “Linnea iyi mi?” diye sordum.

“Daha iyi olamazdı.”

“Onun emniyetini sağlayacaksın, değil mi?” diye sordum. Linnea’yı korumak için tüm gücünü kullansın diye Kennet’in gururundan faydalanmaya çalışıyordum. “Ve-kil kral olduğun sürece onun başına bir şey gelmesine izin vermezsin, değil mi?”

"Elbette hayır," dedi Kennet. Gözleri yine parladı ve, "Fakat onun için gerçekten endişeleniyorsan neden benimle gelmiyorsun?"

"Prens..." Teklifini reddedecekken beni susturdu.

"Daha önce fazla istekli davrandığımı biliyorum ve bunun için gerçekten üzgünüm," dedi Kennet. Sesi alçak ve özür dileyen bir tondaydı. "Fakat senin yakınlarımda olman hoşuma gidiyor ve Linnea da geri dönmene sevinecektir. Bize yardımın dokunabilir, gerçekten, sana ihtiyacımız var."

"Bu tekliften dolayı gerçekten minnettarım," dedim. "Fakat sana ve Linnea'ya arkadaşlık etmekten ne kadar keyif alsam da bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Doldastam'de şu ara çok şey olup bitiyor."

Kennet kaşlarını çatı. "O halde yanıtın olumsuz mu?"

"Evet." Başımı iki yana salladım. "Benim yerim burası."

"Ah, Bryn." İç çeken Kennet uzanıp saçlarımdan sarıkan bir lavanta çiçeğini düzeltti. Ardından bana hüzünle baktı. "Bence yerinin neresi olduğunu gerçekten bilmiyorsun."

uzlaşma

Gerçek dünyaya dönme zamanı gelmişti.

Soyunma odasında üzerimi değiştirmemin ardından kendi kendime böyle söyledim. Saçımı atkuyruğu yapıp işe dönme kararlılığı içinde spor salonunun yolunu tuttum.

Tüm olup bitenler -Storvatten'ın savaşa hazırlanması, Viktor ve Konstantin, Ridley'yle yaşadıklarım, Kennet'in geçen geceki tuhaf daveti ve aslında iyi bir şey olsa da yine de sıra dışı bir olay olan Tilda'nın düğünü- yüzünden hayatım rutin rayından tamamen çıkmıştı.

On iki yaşında iz sürücü okuluna girmemden beri yaptığım iş hayatımın tek sabiti olmuştu. Değiştirilmiş çocukları bulacağım ve birbirlerinden çok farklı engellerle başa çıkmam gereken görevlere gönderiliyordum fakat sonunda hep buraya dönüyordum.

Şimdi ise her şey üzerime çöker gibiyken işlerime kendimi bile unutacak kadar dalmaya her zamankinden çok ihtiyacım vardı.

Bu yüzden dünyanın kargaşası içinde benim için küçük bir sığınak olmasını umduğum spor salonuna adım attığımda her şeyin tepetaklak olduğunu görmek beni afallatmıştı.

Tüm iz sürücüler aynı anda eğitim aldıklarından -bazıları çatışma eğitimi alırken bazıları kılıç talimi yapıyor, kimi ağırlık kaldırırken kimi de salonda tur atıyordu- spor salonunda istemeyeceğim kadar çok insan vardı. Üstelik Ember'dan aldıkları emirle sıraya dizilmiş olan yirmi beş marki ve marksinna da oradaydı.

İçlerinden Linus Berling gibi tanıdığım birkaç kişi olsa da diğerlerinin farklılığını belli eden özel tasarım antrenman giysileriydi. Hatta bir kızın kolunda elmas süslemeli bir bilezik, kulaklarında avize küpeler vardı.

Kendisine doğru yürüdüğüm Ember'ın, "Yatın!" diye bağırmasıyla emrindeki kokoş askerler kendilerini yere attılar.

İçlerinden bazıları diğerlerinden daha çevikti. Marksinna Elmas Bilezik'in diğerlerine yetişmekte zorlandığını görmek beni şaşırtmadı. Linus görece iyi bir iş çıkarsa da yetenekten çok harcadığı eforla bunu başarıyordu. En önde giden kızsı yıllardır eğitim alıyormuş gibi şaşırtıcı bir başarı sergiliyordu.

Kız kendisini yere attığında teninin renginde hafif bir değişim fark ettim; bronz teni daha da koyulaşıp bir saniye için antrenman kıyafetlerinin siyahına uyum sağlamıştı. Yere atlamasıyla siyah, gevşekçe örülmüş saçları sallanan kız bir sonraki emri beklerken iki bademi andıran gözlerini Ember'dan ayırmadı.

Ember daha öğrencileri yere değer değmez, "Kalkın!"

emrini verdi ve grup alelacele tekrar ayaklandı. Ember beni görünce gülümsedi. “Neden beş dakika mola vermiyoruz? Sıkı çalıştınız.”

Askerleri mola verip içecek bir şeyler almaya giden Ember’a, “Nasıl gidiyor?” diye sordum. Linus bana çabukça el sallayıp çeşmenin başına koştu.

“İyi.” Ember başını salladı. “Gerçekten iyi gidiyorlar.”

“Bunun tek nedeni çok iyi bir öğretmenimiz olması.” Önde duran kız alnındaki teri sildi. Elinde bir su şişesi vardı.

“Teşekkür ederim.” Ember gülümsedi. Belki biraz fazla yayvanca. Sonra birbirlerine tuhaf kaçacak kadar uzunca bir süre baktılar. “Ah, özür dilerim. Bryn, bu Delilah, yani Marksinna Delilah Nylen.”

Delilah hemen Ember’la aramıza girip benimle toka-laştı. O sırada Ember’dan biraz daha uzun boylu olduğunu fark ettim. “Hakkında çok şey işittim. Gerçek bir kahramansın.”

“Kahramanlığın yanından bile geçemem fakat teşekkür ederim,” dedim.

“Kusura bakma, tabii.” Elimi bırakan Delilah’nın omuzları geride dimdik doğruldu. Ember’ın öğrettiği gibi durduğunu biliyordum. Sonra işaretparmağıyla su şişesine vurup, “Antrenman yeniden başlamadan bunu doldurmam gerek,” dedi.

Ember, Delilah’ya, “Hadi git,” dedi. Kız bizi işitemeyecek kadar uzaklaştığında Ember bana dönüp heyecanla, “Ne düşünüyorsun?” diye fısıldadı.

“Duruşu iyi,” dedim.

“Bu kadar mı?” Ember gözlerini bana dikti. “Söyleye-

ceklerin bu kadar mı?”

Spor salonunun diğer ucunda şişesini dolduran Delilah'ya baktım. “Sıkı çalıştığı belli, ne yaptığını da biliyor gibi.” Ember bana gözlerini dikmeye devam edince, “Ve çok da güzel,” diye ekledim.

Ember'ın yüzü neredeyse ışıldayacaktı. “Müthiş biri, değil mi?”

Tereddütle, “Evet,” dedim.

Fakat Delilah sadece bir Marksinna değildi; aynı zamanda derisinin rengini değiştirebiliyordu ve bu onun önemli bir soydan geldiğini gösteriyordu. Yüksek makamlardaki hiç kimse Ember'ın böyle bir ilişki kurmasına iyi gözle bakmazdı.

“Sadece dikkatli ol,” diye tavsiyede bulundum.

“Ben hep dikkatliyimdir,” dedi Ember. Keyfini tam anlamıyla kaçırmaya yeltenmediğim için gayet memnundu.

Eğitim yeniden başladığında Ember emirler yağdırma-ya başladı. Delilah komutları yerine getirmekten son derece memnun oluyor gibiydi; bu da yeni yeni filizlenen ilişkileri açısından iyi bir işaretti. Delilah asilzade olsa da belli ki Ember'ın deneyimi ve liderlik yeteneğine saygı duyuyordu.

Benim de başa çıkmam gereken yasak bir aşk ilişkim olduğunu anımsadım. Gerçeklere tam anlamıyla dönmeden önce Ridley'yle konuşmam gerekiyordu.

Spor salonunun diğer ucunda Ridley elindeki klipsli kâğıt altlığının üzerine tutturulmuş kâğıtları okuyordu. Tilda geçen gece evlendiğinden o gün izinliydi ve işleri Ridley'ye kalmıştı.

Yanına vardığımda dikkatini odaklayan Ridley'nin alnı kırış kırış olmuştu. Onu rahatsız etmek istemedi-

ğimden farkıma varana kadar yanında dikildim; neyse ki çok geçmeden beni fark etti.

Ridley bana zaten bildiğim bir şeyi söyledi: “Tilda işinde *gerçekten* başarılı fakat el yazısı bir felaket.” Ardından, “Birkaç güne kadar balayından dönse ne rahatlayacağım.”

“Kısa bir balayı yaptıklarından durum o kadar da kötü olmayacaktır.”

Ridley’nin nihayet bana bakmasıyla birdenbire midem altüst oldu. Ona ne diyeceğimi bilmiyordum. Tek istediğim beni kollarına almasıydı fakat bunu yapamayacağını biliyordum.

Korkumu bastırıp, “Sanırım şu an bu konuşma için pek de uygun bir zaman değil,” dedim. “Sadece sana diyecektim ki, şey, seninle konuşmak istiyorum sanırım.”

“Dün söylediklerim hakkında mı?” diye sordu Ridley.

Başımı salladım. “Evet.”

Ridley’nin ağzından, “Şu an mükemmel,” sözleri dökülürdü. “Haydi.”

İçi insan dolu bir spor salonu besbelli özel bir konuşma için ideal bir yer değildi. Ridley yürümeye başladı. Peşi sıra sessiz ve bomboş koridora çıktım. Öğrenci iz sürücülerin sınıfta olmaları gerekirdi fakat ya spor salonunda talim ya da avluda engelli koşu yapmakla meşguldüler.

“E?” Ridley kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup gözlerinde beklentiyle bana baktı.

“Eh...” titrek bir nefes verdim. “Senin için hissettiklerimi biliyorsun.”

“Ya sana bilmediğimi söylersem?”

Ona baktım; siyah gözlerinde kalbimi hızlandıran o derin bakış vardı. “Ridley.”

“Ben söyledim,” dedi Ridley. “Sen de söylesen ne çıkar?” diye bastırdı.

“Benim için önemlisin,” diye itiraf ettim. Bunu ilk kez yüksek sesle dile getirmemin dehşet verici ve canlandırıcı bir yanı vardı. “Çok önemlisin.”

Gülümseyen Ridley’nin ağzının bir kenarı kıvrıldı. “Güzel.”

“Fakat durumu biliyorsun,” dememle gülümsemesi kayboldu. “İkimiz de işlerimizden oluruz ve sana ne kadar değer versem de anne-babamın yolundan gitmek istemiyorum. Babam çok şey feda etti fakat annem *her şeyden* vazgeçti. Biliyorum, babamı ve beni seviyor; Storratten’den de çok fakat kendisine dayatılan bu hayatı istediği anlamına da gelmiyor bu. Ayrıca annemin aksine ben Doldastam’i ve her ne kadar son zamanlarda kusurlu ve delice bir hâl alsa da işimi gerçekten önemsiyorum.”

Ridley bana, “Sen annen değilsin, ben de baban değilim,” diye karşılık verdi. “Senden asla seçtiğin hayattan vazgeçmeni istemem. İşinin senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum ve benim için istesen de işini feda etmene göz yummam.”

“Bu senin için de geçerli,” dedim. “Viktor’un peşinden gitmelisin. Överste olarak konumunu kaybetmene izin veremem. Bu görev senin için bu denli önemliyken bunu yapamam. Ayrıca krallığın sana ihtiyacı var. Peki bu durumda bize ne olacak? İkimiz de yolumuzun üzerine çıkan şeylerden vazgeçemiyoruz.”

Ridley, “Ben vazgeçebilirim,” dedi.

“Hayır Ridley, yapamazsın.”

“Şu an yapamam, doğru. Fakat Viktor’u ele geçirdiği-

miz an, daha o saniyede istifa edeceğim.”

Başımı iki yana salladım. “Senden bunu yapmanı isteyemem.”

“İstemen de gerekmiyor,” dedi Ridley. “Bunu yapmayı *istiyorum*,” diye directti. “Bu işte yeterince çalışım ve Tilda’nın benden iki kat iyi iş çıkaracağından eminim. Hem yakında bir masa başı işe geçmek isteyecektir. Ben de yapacak başka bir iş bulurum.”

“Ne gibi?” diye sordum.

“*Ne olursa.*” Ridley sırtıttı. “Asıl mesele de bu. Umu-
rumda değil. Ne istersem yapabilirim. Fakat en çok iste-
diğim şey seninle olmak.”

Bir anda başım döndü. İştittiklerim gerçek olamayacak kadar güzeldi.

Nefessizce, “Bunu gerçekten yapmak istiyor musun?” diye sordum.

“Evet. Viktor’u yakaladığımızda bize adamakıllı bir şans vermek istiyorum.” Ellerimi tuttu. “Ne düşünüyor-
sun?”

Başımı salladım. Hemen konuşamayacak kadar heyecanlanmıştım. “Evet.”

Ridley benden uzaklaşıp spor salonun kapısının dar pencerelerinden ikimizi izleyen birileri olup olmadığına baktı. Kimse bizi izlemiyor olmalıydı çünkü Ridley hızla geri gelip beni duvara yasladı. Böylelikle birileri ikimizi gözetlemek istese de bunu yapamayacaktı. Sonra dudaklarıma kocaman bir öpücük kondurdu.

Öpüşmemiz kısa sürdü. Ridley benden ayrılıp soluklanmaya çalıştı. “Geri dönmem gerek. Senin de. Şu an hâlâ patronun olduğum için bu bir emirdir.”

balayı

Öğle yemeği demek çoğu zaman salataları ve lop yumurtaları okul kafeteryasında alelacele mideye indirmek demektir. Tam kapasite çalıştığımız için tüm iz sürücüler konserve kutusundaki sardalyeler gibi sıkışmıştı.

Bu yüzden de o gün Tilda'nın dairesine uğramak için öğle yemeğinden vazgeçmek benim için kolay bir tercih oldu. Önceki gün, biz Tilda'nın düğününe hazırlanırken Tilda benden gelip dairesinin anahtarlarını almamı istemişti. Hem böylece o balayındayken Japon balığının yemini nasıl vereceğimi bana gösterebilecekti. Kasper'la o öğleden sonra yola çıkacaklarından buluşmak için son şansımız buydu.

Okuldan ayrılırken kendimi son günlerde hiç olmadığım kadar huzurlu hissediyordum. Ridley'yle sohbetimin ardından bana gelecek gerçekten güzel şeylere gebeymiş gibi geliyordu. Üzerime çöken karanlık günler nihayet aydınlığa çıkacaktı sanki.

Hâlâ savaş halindeydik ve henüz her şey bitmemişti.

Fakat uzun zamandır ilk kez iyimserdim. Şehir merkezine yürürken mırıldandığımı fark ettim.

Tilda'nın dairesinin altındaki elektronik eşya dükkânının önüne bir Land Rover park edilmişti. Muhtemelen kralın filosundan kiralanmış bir arabaydı bu. Çünkü birkaç çok varlıklı Kanin dışında Doldastam'de kimsenin arabası yoktu. Bagaj kapağı açıktı ve Kasper aracın arkasına iki büyük asker çantası atıyordu.

Arkadaki ağzına kadar dolu çantaları gösterip, "İkiniz birkaç günlüğüne gidiyorsunuz sanıyordum," dedim.

Kasper cipin bagaj kapağını kapatıp, "Churchill'de bir otelde üç gün, iki gece kalacağız," dedi. Ardından dönüp bana yüzünde artık kabullendiği anlaşılan bir öfkeyle baktı.

Yaşanan olaylardan dolayı ve kendi emniyetleri için kral ikisine uzun bir izin vermemişti. Kasper ve Tilda da Doldastam'e arabayla bir saatlik mesafedeki bir insan şehrini seçmişlerdi.

"Tilda'nın bir çantasını daha üst kattan indirmedik bile. Fakat hamileliği yüzünden çok endişeli oldu ve evde ne var ne yoksa arabaya yüklemem balayında kendisini daha iyi hissetmesini sağlayacaksa seve seve yaparım bunu."

Ona gülümsedim. "Harika bir koca olacaksın."

Kasper güldü. "Tilda bana kızdığında ona bunu hatırlat, olur mu?"

Elektronik eşya dükkânıyla yanındaki tahnitçinin arasında kalan dar sokaktan geçtik. Dükkânın arka tarafındaki kapının ardındaki basamaklar küçük, iki odalı daireye uzanıyordu. Tilda orada yıllarca yalnız başına

yaşamıştı ve orası Doldastam'deki en modern yerlerden biri olmalıydı.

Kapıyı açtığımda dairenin her zamanki tertemiz halini görmeyi bekliyordum. Tilda'nın evi hep revaçtaki New York dairelerinin sergilendiği dergilerdeki gibi görünürdü. Fakat karşıma hiç ummadığım bir dağınıklık çıktı; kanepenin üzerine giysiler serilmişti, çok sayıda karton kutu oturma odasına yığılmıştı ve lavaboda kirli bulaşıklar birikmişti.

Tilda arka taraftaki yatak odasından gelip bana mahcupça gülümsedi. "Biliyorum, biliyorum. Tam bir felaket fakat temizlik yapmaya zamanım olmadı."

Kutular labirenti arasında dolaşırken, "Yo, bunu sorun etme," dedim. Ayağım düğün hediyesi olduğunu tahmin ettiğim cam bir panç kâsesine takıldı.

Mutfağı oturma odasından ayıran yarımadada Tilda'nın balık kavanozu vardı. Kavanozun içinde de gördüklerimin en irileri olan iki Japon balığı. Sadece uzun değil, çok da tombuldular.

"Bunlar Odin ve Odessa." Tilda kuyruğu daha uzun olan balığa işaret etti. "Şuradaki Odessa. Odin daha şişman olan. Kasper onları bana şubatta, doğum günümde aldı." Tilda balıkların altlarındaki dolabı açıp içinde balık olan, silindir bir kutu çıkardı. "Bana geldiklerinde daha küçüktüler fakat balon gibi şiştiler. Genellikle ben görevlere çıktığımda onlara Kasper bakıyor fakat sanırım onlara gereğinden fazla yem veriyor, bu yüzden bu kadar şişmanladılar."

Kasper peşimizden gelmişti. Kollarını granit tezgâhın üzerinde dayayıp, "Sağ ol canım," dedi.

“Eh, doğru ama.” Tilda omuz silkip balığa tam olarak ne kadar yem verileceğini ve balıklara has bir acil durum olduğunda onlara nasıl müdahale edilmesi gerektiğini anlatmaya koyuldu.

Tilda sözünü bitirdiğinde, “Sanırım bunu becerebilirim,” dedim.

Tilda, “Balıklara iyi baktığını ve daireye göz kulak olduğunu bildiğimden hiç olmazsa bu iki konuda içim rahat olacak,” dedi.

Kasper, “Evet, teşekkürler Bryn,” diye ekledi. “Konuyu değiştirmek için söylemiyorum fakat geçen gece sarayda neler oldu?”

Kenet’la sohbetimizin ardından gece çok yorulduğundan eve gitmiştim. Tilda’ya meraklanmasın diye mesaj atıp iyi olduğumu bildirmiştim fakat işten bahsedip düğün gününde tadını kaçırmamak için başka hiçbir şey yazmamıştım.

“Doğru ya!” Tilda elini sıkıntıyla yüzüne götürdü. “Sana bunu soracaktım fakat aklımdan çıkmış! Neler oldu?”

“Sadece...tuhaftı.” Başımı iki yana salladım. “Prens Kenet, kral ve kraliçeye yardımlarından dolayı bizzat teşekkür etmek için Stolvatten’den gelmiş ve sanırım bana da teşekkür etmek istemiş.”

Kasper’ın alnı şaşkınlıktan kıvrıldı. “Bu epey tuhaf.”

“Evet, ben de öyle düşündüm,” dedim. “Anlaşılan şu an hükümdar o.”

“Ne?” Kasper haberi işittiğim andaki kadar şaşkın haldeydi. “Başa Lisbet’in geçeceğini sanıyordum.”

“Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum fakat şu an Kenet kral.” Başımı iki yana salladım. “Bayle’i defetmiş, bu

iyi fakat Mikko'nun mahkemesi hâlâ devam ediyormuş ki bu bana tuhaf geldi. Demek istediğim, kontrol Kennet'taysa mahkemeyi iptal edemez mi?"

Kasper, "Edebilir, tabii iptal etmek istemiyorsa başka," diye yanıt verdi.

Yanağımın içini çiğneyip Kasper'ın yanıtı üzerine düşündüm. "Mina'ya safirlerle kaplı bir kolye verdi."

Kasper, "Kraliçenin sadakatini satın mı alıyor?" diye sordu. Başımı salladım. "Tıpkı Cyrano Moen'e yaptığı gibi."

Kasper'ın bu sözleri kafamın içinde bazı taşları yerine oturtmuştu. Daha önce yerlerini bulmayan parçalar bir bir birleşmeye başladı.

"Ridley ve ben Linnea'yı aramaya çıktığımızda Mikko bizimle adamakıllı konuşmamıştı bile," dedim. "Kennet onun elçisi görevini üstlenmişti ve soruşturmayı engelleme girişimlerinin ardında Mikko olduğunu söylese de bundan nasıl emin olabilirdik ki? Pekâlâ Kennet da bunu yapıyor olabilirdi. Bayle da kimsenin kayıtları görmesine izin vermedi. Bu sayede Mikko'yu suçlamak için uydurma kanıtlar ortaya çıkarabildi."

Kasper, "Linnea'nın kaçırılmasını planladı ve soruşturmada yer aldı. Bu sayede suçu istediği kişinin üzerine atabilecekti," dedi. Kasper sırtını dikleştirdi. "Suçu atmak istediği kişi de erkek kardeşiydi."

Yüksek sesle düşünerek, "Tacı ele geçirmek için Mikko'nun hapse girmesini istiyordu," dedim. "Önce Linnea'yı kaçırmak; Mikko, Linnea'yı kaçırtmış ya da öldürtmüş izlenimini vermek için Konstantin'i tuttu. Konstantin'le ne kadar temas kurduğundan emin değilim fakat Konstantin ve Viktor Dâlig kiralık adamlar ve

silahlarla bir tür operasyon gerçekleştirmenin peşindeyseler paraya ihtiyaçları olmuştur.”

Kasper araya girip, “Konstantin, Cyrano Moen’in ne kadar dolgun bir ücret aldığını da gördü,” dedi.

“Kennet bana Bayle’i kovmasının ardından onun kaçtığını söyledi,” dedim. “Fakat Bayle başından beri bu planı gerçekleştirmek için Kennet’la işbirliği yaptıysa Kennet’ın Bayle sorguya çekilmeden ve tüm bu pis işlerle arasındaki bağ çözülmeden önce onu uzaklara göndermesi akla yatkın.”

Kennet’la tanıştığımdan beri ondan şüphelensem de Mikko’dan da ve Storvatten’de karşılaştığım hemen herkesten de şüphelenmiştim. Bu yüzden Kennet’ın suçlu olup olmadığına karar vermem zor olmuştu.”

Kasper’a baktım. “Her şeyi Kennet yaptı, değil mi?”

“Bunu ispat edebilir miyiz biliyorum fakat evet. Bence o yaptı.”

“Şu an burada Evert ve Mina’yla kutlama yapıyor,” dedim. “Kral ve kraliçenin de durumdan haberdar olmaları gerek. Muhtemelen ellerinden bir şey gelmez fakat Konstantin’le bağlantısı olan ve krallığımıza yapılan saldırıların finanse edilmesine katkısı olan biriyle ittifak kurduklarını bilmeleri gerek.”

“Hay lanet!” Tilda hislerimi mükemmelen ifade etmişti. “Evert öğrendiğinde deliye dönecek. Skojare’ye savaş açsa şaşırmam gerçekten.”

Tilda haklıydı ve tüm bunların Skojare için çok olumsuz sonuçları olacak olması da hiçbir şeyi değıştirmezdi. Kralın gerçeğı bilmesi gerekiyordu.

“Krala bunları anlatmam gerek ve bunu Kennet git-

meden önce yapmam daha iyi olur,” dedim. “Belki sadece Kennet’i hapse atar ve topyekûn bir savaş önlenebilir.”

Kaybedecek zamanım olmadığından kapıya doğru hareketlendim.

Kasper, “Bekle, ben de seninle geleceğim,” dedi. Ardından Tilda’ya baktı. “Yani senin için uygunsa.”

“Bunu yapmak zorunda değilsin,” dedim. Başımı iki yana salladım. “Bu işi tek başıma halledebilirim.”

Kasper tekrar bana doğru döndü. “Halledersin, biliyorum. Fakat Storvatten’de birlikte çalıştık. Bu bize göre bir iş ve bu da benim de seninle orada olmam gerektiği anlamına geliyor. Açıklamanı yaparken sana yardımcı olmak istiyorum.” Ardından yeni geline baktı. “Tabii Tilda için uygunsa.”

Tilda, Kasper’a gülümseyip, “Otel bir yere kaçmıyor,” dedi. “Gidip bu işi halletmelisiniz. Önemli bir mesele. Hem ben de geride hiçbir eşya bırakmadığımdan emin olurum böylece.”

“Teşekkür ederim.” Kasper, Tilda’nın yanına gidip onu hızlıca öptü. “Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum.” Tilda endişeli bir gülümsemeyle bizi izledi. İkimiz kapıdan çıkarken, “İyi şanslar,” diye ekledi.

karşılıklı suçlama

Toplantı salonunda, Kral Evert'ın taç giyme töreni sırasında çizilmiş tablosundaki soğuk bakışları altında dikiliyorduk. Kasper üzerinde üniforması yerine tişört ve blucin de olsa gerçek bir Högdragen üyesi gibi yanımda hiç kıpırdamadan dikiliyordu.

Bir aşağı bir yukarı yürümeye, dalgınca başparmağımın tırnağını kemirmeye başlamıştım. Neler olup bittiğini Evert'a en iyi şekilde anlatabilmek için düşüncelerimi derleyip toplamaya çalışıyordum. Bana inanması önemli olsa da düşünmeden hareket edip Storvatten'e saldırması da önemliydi.

Saraya ulaştığımızda Elliot Vään kapıda nöbet tutuyordu. Neyse ki Elliot, Kasper'ın sağdııcıydı ve sıkı dostuydu. Kasper onu bizi içeri alıp krala gelip bizimle görüşmesini söylemeye ikna etti.

Düşüncelere daldığımdan kapının arkamızdan açılması beni irkiltti. Döndüğümde Elliot'ın kapıyı açık tuttuğunu gördüm. Hemen sonra Kraliçe Mina kasten boy göster-

meye çalışıyormuş gibi odaya girdi. Elliot kapıyı Mina'nın arkasından kapatıp odada nöbet tutmaya başladı.

Elliot çağırmadan önce Mina'nın ne yaptığını bilmesem de görüntüsü her zamankinden de ihtişamlıydı. Beyaz elbisesinin kuyruğu neredeyse yarım metre gerisinden geliyordu. Saçları örgü yapıp ensesinde toplanmıştı ve üzerindeki gümüş rengi kürk şalı safir kolyesiyle tamamlamıştı.

Ortasında kocaman bir elmasın olduğu, elmaslarla kaplı, platin tacı başındaydı. Ne zaman o tacı taksa başını daha dik tutar, çenesini hafifçe yukarı kaldırırdı. Bunu mücevherlerin ağırlığından dolayı mı yoksa sadece çalım satmak için mi yaptığından emin olamazdım.

"Elliot'ın söylediğine göre önemli bir konuda acilen kralla görüşmeniz gerekiyormuş," dedi Mina. Masanın etrafından dolaşp Kasper'a ve bana buz gibi bir bakış attı. Tam karşımızda, Evert'in tablosunun altında durdu. Oturmak yerine ayakta kalan Mina elini kralın koltuğunun uzun sırtına koydu.

"Evet, öyle," dedim.

"Kral çok meşgul. Sizin de tahmin edebileceğiniz gibi yaklaşan savaştan dolayı yapacak çok işi var ve her isteyenle görüşmesi mümkün değil." Mina'nın ses tonu alışıktı olduğundan da soğuk olduğundan aksiliğinin nedenin içkinin yol açtığı sersemlik olabileceğini düşündüm. "Benden sizinle görüşmemi ve söyleyeceklerinizin sandığınız kadar önemli olup olmadığına bakmamı istedi."

Kasper'a baksam da o dosdoğru karşısına bakıyordu. İşler şimdiden umduğum gibi gitmiyordu ve ne yapacağımı bilmiyordum.

Kraliçenin tavrı insanı çıldırtacak kadar değişken olabiliyordu. Akşamdan kalma olmadığında bile sık sık sıcak ve şefkatli kraliçenin yerini buz gibi bir kraliçe alıyordu.

Mina söyleyeceklerimi dinlemeye hevesli görünmese de kralla başka türlü nasıl görüşebileceğimizi bilmiyordum.

Kasper, "Vakit ayırıp bizimle görüştüğünüz için teşekkür ederim kraliçem," dedi. "İşinizin başınızdan aşkın olduğunu biliyorum."

"Çoğu zaman kraldan daha meşgul oluyorum. Bu yüzden bir an önce konuya girelim, olmaz mı?" Mina'nın parmaklarını sabırsızca sandalyenin sırtına vurmasıyla yüzükleri ışıktı parıldadı.

"Storvatten'deki olayların ardında Kral Mikko'nun değil, Prens Kennet Biâelse'nin olduğuna inanmak için makul gerekçelerimiz var." Dosdoğru konuya dalmıştım. Lafı dolandırmazsak kraliçeye sesimizi duyurma şansımızın artacağını düşünmüştüm.

Mina bir kaşını kaldırsa da ifadesi hiç değişmedi. "Öyle mi?"

"İddialarımızı destekleyecek birçok kanıtımız var ve bunları sizinle ve kralla paylaşmaktan memnuniyet duyarız," dedi Kasper.

Mina ona, "Aceleci davranıyorsun," dedi. "Henüz kralı çağırmama degecek hiçbir şey işitmedim."

"Üç hafta önce Kraliçe Linnea Biâelse'nin kaçırıldığını düşündürmek için Prens Kennet, Viktor Dâlig ve Konstantin Black'ten yardım aldı," diye açıkladım. "Sonuç olarak Prens Kennet'ın Viktor Dâlig ve Konstantin Black'in terörist eylemlerinin finansörü olduğunu düşünüyoruz"

“Terörist mi?” Mina fikrimize dudak büküp Kennet’la Konstantin’i ilişkilendirdiğim kısmı tamamen göz ardı ediyordu. “Bugünlerde öyle mi deniyor ikisine?”

Savaş hazırlıkları tüm hızıyla devam ediyordu ve kraliçenin yanıtı karşısında ağzım açık kalmıştı. Yine de bastırdım. Kraliçeye soğuk ses tonuna benzer bir tonda karşılık verdim: “Değiştirilmiş çocuklarımıza saldırarak şiddet ve korkuyu kullandılar, muhtemelen Kaninler üzerinde bir tür kontrol sağlamak için yaptılar bunu. Dolayısıyla, evet, bunun uygun bir tanı olduğunu söyleyebilirim.”

Mina öfkeyle, “Eh, o halde Kennet’in Konstantin’le bağlantısı olduğuna dair büyük kanıtınız neymiş bakalım?” dedi. “Nasıl tanışmışlar? Bunlar ciddi iddialar ve desteklemek için elinizde ne var?”

“Henüz nasıl tanıştıklarını bilmiyoruz,” diye itiraf ettim. “Fakat Konstantin Black’in Kraliçe Linnea’yı kendisine yönelik bir komploya karşı uyardığını biliyoruz, muhtemelen de bunu Konstantin ve Viktor bir şekilde kraliçeye zarar vermek için tutulduklarından dolayı yaptı.”

Mina ayak diriyordu. “Konstantin’in işin içinde olduğunu kanıtlar bu. Fakat bunu zaten biliyorduk. Kennet’i suçlamak için elinizde ne var?”

“Viktor ve Konstantin’i kendisine yardımcı olmaları için tutacak araçlara sahipti,” dedi Kasper. “Kral Mikko’nun erişimi olan her şeye onun da erişimi olduğu gibi Prens’in suçu işlemek için güdüsü de mevcuttu; tacı istiyordu. Ona ulaşmak için de kardeşinin üzerine suç attı.”

Mina dudaklarını büzüp burnundan derin bir nefes aldı. “Bundan emin misin?”

Başımı salladım. “Onun bunu yaptığını biliyorum. Ay-

rıca onu sorguya çekerseniz bence en nihayetinde Konsantin Black ve Viktor Dâlig'le arasındaki bağı açık edecektir.”

“Peki o zaman. Eminseniz, peki.” Mina arkamda diki-
len Elliot’a bakıp ona el etti. “Prensi içeri alın.”

“Ne?” Kasper’la bakıştık.

Kasper yutkundu ve endişesini gizlemeye çalıştı. “Bu âdetlere epey aykırı oldu.”

Kralın büyük olasılıkla Högdragen’dan yardım alarak Kennet’ı bizzat sorgulayacağını ummuştum. Öyle bir bas-
kı altında Kennet’ın büyük olasılıkla çözülüp bildiklerini itiraf edeceğini düşünüyordum.

Fakat onu suçlayan sadece Kasper ve ben olduğumuzdan Kennet’ın Mina’nın karşısında dürüst davranacağını hayal bile edemiyordum.

“Prens ve ben öğle yemeği yerken Elliot gelip beni ça-
ğırdı,” dedi Mina. “Prens de tam bir centilmen olduğun-
dan buraya kadar bana eşlik etti. Ne tesadüf ama.”

“Majesteleri, affınıza sığınarak önce bu meseleyi kral-
la konuşmanız gerektiğini söylemeliyim,” dedim.

Fakat iş işten geçmişti. Elliot kapıları açtı ve Kennet her zamanki gibi kasım kasım kasılarak kraliçenin ya-
nına gitti.

Kennet, Kasper ve benim yüzlerimizdeki ciddi ifadeyi fark edince, “Neler oluyor burada?” diye sordu.

“Bir adamı itham ederseniz kendisini savunmasına hazır olmalısınız.” Mina konuşurken bana bakıyordu ve gri gözlerinde sert bir bakış vardı.

“Neyle itham ediliyorum?” Bir an için Kennet’ın yü-
zünde huzursuzluk belirse de -gülümsemesi kaybolurken

gözleri hızla bana çevrildi- her zamanki kibirli ifadesini takınıp hislerini hemen gizledi.

Onunla göz göze geldim ve sakın bir sesle konuştum. “Bence Storvatten’de olanların arkasında sen vardın. Kardeşini suçlamak ve tacını almak için gerekli bağlan-tıları kurdun.”

Kennet güldü. Ondan bu tepkiyi beklediğimi söyleye-mezdim fakat gerçekten hiç de canı sıkılmış gibi görün-müyordu. Her zamanki gibi kaygısız, gür kahkahası ger-ginliğinden kaynaklanmıyor, sunduğum senaryoyu ger-çekten gülünç bulmuş gibi gülüyordu.

“Bryn, korkunç bir hata yaptın.” Şakağını kaşıyıp bana hüznle gülümsedi. “Bağlantı filan kurmadım ben.”

Mina, Kennet’a, “Storvatten’de olanlardan sorumlu olmadığınızı mı söylüyorsunuz?” diye sordu. Bir yandan gözlerini benden ayırmıyordu.

Kennet başını iki yana salladı. “Elbette ki.”

Mina, “İşte bu gerçekten tatsız bir durum,” dedi. “İki-niz, Bryn Aven ve Kasper Abbot, karşıma çıkıp müttefi-kimiz bir prenze elinizde hiç kanıt olmadan çirkin suçla-malar yöneltiyorsunuz.”

“Evert...” diye söze girsem de kraliçe beni susturdu.

Mina sözlerini, “Kendisi suçlamaları reddediyor ve alt tabakadan iki muhafızın dayanaksız iddialarına de-ğil, bir prens olan ona inanıyorum,” diye sürdürdü. Ona bağırmamak için dişlerimi sıktım. “Fakat sana inanmış olsam iddialarının barışçıl bir dostumuzla savaşa gitme-mize neden olması işten bile değildi.”

Gözlerimi yere çevirip yutkundum.

“Nihayetinde, bu birçok masumun ölümüne neden ola-

bilirdi; hem Kaninlerden hem Skojarelerden,” dedi Mina. “Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun Bryn? Halkından insanların ölümüne, kralının zarar görmesine neden olacak bir işe kalkıştın.”

Çaresizce, “Niyetim hiç de bu değildi,” dedim. “Kralı ve krallığı korumaya çalışıyordum ben.”

“Çok geç.” Mina başını iki yana sallayıp yüzüne hüznü bir ifade vermeye çalışsa da soğuk ifadesi baskın çıktı. “Olan oldu. Bu yüzden cezalandırılmanız gerekiyor.”

“Cezalandırılmak mı?” Başımı iki yana salladım; söylediklerinden hiçbir şey anlamıyordum.

“Evet, aslında ikiniz de.” Bir Kasper’a bir bana baktı. “İkiniz de vatana ihanete kalkıştınız.”

“İhanet mi?” diye bağırdım.

Telaşla kendini savunmaya çalışan Kasper, “Kraliçem, feci bir yanlış anlama oldu,” dedi.

“Elliot, şu ikisini zindana götür,” diye buyurdu Mina. “Mahkemeye kadar orada kalacaklar.”

Kasper’ı savunmaya çalıştım: “Kasper’ın fikri değildi bu. Onun suçu yok.”

“Elliot, *hemen!*” Mina sesini yükseltince Elliot aceleyle emri yerine getirmeye koyuldu.

Högdragen üyelerinin kemerlerinin arkasında birilerini zaptetmek için demir kelepçeleri vardı. Elliot kelepçeyi çıkardı. Arkadaşının yanına gidip Kasper’a özür diler gibi baktı ve kelepçesini bileğine vurdu.

Ardından Elliot yanıma geldi; diğer kelepçeyi bileğime geçirmeye yeltendi. Fakat kolumu geri çektim.

“Majesteleri, lütfen, beni dinlemek zorundasınız,” diye üsteledim.

“Ben *kraliçeyim*.” Mina bana küçümseyen gözlerle baktı. “Ne cüretle bana ne yapmam gerektiğini söylersin?”

Ancak o an kraliçenin kulaklarının yakarışlarıma kapalı olduğunu fark ettim. Dövüşmenin bir anlamı yoktu. Elliot’ın beni tutuklamasına izin verdim.

Bileğimdeki kelepçe bana yüz kiloymuş gibi geliyordu. Kasper'la başlarımız önde yürüdük; tek kelime etmedik çünkü söyleyecek bir şey yoktu. Mücadele ederiz diye bir başka muhafız Elliot'a yardıma gelmişti. Dördümüz sessizce sarayın koridorlarında ilerledik.

Yürürken fısıltılar işitsem de gözlerimi çevirip kimin konuştuğuna bakmadım. Kendimi ne denli mağlup hissetsem de zihnim içinde bulunduğum durumdan çıkmamanın yollarını arıyordu. Babam şansölye olarak konumunu kullanarak serbest bırakılmamızı sağlayabilirdi ve normalde yakınlarımla beni kayırmalarından hiç hazzetmesem de Kasper'ın işlemediği bir suçtan dolayı yıllarca hapisanede kalmasını istemiyordum.

Şüphesiz ikimiz de mesleğimizden olacaktık fakat şanslıysak hayatlarımızı kurtarabilirdik. Kral Evert'ın da bize eşi kadar sert çıkmama olasılığı vardı; bu yüzden de belki ömür boyu hapis ya da sürgün cezası almayacağımızı ümit ediyordum.

İhanet için verilebilecek en büyük ceza idamdı fakat işin oraya varmayacağına inanmam gerekiyordu.

Sarayın altındaki zindandaki hücrelere vardığımızda orada yalnız olmadığımızı gördüm. Uzun, kırçıl sakallı bir adam karyolasından kalktı ve sıska, kirli yüzünü iki eliyle kavradığı parmaklıklara dayadı.

Burası uzun süre hapsedileceklerin atıldığı bir hapishaneydi. İçeride tek mahkûmun olmasının nedeni de buydu. Högdragen yatakhanesinin arkasında alışageldik suçluların -hırsızlar, vergi kaçırانlar, ayılması beklenen ayyaşlar hatta ender görülen katiller- tutulduğu bir hapishane vardı.

Krallığa karşı suç işleyenler ise zindana atılırdı.

Hücredeki yaşlı adamın otuz yıl önce zindana atıldığı zamanki halinden eser kalmamış olsa da onun Samuel Peerson olduğunu hemen anlamıştım. Ders kitaplarımızda seksenli yıllarda tutuklandığı sırada çekilen fotoğraflarını görmüştüm. O zamanlar genç bir adam olan Samuel'in suçu kralın yüksek vergilerini protesto etmesiydi.

Olay şimdiki kralımızın amcası olan Kral Karl Strinne'in hükümdarlığı sırasında gerçekleşmişti. Karl iki selefinden çok daha katı bir kraldı ve Samuel bir mar-ki -iyi yetiştirilmiş ve bir mirasın vârisi olan bir Kaninde olsa Kral Karl bir toplantıda kendisine alenen karşı çıkan Samuel'i "hain" ve "krallığın düşmanı" olarak damgalayıp hapse attırmıştı.

Ve işte Samuel buradaydı; bir hapishane hücresinde çürüyordu. Yıllarca güneş görmeyen teni solgun, gözleri kanlıydı ve belli ki birkaç dişi eksikti.

Karl'dan sonra gelen krallar daha hoşgörölü olsalar da

Samuel Peerson'ı affetmemişlerdi. Yapılan bir yanlış düzeltmeyeceklerdi çünkü uzun zaman önce ölmüş bir krala bile saygısızlık etmeye yanaşmıyorlardı.

Kraliçe Mina hayatlarımızın geri kalanını bu hücrelerde geçirmemize karar verirse büyük olasılıkla Kral Evert ona itiraz etmezdi. Zira bunu yapması bir zayıflık gibi görünürdü; karısı onun rehberliği olmadan hareket ediyormuş, kral krallığı adamakıllı yönetemiyormuş gibi.

Kraliçe isterse o zindanda ölecektik ve o günkü tavırlarına bakılırsa bunu istememesi için hiçbir neden yoktu.

Gözlerim Samuel Peerson'un hüznü, ağlamaklı gözlerine sabitlendi. O an Kasper'ın ve benim mahkemeye çıkarılma riskini göze alamayacağımı fark ettim ve olduğum yerde kalakaldım. Elliot, Kasper'ı hücresine götürürken benden sorumlu olan muhafız sırtımı itti.

"Kıınılda," diye bağırdı muhafız. O an ne yapmam gerektiğini anladım.

Muhafız tam arkamda dikiliyordu; böylece hızlı bir hamleyle kolumu geri atıp demir kelepçeyi başına indirdim. Ağzından bir inilti çıkan adam kendinden geçip yere yığıldı. Kasper'la ben hâlâ zincirle bağlı olduğumuzdan ben yana gidince o da benimle hareket etti.

"Hey!" Elliot şaşkınlık içinde bağırdı ve kılıcını çekip bize doğrulttu.

"Elliot, bunu yapma," dedim.

"Lütfen." Kasper arkadaşına yakardı. "Kraliçenin bize yüklediği suçları işlemediğimizi biliyorsun ve bizi hücrelere atarsan sonumuz onun gibi olur."

Samuel Peerson boğuk ve hırıltılı bir sesle, "Onlar haklı, evlat," dedi.

Elliot perişan bir yüz ifadesiyle yaşlı adama baktı. O an Elliot'ın hayatının en zor kararlarından birini almaya çalıştığını fark ettim. Högdragen üyelerinin beyinlerine kral ve kraliçenin emirlerine asla itaatsizlik etmemeleri gerektiği tekrar tekrar işlenirdi.

Nihayet titrek bir nefes veren Elliot kılıcını indirdi. Kemerinden anahtarları çıkarıp Kasper'a attı.

Kasper, Elliot'a, "Doğru olanı yaptın," dedi ve aceleyle kelepçesinin kilidini açtı. Ardından aynısını yapmam için anahtarları bana verdi.

Elliot, "Umarım öyle yapmışımdır," deyip kılıcını Kasper'a verdi. "Gitmeden önce bana bir iyilik yapıp kafama vur ki sizi elimden kaçırmam için bir bahanem olsun."

"Tamam." Kasper başını salladı. "Ve teşekkür ederim."

Elliot gözlerini yumup kendisini gelecek darbeye hazırladı. Kasper kılıcı kaldırıp kabzasını Elliot'ın başına indirdi. Elliot acıyla haykırp geriye sendelese de bilincini kaybetmedi.

"Tekrar vurmamı ister misin?" diye sordu Kasper.

Elliot telaşla, "Yo, hayır," dedi. Başı kanamaya başlamıştı bile. Parmaklarını başına götürmesiyle irkildi. "Siz gidince koşup muhafızları çağıracağım. Onlara beni bayılttığınızı söyleyeceğim."

Kasper, "Bize on dakika avans verir misin?" diye sordu.

Elliot yüzünü buruşturdu. "Denerim."

"Buradan hemen çıkmamız gerek," dedim. Çünkü on dakika o kadar da uzun bir süre değildi.

Elliot başını salladı. Kasper ve ben kaçmak için arkamıza dönecekken durup anahtarları Samuel'e attım. Samuel kolunu hücrelerinden uzatıp anahtarları tuttu.

Ona, “İki anahtardan biri kelepçelerin, diğeri de hücrenin,” dedim. “Elinden geldiğince çabuk kaç buradan.”

Samuel bizim kadar hızlı koşamayacak olsa da muhafızlar büyük olasılıkla bizi yakalamaya yöneleceklerinden Samuel’in kaçma şansı epey yüksekti.

Kasper zindanın sonundaki basamaklara benden önce vardı. Merdiven kavis aldığından tepeyi göremiyordum ve Kasper’ın bensiz kaçmış olabileceğini düşündüm. Fakat beklediğini gördüm. Sırtını duvara yaslamış, köşeden etrafı kolaçan ediyordu.

“Gelen var mı?” diye fısıldadım.

“İki muhafız demin köşeden döndü; otuz saniye daha bekleyip etrafın temiz olduğundan emin olalım.”

“Buradan öteye geçtiğimizde aynı yöne gitmeyeceğiz, bu yüzden beni beklemen gerekemeyecek.”

Kasper dönüp bana baktı. “Neden bahsediyorsun sen?”

“Kennet’i bulacağım. Bu durumdan kurtulmamızın tek yolu itirafta bulunmasını sağlamak. Aksi takdirde hayatımızın geri kalanını kaçarak geçirmemiz gerekecek.”

Muhafızları bayıltıp kelepçelerimizi çıkarmamızın masumiyetimizi ispatlamamıza bir faydası olacağından şüpheliydim. Fakat Kennet’i bulup onu yalnız yakalarsam ona gerçeği söyletmek için ne gerekirse yapacaktım.

Kennet’in her şeyi itiraf etmesini sağlayamazsam da ondan Konstantin Black ve Viktor Dâlig’le işbirliği yaptığının kanıtı olabilecek, Evert’i ikna etmekte kullanabileceğim itiraflar alacaktım. Evert birçok konuda karısından yana çıksa da can düşmanına yardım edilmesini asla sineye çekmezdi.

Kasper, “Seninle geleceğim,” dedi.

Başımı iki yana salladım. “Hayır, Tilda’yı alıp en kısa sürede buradan kaçmalısın.”

“Sence Tilda ve bebeğin benimle sürgün hayatı yaşamalarını ister miyim?” diye sordu Kasper. “Senin kadar benim de adımı temize çıkarmam gerek. Bu yüzden seninle geliyorum. Bu işe birlikte başladık, birlikte bitireceğiz.”

Yumuşadım. “Peki.”

Kasper öne eğilip boynunu koridora uzattı. Koridor temiz olacaktı ki hızla koşmaya başladı. Peşinden gittim.

pusu

Ebeveyn banyosunun kapısının arkasına oturup bekledik. Dar aralıktan bakabilmek için kapıyı hafifçe aralık bırakmışım. Yatak odasının kapısı aralanınca nefesimi tutup öne eğildim ve içeri giren kişiyi görmeye çalıştım.

1800'lü yılların sonunda Kaninlerin kasasına doğru ailelerin yanına bıraktıkları çocuklar ve sanayi devrimi sayesinde epey para girmişti. Böylece Kraliçe Viktoria sarayın batı kanadını büyük bir tadilattan geçirmiş, konuk odalarına yemek asansörleri kurdurtmuştu.

Sarayın konukları hep yüksek mevkili kişiler olurdu ve kraliçe onların mutfğa inen soğuk koridorlardan geçmek zorunda kalmalarını ya da hizmetçilerin onlara soğuk yemekler getirmelerini istememişti (on dokuzuncu yüzyılda bile devasa taş sarayı sıcak tutmakta zorlanıyorduk).

Kasper'la ikimizin tek yapması gereken doğu kanadının altında kalan zindandan ayrılan, batı kanadının alt katına inmekti. Bunun için sessizce hareket etmeli.

duvarlara yaslanıp gizlenerek ilerlemeli ve muhafızlar geçerken süpürge dolaplarına ya da tuvaletlere saklanmalıydık.

Tüm bunları da çok çabuk yapmamız gerekiyordu. Henüz kaçmamız bir yana dursun, tutuklandığımızı bile bilen fazla kişi yoktu. Bu yüzden sessizce hareket etmemizin nedeni daha çok ihtiyatlı davranmak istememizdi. Fakat işimizi şansa bırakacak durumda da değildik.

Batı kanadına indiğimizde uygun yemek asansörünü seçme işini sarayı daha iyi bilen Kasper'a bıraktım. Bir Högdragen olarak sarayın ayrıntılarını daha iyi biliyordu çünkü bu bilgisi saraydakileri daha iyi korumasını sağlıyordu.

Kennet'in kral ve kraliçemizle sıcak ilişkisinden yola çıkarak Kasper da, ben de konuğun büyük olasılıkla sarayın en rahat odasında kalması gerektiğini düşünmüştük. Neyse ki bu da aradığımız yemek asansörünü bulmamızı kolaylaştırdı çünkü en güzel konuk odası sarayın güney köşesindeki devasa kuledeydi.

Yatak odasına ulaşmamızın ardından Kennet'in odasında olup olmadığını kontrol ettim. Yatakları toplayıp odaya çekidüzen veren hizmetçiler yüzünden odada birinin kalıp kalmadığını ayırt etmek neredeyse imkânsızdı.

Kavisli duvarlar boyunca uzanan pencerelerin ağır perdeleri yana çekilmişti ve tül perdelerden içeri günışığı giriyordu. Bunun bir anlamı olup olmadığından emin değildim. Burası lüks bir süit olsa da Fransız pencerelerinin tamire ihtiyacı olduğunu fark ettim; boya soyulmuştu ve ahşap çarpılmıştı.

Dört direkli karyolanın karşısındaki büyük gardırobu

fark ettiğimizde doğru odayı bulduğumuzu anladık. Gardırobu açtığımda kürk astarlı bir parka ve içlerinde gayet iyi bildiğim köpekbalığı derisi bir takımın da olduğu gümüş rengi takımlar buldum.

Kasper ve ben en iyi planın Kennet'i şaşırtmak olduğuna karar verdik. Özellikle de yanında birkaç muhafız olup olmadığını bilmediğimiz için. Böyle düşünerek süitin banyosuna gizlendik. Kasper hemen arkamda dikiliyor, elinde Elliot'ın kılıcıyla kabartmalı duvar kâğıdına yaslanıyordu.

Bekleyiş bana sonsuzluk gibi gelse de aslında kapı nihayet açılana dek geçen süre en fazla on dakikaydı. Göz ucuyla bir gölgeyi -odanın içinde gezinen birini- fark etsem de kim olduğundan, Kennet mı yoksa sadece bir hizmetçi mi olduğundan emin olamadım.

O kadar eğildim ki burnum kapıya sürttü. Nihayet adam döndü ve yüzünü görebildim. Kennet'ti bu. Kennet ceketini çıkarıp yatağın üzerine attı ve gördüğüm kadarıyla yalnızdı. Harekete geçmeye karar verdim.

Açtığımda kapı hiç ses çıkarmadı. Kennet pencerenin önünde dikiliyordu, Doldastam'i daha iyi görebilmek için perdeleri aralıyordu.

Beklerken Kasper'la belli bir hukukumuz olduğundan Kennet'a önce benim görünmemin daha yerinde olacağına karar vermiştik. Fakat Kennet işin şakasının olmadığını bilsin diye Kasper elinde kılıcıyla sadece birkaç adım gerimde duruyordu.

"Kennet," dedim.

Kennet döndü; fal taşı gibi açılmış gözleri şaşkın bakıyordu. Fakat saniyeler içinde yüzünde bir sırıtiş belirdi.

rekabet

“Hiçbir şey sana engel olmuyor, değil mi?” diye sordu Kennet.

Ona, “İşimi kolaylaştırdığın söylenemez,” diye çıkıştım.

“Bryn, fikir bana ait değildi,” dedi Kennet. “Kraliçen kendini fazlaca kaptırdı diye beni suçlayamazsın.”

“Yo, hayır, suçlayabilirim. Beni savunmak için kılını kıpırdatmadın.”

“Ne diyecektim? ‘Evet, söyledikleri doğru, her şey benim suçum, beni hapse tıkıp anahtarı da denize atın’ mı demeliydim?”

Soğuk bir sesle, “Bence iyi olurdu,” diye karşılık verdim.

“Bak, hapse atılmanı istemedim fakat seçme şansım da yoktu.” Kennet masum görünmeye çalışarak ellerini havaya kaldırdı. “Beni köşeye kısıtırmıştın.”

Başımı iki yana salladım. “İçten pazarlıklı bir çakalsın sen. Sende hoşlanacak bir şeyler bulduğuma inanmıyorum.”

“Hey.” Kennet kaşlarını çatı. “Ben de senden hoşlandım. Şu an olup biten her şeye rağmen seninle iyi vakit

geçirdim ve işler bu noktaya vardığı için üzgünüm.”

Ona, “Söylediğin her şey yalandı,” diye tısladım. “Tek amacın yaptıklarını fark etmeyeyim diye dikkatimi dağıtmaktı.”

“İtiraf etmeliyim ki başını derde sokmayasın diye seni meşgul etmem söylenmişti bana. Fakat seninle keyifli bir zaman geçirmediğim demek olmuyor bu.” Benimle flört etmeye çalışsa da tavrı bana zorlama ve bayağı geliyordu. “Bazen hem iş *hem de* zevk bir arada olabilir.”

“Yalancının tekisin, beni hiç umursamadın,” diye haykırdım. “Bana kardeşini ne kadar sevdiğini defalarca söyleden de ona yaptıklarına bir bak.”

Kennet’in ifadesi sertleşti. “Kardeşimi seviyorum.”

“Yalanlarını başkasına anlat Kennet. Hepimiz ne yaptığını biliyoruz.”

“Yaptığım hakkında *hiçbir şey* bildiğin yok!” diye bağırdı. “Mikko kral olmaktan nefret ediyordu. Bulunduğu mevki onu perişan ediyordu. Asla tahta geçirilmemesi gerekirdi. Fakat daha yetenekli olduğu ya da ailemizde o konuma en uygun kişi olduğundan değil sadece benden önce doğduğu için ve babamın baskısından dolayı görevi almak zorunda kaldı.”

Alaycı bir sesle, “Sen de bu yüzden onu bir ömür boyu hapse tıkacaksın, öyle mi?” diye sordum. “Böylece tüm sorunlar çözülecek mi?”

“Tüm bunlar bittiğinde ve resmen kral olduğumda onu affedip serbest bırakacağım. Ona hiçbir şey olmayacağı gibi nihayetinde daha mutlu bir hayat sürecek.” Kennet günahlarına mantıklı açıklamalar getirmeye çalışıyordu. “İkimiz de daha mutlu olacağız.”

“Sevdiği kadını öldürmeye çalıştığın gerçeğini değiştirmiyor bu,” diye hatırlattım ona.

“Linnea öyle mi söyledi sana?” Kennet gözlerini devirdi. “Tam bir masal fantezisi bu. Üstelik konuyla bir ilgisi yok bunun çünkü ona *asla* elimi sürmedim ben.”

Kennet’a, “Fakat el süren insanı tuttun,” diye karşılık verdim.

Kennet iç çekti. “Seni duyan da tüm bunların şeytani işler olduğunu düşünür fakat öyle değildi. Onlara safirleri verirsem kardeşimi tahtından ölümcül olmayan yöntemlerle indirmeme yardım edeceklerini söylediler. Mikko kral olduğundan beri çok mutsuzdu ve içtenlikle söylüyorum ki bunu kendim kadar onun için de yaptım.”

“Kendini böyle kandırıyorsan, durma kandır.” Omuz silktim. “Belki böyle gidersen itirafından sonra kardeşin seni affeder.”

Kennet kaşlarını kaldırdı. “İtiraf mı? Ne diye itirafta bulunayım ki?”

Ona, “Çünkü her şey buraya kadardı,” dedim. “Kraliçeyi yalanlarıyla kör etmiş olabilirsin fakat Kral Evert, Konstantin Black’le arandaki bağı öğrenir öğrenmez olayı araştırıp gerçeği ortaya çıkarır. Öyle paranoyaktır ki bu meseleyi göz ardı edemez. Bu yüzden kendin için işleri zorlaştırmadan bildiklerini itiraf et derim.”

“Konstantin Black mi?” Kennet güldü. “Sen onu tutuklamadan önce onunla hiç karşılaşmamıştım bile.”

Şaşkınlıkla başımı iki yana salladım. “Neden bahsediyorsun sen?”

“Onunla hiç görüşmedim. Sen bahsedene dek ne onu ne de şu Viktor denen adamı işitmiştim.”

Gözlerimi kısıtım. “O halde kiminle anlaşma yaptın?”

Kennet dudaklarında dalgın bir gülümsemeyle başını yana eğdi. “Hâlâ anlamıyorsun, değil mi?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Bu konu ikimizi de aşılıyor.” Kennet bana yanaştı. Göz ucuyla Kasper’ın kılıcını kaldırdığını gördüm. “Buraya gelip beni tehdit edebileceğini, benim de diz çöküp senin her istediğini yapacağımı sanıyorsun. Fakat elinde beni tehdit edecek *hiçbir şey* yok.”

Kasper, “Bence durumu çok hafife alıyorsun,” diye gürleyince Kennet gözlerini ona çevirdi.

Kennet buruk bir sesle Kasper’a, “Sen ve küçük kılıcın müttefiklerime ihanet edersem başıma geleceklerle kıyaslanamaz bile,” dedi.

Kennet bunu der demez Storvatten’deki zindanı anımsadım; Konstantin hücresindeydi ve bilekleri kesilmiş Bent Stum’ın cesedi yerdeydi. Konstantin ısrarla Bent’in gerçekleri söylemesin diye öldürüldüğünü iddia etmişti ve bunu kimin yaptığını öğrenmek için onu sıkıştırdığımda bana Kennet’la aynı şeyi söylemişti.

Her kim için çalışıyorlarsa o kişiler ikisini de çok korkutmuştu.

O an bir şeyin farkına vardım. “Bent Stum’ı sen öldürdün,” dedim. “Böylece konuşup planını altüst etmeyecekti.”

“Yapmam gerekeni yaptım,” diye itiraf etti Kennet. “Ve yapmam gerekeni yapmaya devam edeceğim.”

Kennet’in deniz mavisini gözleri hep ışıltıyordu fakat bana çevrildiklerinde sönük, neredeyse donuktu gözleri. Hamle öyle beklenmedik bir anda geldi ki savuşturacak zamanım olmadı. Kennet beklediğimden çok daha güçlü de

çıkmişti. Özellikle de bir prenze göre. Geriye sendeleyip sırtımı yatağa çarptım.

Sol gözüme vurmuştu ve aldığım darbe Viktor'un açtığı yaranın acısını canlandıracak kadar şiddetliydi. İki gözüm de bulanık görüyordu. Sağ gözüm artık sadece beyaz bir ışık görüyordu ve sol gözkapağım şişip sol gözümü örttü.

O korkunç birkaç saniye boyunca tek işitebildiğim kavga sesleri oldu; homurtular, küfürler ve yere düşen kılıcın şakırtısı. Kasper'a yardım etmek istesem de hiçbir şey göremiyordum ve körlemesine müdahalede bulunup ona yarardan çok zarar vermek istemiyordum. Temize çıkmak için Kennet bize canlı gerektiğinden Kasper gerekmedikçe ölümcül güç kullanmazdı. Kılıç da sadece tehdit amaçlıydı.

Nihayet iki figürü seçebildim. Yerde yuvarlanıyor, kılıcı ele geçirmek için mücadele ediyorlardı. Kılıcı almak için hareketlensem de Kennet sırtüstü dönüp kılıcı kaptı ve ayağa kalkan Kasper'a doğrulttu.

Gözlerini ve kılıcın ucunu Kasper'dan ayırmayan Kennet, "Oyun bitti," dedi. "Belli ki vazgeçmeyeceksiniz, bu da gitmenize izin veremeyeceğim demek oluyor."

Kasper barışçıl bir tavırla ellerini havaya kaldırdı ve, "Bu şekilde olması gerekmiyor," dedi.

Kennet yanıt vermek yerine sadece sırtıttı. Kasper, Kennet'in üzerine yürüdü. Niyetinin kılıcı Kennet'in elinden almak olduğundan emindim fakat öyle olmadı.

Kasper'ın hemen arkasında duruyordum ve kılıcın ucunun sırtından çıktığını, kürekkemikleri arasından geçen keskin metalin kırmızıya boyandığını gördüm. Kı-

lıcın etrafına yayılan kan Kasper'ın beyaz gömleğini kararttı.

Yüzü kireç kesilen Kennet'ın kılıcı bırakmasıyla Kasper geriye sendeledi. Kasper'ın yanına koşup onu düşmeden tuttum ve Bir yandan kılıç hareket etmesin diye sırtını yere değdirmemek için kolumu omuzlarına doladım.

devrilişini izledim. Cam kırılmasa da pencereyi tutan kilitler eski olduğundan ağırlığı altında Fransız pencerele-ri açıldı.

Kennet pencereden düşmek üzereydi. İçimden düşüşüne müdahale etmemek gelse de bana dirisi lazımdı. Kim için çalıştığını, neler olduğunu öğrenmeliydim. Böylece Kasper da boş yere ölmemiş olacaktı.

Koştum. Az kalsın geç kalacaktım. Pencereden sarktım ve elini tutmak için uzandığımda az kalsın kendim de aşağı düşecektim. Beşinci kattan sarkan Kennet'in elini tüm gücümle kavradım.

Kennet, "Yukarı çek beni!" diye bağırdı. Korkudan sesi çatlıyordu. "Bunu yaptığıma pişmanım! Beni çek, ne istersen yaparım!"

"Kimin için çalıştığını söyle!" dedim.

"Beni yukarı çek de söyleyeyim," diye directti Kennet. Gözleri korkudan fıldır fıldır dönüyordu.

İşin aslı onu çekmeye *çalışıyordum* fakat Kennet'i yeterince iyi kavrayamıyordum. Kennet'la birlikte aşağı düşmemek için bir elimle pencere pervazını kavramam gerekiyordu. Kasper'ın kanının bulaştığı iki elim de kayıyordu ve Kennet'i her çekmeye çalışımda onun aşağı kaydığını hissediyordum.

Giderek elimden kaydığını hissettirmeden, sadece doğru sıranın bu olacağını düşünüyormuşum gibi "Söyle, seni yukarı çekeyim," dedim.

"Bryn, *lütfe*!" diye yakardı Kennet. "Üzgünüm! Yardım et bana!"

Yardım etmeyi istiyordum da. Kennet'dan ne denli nefret istesem de yaptıklarının hesabını vermesi için onu

canlı istiyordum. Fakat daha fazla dayanamıyordum.

Eli elimden kayan Kennet çığlıklar atarak aşağıdaki kaldırım taşlı avluya çakıldı. Ondan geriye kalan korkunç tabloyu görmemek için gözlerimi kaçırdım.

Odaya döndüm. Arkamdaki açık pencerelerden içeri buz gibi bir rüzgâr esiyordu. Kasper yerde yatıyordu. Onu o halde bırakmak istemesem de ne yapabileceğimi de bilmiyordum.

Kasper'ın açık gözleri tavana dikilmişti. Yanında diz çöküp gözlerini nazıkçe kapattım.

Boğazımda bir yumruyla, "Üzgünüm," diye fısıldadım.

Kennet düşerken çok gürültü çıkardığından muhafızların yukarı çıkıp neler olup bittiğini araştırmaları an meselesiydi.

Bir sandalye alıp kapı kolunun altına yasladım. Böylece içeri girmeleri biraz zaman alacaktı. Banyoya gidip ellerimdeki kanı yıkadım ve kanın nereden geldiğini düşünmemeye çalıştım.

Högdragen üyeleri beni aramaya çıkacaklardı ve Doldastam'de öğrendiğim bir şey varsa o da sarı saçlarım yüzünden hemen göze çarptığımdı. Kılık değiştirmem gerekiyordu.

Gardıroptan parkayı aldım ve yemek asansörüne girip kaçışıma hazırlandım.

sürgün

“Evet efendim. Anlıyorum. Tabii efendim.” Ridley cep telefonuna bunları söylüyordu. “Yapacağım.”

Oturma odasında dikiliyordu. Sırtı bana dönüktü. Üzerinde hâlâ omuzlarında gümüşü apoletler olan Övers-te üniforması vardı. Telefonu kapatınca elini saçlarında gezdirip derin bir iç çekti.

“Kimdi o?” diye sordum.

“Tanrım, Bryn!” Ridley bana doğru döndü. Şaşkınlığının yerini ferahlama aldı. Hemen yanıma koştu. “Burada ne yapıyorsun?”

“Arka kapının kildi açıktı.” Arkamda kalan kapıya işaret ettim.

Beni daha iyi görebilmek için parkasının kapüşonunu geriye atan Ridley artık morarmaya başlamış olması gereken gözümü görünce yüzünü buruşturdu. “Of, Bryn.”

“Çok mu kötü?”

“Gözünden mi, durumdan mı bahsettiğinden emin değilim,” dedi Bryn. “Fakat durum iyi değil. Evden işe döndüm

ve Baş Högdragen beni arayıp senin ihanetten dolayı tutuklandığını, ardından hapishaneden kaçıp Kasper Abbott ve Skojare prensini öldürüp yeniden kayıplara karıştığını söyledi.”

“Öyle olmadı.” Başımı iki yana salladım. “Kasper’ın canını yakmadım ben, hatta ona benimle gelmemesini söyledim. Çünkü Tilda...”

Kısa süre önce neler olduğunun farkına varmamla sesim kesildi. Kasper dostum olarak görebileceğim bir insan olmuştu. İyi, becerikliydi ve ölmüştü. Bu kaybın Tilda için ne anlam ifade ettiği ortadaydı. En iyi arkadaşımın henüz evleneli yirmi dört saat bile olmadığı kocası, bebeğinin babası öldürülmüştü.

Fakat yaşananların ağırlığı altında ezilemezdim çünkü o zaman hıçkırıklar içinde öylece yığılıp kalırdım.

“Ayrıca şu ihanet suçlaması saçmalığın daniskası,” dedim. “Krallığa zarar verecek hiçbir şey yapmam asla. Ben krallığı korumaya çalışıyordum. Suçlu Kennet’ti. Konstantin’e destek veriyordu. Ben de kralın emniyetini sağlamak istiyordum. Sonra her şey çok hızlı gelişti ve oradan elimden geldiğince çabuk kaçtım. Bodruma inen servis asansörüne bindim. Sonra çöp bacasından tırmanıp dışarı çıktım. Şehirde gizlenerek elimden geldiğince çabuk bir şekilde buraya geldim. Fakat söyledikleri şeyleri yapmadım. Yapmadım.”

“Biliyorum.” Sesimdeki paniği sezen Ridley beni sakinleştirmek için elini yüzüme götürdü ve gözlerimin içine baktı. “Senin yanlış bir iş yapmadığını biliyorum. Her şeyi bana sonra açıklarsın fakat şimdi seni Högdragen bulmadan şehirden çıkarmalıyız çünkü sana kimse inanmaz.”

Başımı salladım. Çünkü artık her şey fazla ileri gitmişti. İşleri yoluna koymaya çalışıyordum fakat içine düştüğüm durumdan nasıl kurtulacağımı bilmiyordum.

Ridley bana, “Burada kal,” diye buyurdu. “Kapıyı arkamdan kapat ve kimseyi içeri alma.” Kapıya doğru yürümeye başladı. “Ayrıca ne olur ne olmaz, gizlen.”

“Nereye gidiyorsun?” diye sordum.

“Seni buradan çıkaracağım,” dedi. Belli ki bu yanıtının her şeyi açıklayacağını düşünüyordu. Sonra gitti.

Bana söyleneni yaptım. Kapıları kilitleyip Ridley’nin odasına gidip saklandım. Perdeler çekili olduğundan gündüz bile içerisi karanlıktı. İkinci güneşi bulutlu göğün ardında kalsa da fazladan karanlık huzur vericiydi.

Duvara yaslanıp yavaşça yere oturdum. Düşünemiyordum. Bir sonraki adımımı kurgulamaya çalışsam da yapamıyordum. Zihnim uyuşmuştu ve kafamın içi bomboştu. O gün yaşananlar üzerine düşünemiyordum. San ki beni bütün halinde yutan, kocaman, beyaz bir boşluğa düşmüştüm ve artık hiçbir şey bana gerçekmiş gibi gelmiyordu.

“Bryn?” Ridley’nin telaşlı sesini evin içinde işittim. Kapıları açtığını bile duymamıştım. Artık zaman tutarlı bir şekilde işlemez olmuştu ve Ridley evden çıkmalı on dakika mı iki saat mi olduğundan emin değildim.

Ridley tekrar, “Bryn?” diye seslendi. Bu kez sesi daha da telaşlı çıkmıştı. Yatak odasına girdi. “Ne yapıyorsun? Neden bana yanıt vermedin?”

“Bilmiyorum,” dedim.

Yanımda çömeldi. “İyi misin?”

Bir kez daha, “Bilmiyorum,” dedim. “Fakat iyi olacağım.”

Gözleri karanlıkta beni aradı. Bana inanıp inanmadığından emin olmasam da şimdi tartışıp birbirimizi ikna edecek zamanımız yoktu. “Buradan çıkmamız gerek,” dedim.

Ayağa kalkıp hızla peşinden gittim. Bu yaptığının bana faydası dokunmuştu sanki. Hareket etmek bana hayatta olduğumu ve hayatta kalmak istiyorsam çözmem gereken acil meseleler olduğunu hatırlatmıştı.

Ridley kralın filosundan bir cip alıp evinin arkasındaki dar ara sokağa park etmişti. Kapüşonumu başıma çektim. Ridley beni arka kapıdan çıkarıp Land Rover’ın arkasına yatırdı. Üzerimi acil durumlarda kullanılan siyah bir battaniyeyle örttükten sonra sürücü koltuğuna geçti.

Şehirde arabasını sürerken tek kelime etmedi. Battaniyenin altında hiçbir şey göremiyordum. Sadece arabanın sesini dinledim.

Çok geçmeden cipin durduğunu ve pencerenin aşağı indiğini işittim.

Bir adam, “Nereye gidiyorsun?” diye bağırdı. Sorunun tonundan sesin kapıda nöbet tutan bir Högdragen’a ait olduğunu çıkardım.

Ridley de adama aynı sertlikte bir sesle, “Kraldan emir aldım,” diye yanıt verdi.

Högdragen, “Nereye gittiğini sordum ben,” diye karşılık verdi.

“Ben Överste Ridley Dresden’ım.”

Hışırtilardan Ridley’nin muhafıza göstermek için kimliğini çıkardığını anladım. Bir pasaport ve FBI rozetinin bileşimini andıran, kim olduğunu ispatlayacak bir belgeydi bu.

“Bu da bana ne yaptığınız sorusunun yanıtını vermiyor, efendim,” dedi Högdragen. “Şu an Doldastam’e giriş çıkışlar yasak.”

Ridley, “Bunu biliyorum,” diye çıkıştı. “Fakat kral beni Viktor Dâlig’le ilgili bir ipucunu incelemem için gönderdi. Ordu komutanını kralı öldürmeye çalışan adamın peşine düşmekten alıkoymak mı niyetin?”

“Hayır, efendim,” diye yanıt verdi Högdragen. Adamın başka bir muhafızla konuştuğunu işitsem de ne dediklerini anlayamadım. Sonra muhafız gönülsüzce, “Peki,” dedi. “Geçin.”

Kapılar gürültüyle gıcırdadı ve cip hareketlendi. Başta Ridley arabayı makul bir hızda sürse de yeterince uzaklaşınca hızlandı. Araç yıpranmış yolda sarsılmaya başladı.

Battaniyeyi başımın üzerinden atıp etrafa, çevremizdeki tanıdık ağaçlara baktım. Hüzünle oraları tekrar görüp göremeyeceğimi düşündüm. Fakat endişe edecek daha ciddi meselelerimiz vardı.

Koltuğun üzerinden aşırıp aracın ön tarafına, Ridley’nin yanına geçtim.

“Nasılsın?” diye sordu.

“Daha iyi zamanlarım olmuştu.”

“Kasadan pasaportlar ve para aldım.” Arka koltuktaki siyah asker çantasını gösterdi.

“Sağ ol.” Ona baktım ve yaptığı şeyi ve göze aldığı riski gerçekten ne denli takdir ettiğimi anlamasını umdum. Ridley uzanıp elimi tuttu ve tren istasyonuna varana dek bırakmadı.

Aracı park yerine çekti. Motoru kapatıp dışarı çıktı. Arkadan çantayı aldı. Ben de çıkıp Land Rover’ın arkası-

na geçtim. Ridley elimi tuttu. Benimle bilet gişesine gidecekti. Fakat ben durdum.

“Ne var?” Ridley bana baktı.

“Benimle gidemezsin. Burada vedalaşmamız gerek.”

Ridley başını iki yana salladı. “Ne diyorsun sen?”

“Kennet ve Konstantin sadece iki piyon. Hamleleri yapan bir başkası ve onun kim olduğunu bulup, bir şekilde cezasını bulmasını sağlayacağım. Masumiyetimi asla ispat edemeyebilirim fakat bir köşeye çekilip her şeyin mahvolmasına göz yummayacağım.”

Ridley, “İşte tam da bu yüzden seninle gelmem gerek,” diye ayak diredi.

“Hayır. Benimle gelmeyi teklif ettiğinde Kasper’a hayır demeliydim. Senin de aynı kaderi paylaşmana izin vermeyeceğim.”

“Bryn...”

Sözünü kesip, “Dahası,” dedim, “anne-babam hâlâ Doldastam’de. Tüm bunların arkasında kimin olduğunu bilmiyorum fakat misilleme için ailemin peşine düşebilirler. Sana ihtiyacım var, geri dönüp onların güvenliğini sağlaman için.”

Ardından, “Ve Tilda,” diye ekledim. “Şu an birinin ona yardımcı olması gerek. Ayrıca ona Kasper’ı ebnim öldürmediğimi söylemeni istiyorum.”

“Bryn, Tilda bunu bilir zaten,” dedi.

“Yine de söyle ona, tamam mı?” diye ısrar ettim. “Ayrıca ona üzgün olduğumu söyle. Hiçbir zaman üzülsün istemezdim.” Gözyaşlarımı tuttum.

Ridley elimi sıktı. “Peki. Ona söyleyeceğim, senin için anne-babana ve Tilda’ya göz kulak olacağım. Sen yokken

onlara bir şey olmasına izin vermeyeceğim.”

Sonra onu öptüm ve belki de bir daha asla görmeyeceğimi, bunun son öpüşmemiz olabileceğini düşündüm. Ridley çantayı yere bırakıp kollarını bana doladı. Bir an için dünya bizden uzaklaştı ve onunla, dudaklarının tadı ve sarılışının verdiği hisle ve onu nasıl da delicesine sevdiğim gerçeğiyle baş başa kaldım.

Yüzümü ellerinin arasına alıp gözlerimin içine baktı. “Bu iş bittiğinde, anne-babanın ve Tilda’nın güvenliğini sağladığımda gelip seni bulacağım.”

Trenin düdüğü çaldı. Artık fazla zamanımız kalmamıştı. Onu tekrar öptüm ve asker çantasını alıp istasyona koştum.

beş gün sonra

Cep telefonu tezgâhın üzerinde duruyor; siyah ekranı bana bakıyor, telefon neredeyse onu kullanmam için beni kışkırtıyordu. Aradan beş gün geçmişti ve Ridley'yi arayıp neler olduğunu sormamak için her gün kendimle mücadele ediyordum.

Ridley'nin kaçmama yardım ederken yakalanıp yakalanmadığını bilmiyordum ve Tilda'nın durumunu, annesinin babamın güvende olup olmadıklarını merak ediyordum. Fakat Högdragen, Ridley'nin telefon görüşmelerini takip ediyor olabilirdi ve izlenemez bir telefon ve kontrollü bir hat kullansam bile Ridley'nin başı derde girebilirdi.

Bu yüzden onu aramadım.

Çatlamış, vinil tezgâhın arkasındaki garson kız bana, "Ne alırdınız?" diye sorup telefonla bakışmama bir son verdi.

"Hım..." Tezgâhın üzerinde, telefonumun yanında feci yıpranmış bir menü duruyordu. Hızlıca menüde ilgimi çekecek bir şey olup olmadığına baktım. Çoğu yiyeceğin

ismi bana bir varil gres yağının içinde pişirilmiş izlenimi verdi. Midem tiksintiyle altüst oldu. Bu tür yol üstü lokantalarında yemenin bedeli buydu. Fakat kaçışımın ne kadar süreceğini bilmiyordum ve en ucuz yemek -yiyeceklerin hepsi iğrenç de olsa- bu tür yerlerdeydi.

Kararımı verip, "Sadece şekersiz bir buzlu çay," dedim.

"Hemen geliyor." Kız bana gülümseyip menüyü aldı. Yüzünde on saatlik vardiyanın sonuna gelmiş birinin bitkin ifadesi olsa da bana bakarken gözlerinde fark ettiğim acımadan ne kadar perişan görüldüğümü anladım.

Peçeteliğin metal kenarı vasat bir ayna gibiydi. Yüzümü daha iyi görebilmek için peçeteliği kendime doğru çevirdim. Saçımı boyama girişimim saçım her zamanki gibi boya tutmadığı için başarısız olmuştu. Siyah boya solup hastalıklı görünen grimsi maviye çalmıştı ve birkaç güne tamamen kaybolacaktı.

Kennet'in morarttığı gözüm nihayet iyileşmeye başlamıştı. İlk birkaç günkü berbat, mor şişlik şimdi tiksinti verici bir sarıya dönmüştü. Makyajla örtmeye çalışsam da gözümde bir terslik olduğu hâlâ fark ediliyordu.

Uykusuzluk da cabasıydı. Gözlerimin altında torbalar vardı ve tenime nahoş bir kireç rengi çökmüştü. Yol üzerinde bana uygun bir şeyler bulmakta güçlük çektiğimden doğru dürüst beslenmiyordum da. Önceki gece çaresizlikten kurutulmuş hindi eti almış, yedikten sonra da kusmuştum.

O ana dek tek planım güneye gitmek ve ortalık epeyce yatışana dek etrafta görünmemekti. Evert'in beni yakalatmaya çok sayıda asker ayıramayacağını bilsem de pekâlâ peşime birkaç asker takabilirdi. Skojareler ise ke-

sinlikle askerlerinin bir kısmını göndereceklerdi fakat bir şey becerebileceklerini sanmıyordum.

Fakat bir prensi öldürmekle suçlandığımdan Skojarelerin Tyrille ya da belki Vittra gibi diğer müttefikleri beni bulmak için asker yollayabilirlerdi. Krallıkları Kanin'den de güneyde kaldığından menzilleri dışına çıkabilmek için daha da fazla yol kat etmem gerekiyordu. Ta ki herkes yorulup evlerine dönene dek.

Tam olarak nerede olduğumu bilmesem de en son Missouri tabelasını görmüştüm. Yeterince uzaklaştığımdan, devam etmem gerekip gerekmediğinden emin değildim. Yolculuğun benim için nasıl noktalanacağını bilmiyordum.

Garson kız çayımı getirince kendimi daha fazla görmemek için peçeteliği ittim. Kendimi gizleyebilecekmişim gibi öne eğilip saçlarımı yüzümün üzerine düşürdüm. Sonra yine telefonumla bakışmaya başladım.

Birinin oturmasıyla yanımdaki taburenin gıcırdadığını işittim. Bar bomboş olduğundan bu duruma kızmıştım. Dibime yerleşip beni rahatsız etmeden oturulabilecek bir sürü boş yer vardı.

Yanımdaki adam, "Arkadaş ister misin?" diye sordu.

Katı bir sesle, "Hayır, böyle iyiyim," deyip taburemi adamdan biraz uzaklaştırdım.

"Senin gibi bir kız yalnız demek. Bence kesinlikle bir arkadaş gerek sana." Belli ki bu inatçı adamın laftan anlaması için biraz sert çıkmam gerekecekti.

"Dinle..." Çekip gitmesini söylemek için adama doğru döndüğümde Konstantin Black'le yüz yüze geldim ve sesim kesildi.

Konstantin tıpkı Iysa'da gördüğüm gibiydi; saçları daha da uzamıştı ve kuzguni bukleleri yüzünün iki yanından aşağı iniyordu. Yanaklarındaki kirli sakala bakılırsa birkaç gündür tıraş olmamıştı. Tepeden tırnağa siyahlar içindeydi. Duman grisi gözleri beni süzdü ve bana beklenti içinde gülümsedi.

"E, ne diyorsun, beyaz tavşan?" dedi Konstantin. "Arkadaş mıyız?"

sözlük

Değiştirilmiş çocuk Gizlice bir başka çocuğun yerine konan bir çocuk

Doldastam Kanin'in Kanada'nın Manitoba eyaletinde, Hudson Körfezi yakınlarındaki baş kenti ve en büyük şehri

Förening Trylle'in en başkenti ve en büyük şehri. Minnesota'daki Missisipi Nehri boyunca uzanan kayalıklar arasına kurulu bir kompleks.

Hobgoblin Boyu bir metreyi geçmeyen çirkin ve şekilsiz bir troll. Sadece Vittra ve Omte kabilelerinde görülürler. Zeki olmasalar da fiziksel güçleri doğaüstüdür.

Högdragen Kanin krallığını koruyan seçkin bir muhafızlar birliği. Birliğe katılacakların iz sürücü okulundan mezun olduktan sonra özel bir eğitimden geçmeleri gerekir ve adaylardan çok azı bu zorlu eğitimi başarıyla bitirebilir. Çoğu alt tabakadan da olsa becerilerinden ve kraliyet ailesini ve genel olarak krallığı başarıyla savun-

malarından dolayı krallıkta Högdregen üyeleri büyük bir saygı görür.

Konak Aile Değiştirilen çocuğun yanına bırakıldığı aile. Bu aileler insan toplumundaki mertebelerine göre seçilir ve en önemli kriter refah düzeyidir. Çocuk troll toplumunda ne kadar yüksek mertebeli bir aileden geliyorsa yanına bırakıldığı konak aile de insan toplumunda o kadar güçlü ve varlıklı olur.

Iskyla Kuzey Kanada'da yaşayan küçük, arktik Kanin topluluğu.

Kanin Geri kalan troll kabilelerinin en güçlülerinden biri. Kendi halinde ve barışçıl bir kabile olarak bilinir. Kamuflej becerileriyle tanınırlar ve derileri bukalemunlar gibi renk değiştirip çevreye uyum sağlayabilir. Trylles gibi onlar da hâlâ insan çocuklarını alıp yerlerine kabilelerinden çocukları koymaya devam etseler de bunu onlar kadar sık yapmamaktadırlar. Doğan on Kanin çocuğundan sadece biri değiştirilmiş çocuk olur.

Lysa Bir troll'ün astral yansıtma yoluyla bir başkasının zihninde -genellikle rüyada- belirmesini sağlayan bir telekinezi yeteneği.

Mänsklig Sıklıkla, "mänkler" olarak kısaltılır. Aslında, "mänsklig" sözcüğünün karşılığı "insan" olsa da zaman içinde ailelerinden koparılıp yerlerine Trylle bebekleri bırakılan insan çocuklarına verilen isme dönüşmüştür.

Marki Troll toplumunda bir erkek asilzade unvanı. İnsanlardaki düke benzer bir unvandır ve üstün becerileri olan troll'lere verilir. Sıradan bir troll'den daha üst mertebede olsalar da kral ve kraliçenin altında yer alırlar. Troll toplumu hiyerarşisi şu şekildedir:

Kral/Kraliçe
Prens/Prenses
Marki/Marksinna
Högdragen
Troll vatandaşları
İz sürücüler
İnsanlar

Marksinna Troll toplumunda bir kadın asilzade unvanı. Markinin kadın dengi.

Onte Skojare kabilesinden nüfusça biraz daha kalabalık olan Onte kabilesi troll'leri kaba ve asabi yapılarıyla tanınırlar. Diğer kabilelerin aksine Omteler daha çirkin kalmaktadırlar ve sadece Onte ve Vittra halklarının içinde hobgoblinler vardır.

Ondarike Vittra'nın başkenti. Kral, kraliçe ve diğer güçlü Vittraların büyük bir kısmı bu şehirdeki sarayda yaşar. Şehir kuzey Colorado yakınlarındadır.

Överste Savaş zamanında Överste askerleri komuta eden subaydır. Överste savaş planlarına kendisi karar vermez. Bunun yerine kral ve şansölyeden emir alır.

İkna Zihin kontrolünün daha yumuşak bir şekli. Düşünce gücüyle bir başkasının belli bir şekilde hareket etmesini sağlamak.

Psikokinez Psişik güçler kullanarak hareket üretme ve hareketi kontrol etme becerisi için kullanılan genel bir terim. Genellikle cansız ve uzak nesnelerin beyin gücüyle hareket ettirilmesi için kullanılır. Psikokinez zihin kontrolü, geleceği görme, telekinezi, biyolojik şifa gücü, ısınma ve şekil değiştirmeyi kapsar.

Rektor İz sürücülerin başındaki **Kanin**. Rektor yeni işe alınan iz sürücülerini çalıştırır, görev yerlerini belirler ve genellikle iz sürücülerin organize ve işlevsel olmasını sağlamak için çalışır.

Skojare Neredeyse nesli tükenecek olan bir deniz troll'leri kabilesi. Hayatta kalmak için bol miktarda suya ihtiyaç duyarlar ve nüfuslarının üçte birinin su altında nefes almalarını sağlayan solungaçları vardır. Bir zamanlar çok sayıda olan Skojarelerden tüm gezegende sadece beş bin kadar kalmıştır.

Storvatten Skojare'nin başkenti ve en büyük şehri. Kanada'nın Ontario eyaletinin güneyinde Superior Gölü üzerindedir.

Tonåren Skojare toplumunda ergenlik çağındaki gençlerin insan dünyasını keşfetme ve Storvatten'ındaki tecrit havasından kaçma ihtiyacı duydukları döneme verilen isim.

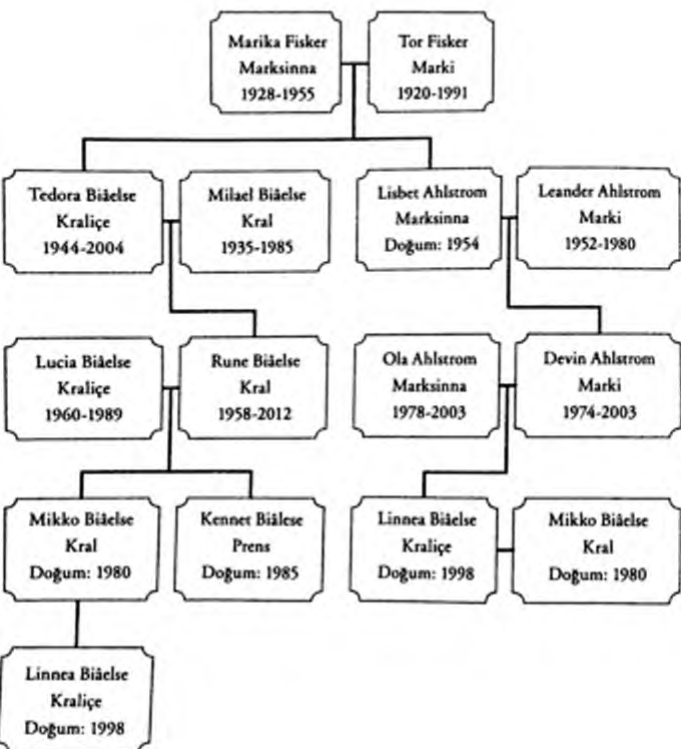
İz sürücü Değiştirilmiş çocukların izini sürüp onları yuvalarına geri getirmek için özel olarak eğitilen troll'ler. İz sürücülerin tek doğaüstü becerisi bulmakla yükümlü oldukları değiştirilmiş çocukla aralarında kurulan güçlü bağıdır. Geri getirmek için yola çıktıkları değiştirilmiş çocuklara yönelik tehlikeleri sezebilir ve onlarla aralarındaki mesafeyi kestirebilirler. Troll toplumu hiyerarşisinde en altta yer alan **Mänsklig**'in bir üstündedirler.

Tralla atı Shire ya da Clydesdale cinsi bir attan daha iri olan güçlü bir koşum atı. Kökeni İskandinavya olan bu cins sadece Kaninler tarafından yetiştirilir. Bu cins atlar genellikle geçit törenleri ya da kutlamalar gibi etkinliklerde gösteriş amacıyla kullanılır.

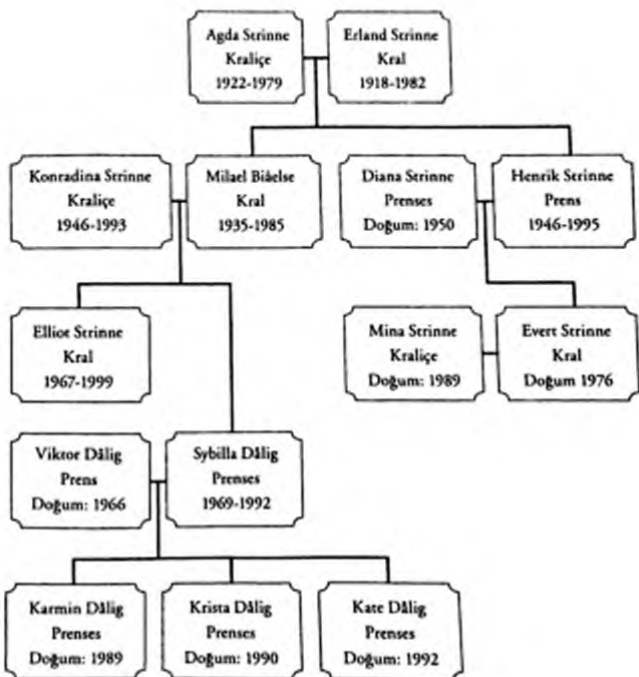
Trylle Toplamları çocuk değiştirme eylemine dayanan, psikokinetik gleri olan, fiziksel açıdan son derece gzel troll'ler. Tm troll'ler gibi onlar da huysuz, kurnaz ve sıklıkla bencildir. Artık sayıları azalmakta ve becerileri krelmekte olsa da Tyrle hl troll kabilelerinin nfus en kalabalık olanlarından biridir. Barışçıl bir kabile olarak bilinirler.

Vittra Diğer klanlara gre daha saldırgan bir troll kliği. Glerini fiziksel kuvvetlerinden ve uzun ömürlü olmalarından alsalar da bu klanda dşk oranda psikokinez becerilerine rastlanır. Genellikle Vittra troll'leri fiziksel açıdan gzel olsalar da çocuklarının yzde elliden fazlası hobgoblin olarak doğar. Omtelerle birlikte, içlerinde hobgoblinler olan iki troll kabilesinden biridir.

Biâelse Soyağacı

Strinne Soyacağı

Buz Ateşi

KANIN GÜNLÜKLERİ

AMANDA HÖCKING

NEW YORK TIMES ÇOK SATANLAR LİSTESİ YAZARI

"Ülken mi kendin mi? Savaş mı aşk mı?.."

DE
X